

இந்துயி
சத்தின்

தத்துவம்

அண்ணல்
அம்பேத்கர்

இந்துயிசத்தின் தத்துவம்

அண்ணல் அம்பேத்கர்

ச. சிவசுந்தர்

சமூகநீதிப் பதிப்பகம்

திருப்பூர்-638 602

இந்துயிசத்தின் தத்துவம்

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர், 1992

இரண்டாம் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1995

விலை : ரூ. 20-00

மொழியாக்கம் : வெ. கோவிந்தசாயி

வெளியீடு : சமூகநீதிப் பதிப்பகம்,
54, கண்ணகிநகர்,
பெருமாநல்லூர் சாலை,
திருப்பூர்-638 602.
தொலைபேசி : 24875

மகாராட்டிர அரசு வெளியிட்ட 'டர்க்டர்
பாபா சாகேப் அம்பேத்கர் எழுத்துகளும்
பேச்சுக்களும்' என்ற ஆங்கில நூலின் தொகுதி
3-இல் உள்ள 'இந்துயிசத்தின் தத்துவம்' என்ற
தலைப்பின் மொழியாக்கமே இந்நூல்.

அச்சிட்டோர் :

அலைகள் அச்சகம்,

36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை-600 024.

பதிப்புரை

இந்துயிசத்தின் தத்துவம் (Philosophy of Hinduism) என்ற இந்நூல் அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்களின் முக்கியப் படைப்புகளில் ஒன்று. ஏற்கெனவே நாங்கள் அண்ணல் அம்பேத்கரின் படைப்புகளான இந்தியாவில் சாதிகள், காந்தியம், சாதி ஒழிப்பு, பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி ஆகியவற்றை வெளியிட்டிருக்கிறோம். இப்படைப்புகளுக்குத் தமிழக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும், இயக்கங்களும், சிந்தனையாளர்களும் கொடுத்த அதே வரவேற்பை இப்புத்தகமும் பெறும் என்பதில் எங்களுக்கு ஐயமில்லை.

இந்து என்ற மதவெறிப் போக்கு இந்திய அரசியலை அலைக்கழிக்கும் சூழலில், தமிழக முதலமைச்சர் தன்னை மேலும் ஒளித்துக் கொள்ளாமல் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் வர்ணாசிரம ஆணவச் சூழலில் இப்புத்தகம் வெளியிடப்படுகிறது. இந்துமதத் தத்துவம் என்பது என்ன? அதன் நடைமுறை என்ன என்பது பற்றித் தன்னை இந்து என நினைப்பவனும் இந்து எனத் தன்னை நினைத்துக் கொள்ளாதவனும் கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டிய நூலாக இது இருக்கிறது.

நாகரிகத்தை நோக்கி, சுதந்திரத்தை நோக்கி உலகம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் பார்ப்பன—பனியா கும்பல் காட்டுமிராண்டிக் காலத்திற்கு மக்களைப் பழக்கப் படுத்த முயற்சிக்கிறது. தந்தை பெரியார் பிறந்த மண்ணில் வேதாகமக் கல்லூரியை அரசு தொடங்க இருப்பதும், இராமன் கோவில் கர சேவைக்கு வா என மக்களை அழைப்பதுமான ஒரு இழிநிலைக்குத் தமிழக மக்கள் தள்ளப்பட்டு விட்டனர்.

பெரியார் — அம்பேத்கர் — மார்க்ஸ் ஆகியோரின் கோட்பாடுகளைத் தாங்கிய இயக்கங்களின் தொய்வே இந்நிலைமைக்கான காரணமாகும்.

இம்முன்று மனித குல வழிகாட்டிகளின் கோட்பாடுகளில் நிகழ்கால வளர்ச்சி நிலைமைகளுக்குப் பொருந்தாத வற்றை நீக்கி, ஏனையவற்றை ஒரு இணைப்பாக்கித் தமிழக மக்களைப் புத்துயிர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

கருத்துப் போராட்டமும் களப் போராட்டமும் கைகொர்த்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கருத்துப் போராட்ட அரங்கில் இந்து வாழ்க்கை வாழும் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இந்நூல் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

எங்களது முந்தைய வெளியீடான அண்ணல் அம்பேத்கரின் “பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி” என்ற நூல், இளம் தோழரும் தொழிலாளியுமான தோழர் கோவிந்தசாமி அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பெரும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. இந்நூலும் அவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதோடு மொழி பெயர்ப்பும் பாராட்டுதல்களைப் பெறும் என்று நம்புகிறோம். சமுதாயக் கடமையாக எண்ணிப் பொறுப்போடு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கும் தோழர் கோவிந்தசாமி அவர்களுக்கு எங்கள் வாழ்த்துகள், பாராட்டுதல்கள்.

அதேபோல் சமூக நீதிப் பதிப்பகத்தின் இலட்சியத் தோடு தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு எல்லா வகையிலும் உறுதுணையாய் இருந்துவரும் கோவைத் தோழர் சிவா அவர்களுக்கும், தமிழ்ச்செல்வி அவர்களுக்கும், பிழைத் திருத்தம் செய்து கொடுத்த தோழர் துரைமடங்கள், தமிழ்க்கனல் ஆகியோருக்கும் சிறப்பாக அச்சிட்டுத் தந்த அலைகள் அச்சகத் தோழர்களுக்கும் எங்களின் மனப்பூர்மான நன்றி!

10-12-92

பதிப்பகத்தார்.

இந்துயிசத்தின் தத்துவம்

இந்துயிசத்தின் தத்துவம் என்ன? இந்தக் கேள்வி அதன் தர்க்கப் போக்கில் எழும் ஒரு கேள்வியாகும். அதன் தர்க்கப் போக்கைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால் இந்தக் கேள்வியைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வதைக் கைவிட முடியாத அளவிற்கு இது முக்கியத்துவம் உள்ளதாக இருக்கிறது. இதல்லாமல் ஒருவர் இந்துயிசத்தின் இலட்சியங்களையோ, நோக்கங்களையோ புரிந்து கொள்ள முடியாது.

(விவாதத்திற்குரிய) களத்தைத் தெளிவாக்கிக் கொள்வது, விவாதப் பொருளை வரையறுத்துக் கொள்வது என்ற சில திட்டவட்டமான முன்னோட்டம் இந்த ஆய்வுக்கு அவசியம் என்பது வெளிப்படை.

தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்தத் தலைப்பு எதனை உள்ளடக்கியுள்ளது என ஒருவர் தொடக்கத்திலேயே கேட்கக் கூடும். மதத்தின் தத்துவம் என்பதைப் போன்றதுதானா இந்துயிசத்தின் தத்துவம் என்ற இந்தத் தலைப்பும்? ஏதேனும் ஒரு வழியில் இந்தப் பொருள் குறித்த ஆய்வில் நான் ஈடுபட்டவன் எனச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அதில் என்னால் வெற்றி காண முடியவில்லை. இந்தப் பொருள் குறித்து நான் நிறையவே படித்துள்ளேன். ஆனால் மதத்தின் தத்துவம் என்பது குறித்து தெளிவான கருத்தை என்னால் பெற இயலவில்லை

என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இப்படி நேரிடுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக மதம் என்பதற்குச் சில வரையறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் தத்துவம் என்ற தலைப்பில் எதனை உள்ளடக்குவது என்பதில் திட்டவாட்டமான வரையறை கிடையாது.¹ இரண்டாவதாக, தத்துவவாதி, இறையியல்வாதி ஆகியோரின் கதையைப் பார்க்கும் போது தத்துவம், மதம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று உண்மையில் முரணாக இல்லாமல் போனாலும் எதிரியாய் இருக்கின்றன. இந்தக் கதையின்படி இந்த இருவரும் ஒரு விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். “தத்துவவாதி என்பவன் இருட்டறையில் இல்லாத கருப்புப் பூனையை எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒரு குருடனைப் போன்றவன்” என இறையியல் வாதியால் குற்றம் சாட்டப்படுகிறான். இதற்குத் தத்துவவாதி “மதவாதி என்பவன் இருட்டறையில் இல்லாத பூனையைத் தான் பார்த்ததாகக் கூறி, அதை எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒரு குருடனைப் போன்றவன்” என பதிலளிக்கிறான். ஒரு வேளை மதத்தின் தத்துவம் என்ற மனநிறைவு அளிக்காத தலைப்பே அதன் எல்லை, பரப்பு பற்றிய சரியான வரையறுப்பில் ஏற்படும் குழப்பத்திற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். மதத்தின் தத்துவம் என்பதன் கறாரான பொருள் குறித்து ஒரு அறிவுப்பூர்வமான கருத்துக்குப் பிரின்ஜில் பாடிசன் என்பவர் வந்தடைகிறார் என்பதை நான் காண்கிறேன். அவரின் கருத்தாவது :²

“மதத்தின் தத்துவம் என்பது குறித்த பொதுவான புரிதல் என்ன என்பதை வெளிக்காட்ட சில வார்த்தைகள் தொடக்கத்திலேயே அவசியமானதாக இருக்கும். தத்துவம் என்பது பொருள்கள் குறித்த செறிவு கொண்ட பார்வை எனப் பிளாட்டோ வெகு காலத்திற்கு முன்பே விவரித்துள்ளார். எப்படியென்றால் உலகத்தின் அனைத்து முக்கிய அம்சங்களையும் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வது; ஒன்று

மற்றொன்றோடு கொண்டுள்ள உறவைப் பகுதியாகப் பார்க்காமல் முழுமையில் வைத்துப் புரிந்து கொள்வது என்றபடி விஷயங்களை இணைப்பாகப் பார்ப்பதற்கான முயற்சியே இது. இந்த வழியாக மட்டுமே, ஒரு குறிப்பிட்ட உண்மையின் முக்கியத்துவத்தையும் சரியான உணர்வுகளையும் பெற முடியும். இப்பூவுலகு பற்றியும் பூவுலகின் வளர்ச்சிப் போக்குப் பற்றிய இறுதி முடிவுக்கும் இது நம்மைக் கொண்டு செல்லும். இதன்படி மதத்தின் தத்துவம், கலையின் தத்துவம், சட்டத் தத்துவம் போன்ற தத்துவத்துறை குறிப்பிட்ட தத்துவத்துறை அனுபவங்கள் மனிதன் குறித்தும் அவன் வாழ்ந்து வரும் உலகம் குறித்தும் அவன் கொண்டுள்ள அனுபவங்கள் பற்றியும் ஆய்வாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். நாம் கவனத்தைக் குவித்துள்ள உண்மைகள் உலகு தழுவியது ஆதலாலும், அதன் இயல்பு மிகச் சிறப்புக்கு உரியதாலும், மத வரலாறு — மனிதனின் மத அனுபவமே மத வரலாறு ஆகும் — அவற்றை வெளிப்படுத்துவதாலும், நமது பொதுவான தத்துவ முடிவுகள் மீது நிர்ணயமான பாதிப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன. உண்மையில் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிடையே இந்தக் குறிப்பிட்ட விவாதம் பொதுப்படையாக இருப்பதிலே இணைகிறது.

மதத்தின் தத்துவம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் உண்மைகளை அதன் மிகப்பரந்த பொருளில் கொடுத்ததே மதத்தின் வரலாறுதான். திரு. டிலி சொல்லியுள்ளதுபோல “இறந்துபோன மற்றும் உய்ரோடிருக்கும் அநாகரிக, நாகரிக உலகங்களின் அனைத்து மதங்களுமே அதன் அனைத்து வெளிப்பாடுகளிலும் வரலாற்று உளவியல் நிகழ்ச்சிகள்தான். இந்த உண்மைகள் மதத்தின் தத்துவத்திற்கான பல கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவை தன்னை

வில் ஒரு தத்துவமாகவோ அல்லது திரு. டிலியின் வார்த்தையில் சொல்வதானால் "மதத்தின் விஞ்ஞானமாகவோ" இருப்பதில்லை. அவர் கூறுகிறார்: "நடப்பில் இருக்கின்ற எல்லா மதங்களையும் துல்லியமாக நான் விவரித்து விட்டால் — அதன் கொள்கைகள், தொன்மங்கள், பழக்க வழக்கங்கள்—அது கடைப்பிடிக்கும் நடைமுறைகள், அதன் பக்தர்களின் நிறுவனங்கள், பல்வேறு மதங்களின் தோற்றம், மலர்ச்சி, வீழ்ச்சி ஆகியவற்றை விவரித்தால், நான் 'மதத்தின் விஞ்ஞானம் எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பது பற்றிய அனைத்து விவரங்களையும் வெறுமனே தொகுத்ததாக ஆகும்.'" "இந்த வரலாற்று ஆதாரம் முழுமை பெற்ற ஒன்றாக இருந்தாலும் போதுமானதல்ல. ஈத்தமான வரலாறு, தத்துவமாக ஆகிவிடாது. மதத்தின் தத்துவம் பற்றிய தெளிவுக்கு, பல்வேறு வெளிப்பாடுகளிலிருந்தும் ஒரு பொதுவான அடிப்படையைக் கண்டுபிடிக்க முயலவேண்டும். மனித இயல்பிலிருந்து அதன் வேர்களை நாம் சுட்டிக்காட்டமுடியும். தாழ்ந்த கட்டத்திலிருந்து, உயர்ந்த கட்டத்திற்கு அது பரிணாமம் பெற்றதை, மனிதப் பண்பாட்டின் மற்ற முக்கியக் காரணிகளோடு அது கொண்டுள்ளது நெருக்கமான உறவை நாம் சுட்டிக் காட்டமுடியும்.

இதுதான் மதத்தின் தத்துவம் என்றால், பல்வேறு பட்ட மதங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுக் கொள்கையைக் கண்டுபிடிப்பதைத் தன் கூடுதல் நோக்கமாகக் கொண்ட மத ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்கு இடைப்பட்ட வேறு ஒரு பெயரே இது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இம் மாதிரியான ஆய்வின் எல்லையும் மதிப்பீடும் என்னவாக இருந்த போதிலும் பேராசிரியர் பிரின்ஜில் பாடிசன் அவர்களின் புரிதலுக்கும் நோக்கத்திற்கும் முழுவதும் மாறுபட்ட நிலையில்தான் மதத்தின் தத்துவம் என்ற

தலைப்பை நான் கையாளுகிறேன். தத்துவம் என்ற சொல்லை நான் அதன் உண்மையான பொருளில் பயன்படுத்துகிறேன். அது இரு வழிப்பட்டது; சாக்கரடிஸ் தத்துவம் அல்லது பிளேட்டோவின் தத்துவம் என்று மக்கள் கூறுவதுபோல அது (தத்துவம்) இலட்சியம் என்பதைக் குறிக்கிறது. வேறு ஒரு பொருளில் பொருட்கள், நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய மதிப்பீடு செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற திறனாய்வு பகுத்தறிவு என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் இருந்து நான் தொடங்குவதால் மதத்தின் தத்துவம் என்பது எனக்கு வெறும் விவரணை விஞ்ஞானமாக மட்டும் இருக்கவில்லை. இது விவரணை, விமர்சனம் ஆகிய இரண்டையும் கொண்டது. மதத்தின் இலட்சியங்களை ஆய்வு செய்யும் போது மதத்தின் தத்துவம் என்பது விவரணை விஞ்ஞானமாக இருக்கிறது. அந்த இலட்சியங்களை மதிப்பீடு செய்யத் திறனாய்வுப் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தும் போது மதத்தின் தத்துவம் விமர்சன விஞ்ஞானமாக மாற்றமுறுகிறது. இந்துயிசத்தின் தத்துவம் என்ற இந்த ஆய்வில் நான் எதைப்பற்றி அக்கறைப்படுகிறேன் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. தெளிவாகச் சொல்வதானால் ஒரு வாழ்க்கை முறை என்பதற்கு இந்துயிசம் தகுதியுடையதுதானா என்பதை மதிப்பீடு செய்வதற்காகக் குற்றவாளிக்கூண்டில் அதனை நிறுத்துகிறேன்.

இங்கே ஒரு பகுதி தெளிவாக்கப்பட்டு விட்டது. மற்றொரு பகுதி தெளிவாக்கப்பட வேண்டும். அது நான் பயன்படுத்தும் சொற்கள், சம்பந்தப்பட்ட காரணிகள் ஆகியவற்றை வரையறுப்பது பற்றியதாகும்.

மதத்தின் தத்துவம் என்ற ஆய்வானது, மூன்று பரிமாணங்களை வரையறுப்பதாக, இருக்க வேண்டும் என்றே எனக்குப் படுகிறது. பரிமாணங்கள் என்று நான்

சொல்வதற்குக் காரணம், ஒரு பொருளில் அடங்கியுள்ள புலப்படாத எண்ணற்றக் கூறுகள் போன்றவை இவை என்பதால்தான். தேர்வு பயனுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமானால், மதத்தின் தத்துவப் பரிமாணங்களை ஒருவர் வரையறுத்துக் கொள்வதோடு அதனை விளக்கவும் வேண்டும்.

இந்த மூன்று பரிமாணங்களில், மதம் என்பது முதலாவது ஆகும். ஆகவே, மதம் என்றால் என்னவென்று ஒருவர் புரிந்துகொள்கிறார் என்பதை விளக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் விவாதம் திசை திரும்புவதைத் தவிர்க்க முடியும். முக்கியமாக மதத்தைப் பொறுத்த அளவில் இது அவசியமானதாகும். காரணம், மதம் குறித்த கறாரான வரையறுப்பில் ஒரு உடன்பாடு இல்லை. இந்த இடத்தில் இந்தக் கேள்வி குறித்து விரிவாகப் பேசமுடியாது. கீழ்க்கண்ட பொருளில்தான் இந்தச் சொல்லை நான் பயன்படுத்துகிறேன் என்று நான் கூறுவதோடு திருப்தி அடைந்து கொள்கிறேன்.

இறையியல் (Theology) என்ற பொருளிலேயே நான் மதம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறேன். ஒருவேளை வரையறுப்புக்கு இது போதாக்குறையான விளக்கமாக இருக்கலாம். காரணம், வேறுபட்ட இறையியல் வகைகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் எந்த ஒன்றை நான் பொருள் படுத்துகிறேன் என்பதைத் தனித்துக் காட்டவேண்டும். பழங்காலத்திலிருந்தே, வரலாற்று ரீதியாக இரண்டு இறையியல் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ஒன்று தொன்ம இறையியல் (Mythical Theology) இன்னொன்று குடிமக்கள் இறையியல் (Civil Theology). இதனை வேறுபடுத்திப் பார்த்த கிரேக்கர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கறாரான உள்ளடக்கத்தைத் தந்திருக்கின்றனர். தொன்ம இறையியல் என்று கடவுள்களின் கதைகள்,

அவற்றில் சொல்லப்பட்ட நடவடிக்கைகள், அல்லது தற்போதைய இலக்கியத்தில் காணப்படும் கற்பனை உருவங்கள் என்றே கிரேக்கர்கள் கூறுகின்றனர். அரசாங்க நாட்காட்டியில் (காலண்டர்) காணப்படும் பல்வேறு வகையான சடங்குகள், நோன்புகள் ஆகிய இவையே கிரேக்கர்கள் கணக்குப்படி குடிமக்கள் இறையியல் ஆகும். இந்த இரண்டு பொருளிலும் நான் இறையியல் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. இறையியல் என்பதன் மூலம் நான் இயற்கை இறையியலையே புரிந்து கொண்டுள்ளேன்.² இயற்கையின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகவே அது கடவுள் கொள்கையையும் தெய்வீகத்தையும் கொண்டுள்ளது. மரபு ரீதியாகப் புரிந்துகொண்டபடி, "இயற்கை இறையியல்" மூன்று கருதுகோள்களை முன் வைக்கிறது 1. கடவுள் இருக்கிறார். இயற்கை அல்லது அண்டம் என்று நாம் அழைப்பதன் கர்த்தா அவரே. 2. இயற்கையின் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் கட்டுப்படுத்துகிறார். 3. கடவுள் தனது நல்லொழுக்க விதிகளின்படி மனித குலத்தின்மீது ஆட்சியைச் செலுத்துகிறார்.

உள்ளொளி இறையியல் (Revealed Theology) என்ற இன்னொரு வகை இறையியலைப் பற்றியும் நான் அறிந்துள்ளேன். தெய்வீக உண்மையைத் தன்னொழுச்சியாக—சுயமாகக் கண்டுகொள்வதே உள்ளொளி இறையியல் ஆகும். இது இயற்கை இறையியலிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டது. ஆனால் இந்த வித்தியாசம் இங்கு ஒரு பிரச்சினையாக இல்லை. காரணம், ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டியது போல⁴ ஞான வெளிப்பாடு என்பது, "இயற்கை இயற்பியல் கண்டுகொண்ட முடிவுகளைத் தாண்டிச் செல்கின்றது. தனி மனித முயற்சியினால் கண்டுகொள்ள முடியாத மேலதிகமான விவரங்களை வெறும் பிற்சேர்க்கையாகத் தருகிறது." அல்லது உண்மையான

ஞான வெளிச்சத்தில் பார்க்கும்போது இயற்கை இறையியல் மேலும் வளமான, ஆழமான பொருள் பெறும் விதத்தில், அதனை மாற்றமுறச் செய்கிறது." ஆனால் மெய்யான இயற்கை இறையியலும், மெய்யான உள் ளொளி இறையியலும் உண்மையில் முரண்பட்டுத்தான் இருக்கும் என்ற கருத்தைக் கவனமாகத் தள்ளி வைக்க லாம். காரணம், அப்படி எந்தச் சாத்தியமும் இல்லை.

இறையியலின் மூன்று ஆய்வுகளை எடுத்துக்கொள்ள லாம், 1. கடவுளின் இருப்பு 2. அண்டத்தில் தெய்வீக ஆட்சி 3 மனித குலத்தின்மீது கடவுளின் நல்லொழுக்க ஆட்சி. மனிதர்கள் தார்மீக ஒழுங்கில் வாழும்படியான ஒரு சமூக அமைப்பைத் தோற்றுவிப்பதை நோக்கமாகவும் இலட்சியமாகவும் கொண்ட தெய்வீக ஆட்சிக்கான இலட்சியத் திட்டத்தை முன் வைப்பதே மதம் ஆகும் என்பதே மதம் பற்றிய எனது புரிதல் ஆகும். மதம்பற்றிய எனது இந்தப் புரிதலில் இருந்தே மதம் என்ற சொல்லை இந்த விவாதத்தில் நான் பயன்படுத்துகிறேன்.

இரண்டாவது பரிமாணம், மதம் முன்னிறுத்தும் இலட்சியத் திட்டத்தை அறிந்து கொள்வதே. எந்த ஒரு சமூகத்தின் மதத்திலும், முடிவு செய்யப்பட்ட நிலையான ஆதிக்கமிக்க பகுதி எது என்பதையும், அதன் முக்கியக் குணாம்சங்களிலிருந்து முக்கியமற்றதைப் பிரிப்பதும் மிகக் கடினமானது. இக்கடினத்திற்கான காரணங்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் ராபட்சன் ஸ்மித் அவர்கள் கூறியுள்ளார்.⁵

"மதத்தின் பரம்பரைப் பயன்பாடு, எண்ணற்ற நூற்றாண்டுகளின் ஊடே படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. மனிதனின் அறிவு, தார்மீக வளர்ச்சிகளில் மிக வேறுபட்ட கட்டங்களின் குணாம்சமான சிந்தனை

வழக்கத்தை அது பிரதிபலிக்கிறது. கடவுள்களின் தோற்றம் பற்றிய எந்தக் கருத்துரைகளும், கதம்பத் திரளான சமயச் சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய குறிப்பைத் தந்துவிட முடியாது. இவை, சுத்தமான அநாகரிகக் காலத்திலிருந்து, ஒவ்வொரு கலாச்சாரக் கட்டத்திலும் முன்னோர்களால், பரம்பரையாகக் கையளிக்கப்பட்டவை. மத நிறுவனங்களில் உறைந்துள்ள மனித குலத்தின் மதச் சிந்தனை ஆதாரங்கள் பூமியின் பூகோள வரலாற்றை ஒத்தது. புதியதும் பழையதும் அக்கம்பக்கமாக இருக்கும் அல்லது ஒன்றின்மேல் ஒன்று படிந்து இருக்கும்.”

இதே தான் இந்தியாவில் நடைபெற்றது. இந்தியாவில் மதத்தின் வளர்ச்சி பற்றிப் பேசும்போது, பேராசிரியர் மாக்ஸ் முல்லர் பேசுகிறார். “மதம் கட்டம் கட்டமாக வளர்ந்தது பற்றி நாம் பார்த்தோம். எளிய குழந்தைப்பருவ வழிபாட்டிலிருந்து உயர்ந்த மெய்விளக்க அருவ நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்றது. வேதங்களில் உள்ள பெரும்பான்மையான பாடல்களில் (மதத்தின்) குழந்தைப் பருவத்தை நாம் காணலாம். பிராமணங்களிலும் அதன் வேள்விகளிலும், தார்மீகச் சட்டங்களிலும், (மதத்தின்) சுறுசுறுப்பான மனிதப்பருவத்தைக் காணலாம். உபநிடதங்களில், பழமையான வேதமதத்தைக் காணலாம். இந்திய அறிவின் வரலாற்று முன்னேற்றத்தின் படி இந்தியர்கள், பிராமணங்கள் தகுதியைப் பெற்றவுடனேயே, தங்களின் எளிய சிறு பிள்ளை வழிபாட்டைக் கைவிட்டிருக்க வேண்டும். சடங்குகளின் டாம்பீகத்தையும், பழம் கடவுள்களின் உண்மையான குணத்தையும் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னால் அடுத்தபடியாக உபநிடதங்களின் மேன்மையான மதத்திற்கு மாற்றமுற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு நடக்கவில்லை. இந்தியாவில் வெளிப்பட்ட ஒவ்வொரு மதக் கருத்தும், புனித மரபாகக்

கையளிக்கப்பட்ட பின்னால் அவை அப்படியே பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. மூன்று வரலாற்றுக்கட்டங்களின் சிந்தனைகளும் — குழந்தைப் பருவம், வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன், முதிர்ந்த வயது — ஒவ்வொரு மனித வாழ்க்கையின் மூன்று கட்டங்களில் நிலையான செயலைப் புரியும் படிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. வெவ்வேறு கால கட்ட மதச்சிந்தனைகளை மட்டுமல்ல, ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரான கொள்கைகளையும், வேதம் பிரதிபலிப்பதை இதன் மூலம் மட்டுமே நாம் விளக்க முடியும்.”

ஆனால் திட்டவட்ட மதங்களில் (Positive Religion) இந்தச் சிக்கல் பெருமளவுக்கு இல்லை. இந்த மதங்களின் அடிப்படைக் குணாம்சம் என்னவென்றால் பழமை மதங்கள் தன்னுணர்வு அற்ற சக்திகளின் கையில் அமைதியாகக் காலத்திற்குக் காலம் வளர்ந்ததைப் போல் இவை வளரவில்லை. ஞான வெளிப்பாட்டின் பிரச்சாரக் கருவிகளே தாங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்ட பெரும் மதப் புனைவாளர்களின் கருத்துகளே இந்தப் பாசிட்டிவ் மதங்களின் தோற்றமாகும். உணர்வுப் பூர்வமான வெளிப்பாடுகளே இவை என்பதால் இதைக் கண்டு கொள்வதும் விளக்குவதும் சுலபமானது. கிருத்துவமும் இஸ்லாமும் முக்கியமாகப் பாசிட்டிவ் மதங்களே. இதனுடைய தெய்வீக ஆட்சிக்கான திட்டத்தை ஒருவர் தேட வேண்டிய அவசியமில்லை. இவை எழுதப்படாத அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்தைப்போன்றதல்ல. இந்துத்தெய்வீக ஆட்சிக்கான திட்டம் எழுதப்பட்ட ஒரு அரசியல் சட்டம் ஆகும். இதைத் தெரிந்துகொள்ள யாராவது விரும்பினால் மனுஸ்மிருதி என்ற புனிதப் புத்தகத்தில் இதைக்கானலாம். இந்து மதச் சடங்குகள், இந்துக்களின் சமூக வாழ்க்கை ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற விதிகளை இந்தத் தெய்வீகச் சட்டம் நுணுக்கமான விபரங்களாகத் தொகுத்தளித்திருக்கிறது.

இந்துக்களின் பைபிளாக இது கருதப்பட வேண்டும். இந்துயிசத்தின் தத்துவத்தை இது உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

மதத்தின் தத்துவம் குறித்த மூன்றாவது பரிமாணம் ஒரு மதத்தின் இலட்சியமான தெய்வீக ஆட்சிக்கான திட்டத்தை மதிப்பிடுவதற்கான அளவுகோல் ஆகும். எந்த அளவுகோலில் இதை மதிப்பிடுவது. இது விதிமுறைகள் (Norms) பற்றிய விளக்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும். மூன்று பரிமாணங்களிலும் இந்த மூன்றாவதுதான் விளக்குவதற்கும் உறுதிப்படுத்துவதற்கும் மிகவும் சிக்கலான ஒன்றாகும்.

மதத்தின் தத்துவம்பற்றிப் பெருமளவுக்கு எழுதப்பட்டு உள்ள போதிலும், துரதிருஷ்டவசமாக இந்தச் சிக்கல் விடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்தப் பிரச்சனையைத் திருப்தி கரமாகத் தீர்ப்பது குறித்து எந்த வழியும் நிச்சயமாகக் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்தப் பாணியிலேயே தீர்த்துக்கொள்ளும் நிலையே இருக்கின்றது. எந்த ஒரு இயக்க அல்லது நிறுவனத் தத்துவத்தை ஒருவர் ஆய்வு செய்ய வேண்டுமானாலும் அவர் அந்த இயக்கம் அல்லது நிறுவனம் சந்தித்த புரட்சிகளை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்திலிருந்து தொடங்குவது பாதுகாப்பானதாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். புரட்சி என்பது தத்துவத்தின் தாய் ஆகும். தாயாக இல்லை என்றாலும் கூட, தத்துவத்தை வெளிக்காட்டும் ஒரு விளக்காகவாவது இருக்கும். ஆகவே என்னைப் பொறுத்தவரையில் மதத்தின் தத்துவத்தை மதிப்பிடுவதற்கான சரியான அளவுகோல் அந்த மதம் சந்தித்த புரட்சிகளை ஆய்வு செய்வதே. இதையே வழிமுறையாக முன் வைக்கிறேன்

வரலாற்று மாணவர்கள் ஒரு மதப் புரட்சி பற்றி தன்றாக அறிந்திருப்பர். மதத்தின் எல்லையும், அதன்

அதிகார வரம்பும் குறித்த அக்கறையே அந்தப் புரட்சி யாகும். ஒரு காலத்தில் மனித அறிவின் அனைத்துக் களங் களையும் மதம் ஆக்கிரமித்து இருந்தது. தான் சொல் வதில் எந்தத் தவறும் இருக்காது என்று உரிமை கொண்டாடியது. இது வானியலை ஆக்கிரமித்து இருந்தது. அண்டத்தின் மத்தியில் பூமி சுழலாமல் இருக்கிறது. சூரியன், நிலவு, நட்சத்திரங்கள் ஆகியவை ஒரு வட்டத்தில் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன. இதுவே மதம் கூறிய அண்டத்தின் தத்துவமாகும். உயிரியல், நிலவியல் ஆகிய வற்றையும் மதம் உள்ளடக்கி இருந்தது. பூமியிலுள்ள அனைத்து உயிரினங்களும் ஒரே சமயத்தில் படைக்கப் பட்டன; இப்பொழுது உள்ள அனைத்துப் பொருள் களும், மிருகங்களும், உலகம் தோன்றியதிலிருந்தே இருக்கின்றன; இது மதம் முன்வைத்த கருத்து. மருத்துவம் கூடத் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதிதான் என மதம் உரிமை கொண்டாடியது. நோய் என்பது ஒன்று பாவத் திற்கான தெய்வத் தண்டனை அல்லது தீய தேவதையின் வேலையாகும். துறவிக் கவிகளின் தலையீடு அல்லது அவர் களின் புனிதச் சடங்குகள் அல்லது பிரார்த்தனை அல்லது யாத்திரை அல்லது துர் தேவதைகளை விரட்டப் பேயோட்டுதல் ஆகிய இவற்றின் மூலம் தான் நோயைக் குணமாக்க முடியும் என மதம் கூறிவந்தது. உடலியல், உளவியல் ஆகியவையும் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளே என மதம் உரிமை கொண்டாடியது; உடலும், ஆன்மாவும் வேறுபட்ட இரு பொருட்கள் என அது கூறியது.

இந்தப் பெரும் பேரரசு படிப்படியாகத் தகர்ந்தது. கோபர் நிகஸ் புரட்சி வானியலை மதத்தின் ஆதிக்கத்தி லிருந்து விடுவித்தது. டார்வின் புரட்சி உயிரியலையும், மண்ணியலையும் மதத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவித்தது. மருத்துவத்தில் இறையியலின் அதிகாரம் இன்னும் முழுமையாகத் தகரவில்லை. மருத்துவப் பிரச்சனைகளில்

மதத்தின் ஆக்கிரமிப்பு இன்னமும் தொடர்கிறது. குடும்பக் கட்டுப்பாடு, கருக்கலைப்பு, மலடாக்குதல் ஆகிய விஷயங்களில் இறையியலின் வறட்டுச் செல்வாக்கு இன்னமும் நீடித்து வருகிறது. உளவியல் தன்னை மதத்தின் பிடியிலிருந்து இன்னமும் முற்றாக விடுவித்துக்கொள்ளவில்லை. இறையியலின் அதிகாரத்திற்கு டார்வினியம்தான் கடுமையான அடியைக் கொடுத்தது. அந்தத் தாக்குதலினால் இறையியலின் அதிகாரம் நொறுங்கியதோடு இழந்த பேரரசை மீட்பதற்கு எந்த ஒரு தீவிர முயற்சியையும் மதம் செய்ய முடியவில்லை.

மதப் பேரரசு இவ்வாறு இடையூறுக்குள்ளானதை ஒரு பெரும் புரட்சி என்று கருதுவது இயல்பானதுதான். 400 ஆண்டுகளாக மதத்திற்கெதிராக விஞ்ஞானம் நடத்திய போரின் விளைவே இது. இந்த இரண்டிற்கு மிடையே எண்ணற்ற கடுமையான மோதல்கள் நடந்திருக்கின்றன. இந்தப் புரட்சியின் பாதிப்பிலிருந்து எவருமே தப்பவில்லை என்று கூறுமளவுக்கு இது தந்த உள்ளக்கிளர்ச்சி மிகப்பெரியது ஆகும்.

இந்த மதப்புரட்சி ஒரு பெரும் போற்றுதலுக்குரியது என்பதில் ஐயமில்லை; இது சிந்தனைச் சுதந்திரத்தை நிலைநிறுத்தியது. “தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது; மூடநம்பிக்கையிலிருந்து தன் சொந்த உலகத்தை உருவாக்கிக் கொள்வது; தான் முன்னர் அச்சத் தோடு நோக்கிய பொருள்களை உறுதியுடன் எதிர் கொள்வது; புதிரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து தன்னைத் துண்டித்துக் கொள்வது. இடையூறு அற்றச் செயல்பாட்டு மண்டலம், சிந்தனைச் சுதந்திரக் களம்” இவற்றைச் சமூகத்திற்குச் சாத்தியமாக்கியது. நாகரிகத்தைச் சாத்தியமாக்கிய இந்த மதச் சார்பற்ற வளர்ச்சிப் போக்கை

விஞ்ஞானிகள் மட்டும்தான் வரவேற்றார்கள் என்றில்லை. மதக் கருத்து கொண்ட ஆண்களும் பெண்களும் கூட வரவேற்றார்கள். மதம் கூறிய எண்ணற்ற கருத்துகள் அவசியமற்றவை; மத வாழ்க்கைக்கு இடையூறானவை. ஆகவே (மதத்தின்) இந்த மிருகத்தனமான வளர்ச்சி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது என்பது ஒரு வரவேற்கத்தகுந்த வளர்ச்சிப்போக்கு என்ற உணர்வுக்கு மதக்கருத்து கொண்ட ஆண்களும், பெண்களும் கூட வந்துசேர்ந்தனர். மதத்தின் தத்துவத்தை மதிப்பீடு செய்யும் விதிகளை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காக மதம் சந்தித்த இன்னொரு வகையான புரட்சி பற்றி நாம் பார்க்க வேண்டும். கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு, சமூகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு; மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவு ஆகியவையே அவை. இவை குறித்து நடப்பில் நிலவி வந்த கருத்துகளின் இயல்பை, அதன் உள்ளடக்கத்தை இந்தப் புரட்சி தொட்டுச் சென்றது. காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்திற்கும் நாகரிகச் சமூகத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளைப் பார்ப்பதன் மூலம் இந்தப் புரட்சி எவ்வளவுபெரியது என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இந்த மதப் புரட்சி பற்றி இதுவரை எந்த முறைப் படுத்தப்பட்ட ஆய்வுமில்லை என்பது விந்தையாக இருக்கலாம். இந்தப் புரட்சியைப் போல் வேறு எந்தப் புரட்சியும் மதத்தின் இயல்பில் ஒரு முழு மாறுதலைக் கொண்டு வரவில்லை. வெகு சிலரே இதை உணர்ந்துள்ளனர்.

காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்தையும் நாகரிகச் சமூகத்தையும் ஒப்பிடுவதிலிருந்து தொடங்குவோம்.

காட்டுமிராண்டிக் கால மதத்தில் இரண்டுவிஷயங்கள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். முதலாவது விஷயம்

சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், மந்திரம் ஓதுவது, மூட வழிபாடு அல்லது குலக்குறிகளை வணங்குவது. இரண்டாவது விஷயம் இந்தச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், மந்திரம், வழிபாடு, குலக்குறி வழிபாடு ஆகியன குறிப்பிட்ட காலகட்டங்களாடு தெளிவான இணைப்பைக் கொண்டிருப்பது கவனத்தில் தெரியவரும். இந்தக் காலகட்டங்கள், முக்கியமாக மனித வாழ்க்கையின் நெருக்கடியைப் பிரதிபலிக்கும் காலகட்டங்களாகும். பிறப்பு முதல் குழந்தைப் பிறப்பு, குமரப் பருவம், பருவமடைதல், திருமணம், நோய், இறப்பு, போர் போன்று அடிக்கடி வந்துபோகும் நிகழ்ச்சிகள் சடங்கிற்கும் சம்பிரதாயத்திற்கும் மந்திரம் ஓதுதலுக்கும் குலக்குறி வழிபாட்டிற்கும் உரியவையாகும்.

மதத்தோற்றம் பற்றியும் அதன் வரலாறு குறித்தும் ஆய்வு செய்யும் மாணவர்கள் மந்திரம், குலக்குறி, சடங்கு, சம்பிரதாயம் ஆகியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு மதத்தின் தோற்றத்தையும் அதன் சாரத்தையும் விளக்க முற்படுகின்றனர். சடங்குகள் நடைபெறும் காலகட்டங்களுக்கு எந்த முக்கியத்துவமில்லை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இதன் விளைவாக வழிபாட்டிலிருந்து அல்லது மந்திரத்திலிருந்து மதம் தோன்றியது என்பதை விளக்கும் தத்துவங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இதைவிட மிகப்பெரும் தவறு வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது காட்டுமிராண்டிச் சமூகம் மந்திரம் ஓதுவதிலும் குலக்குறி வழிபாட்டிலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தது என்பது உண்மைதான் ஆனால் இவை மட்டுமே அந்த மதத்தின் சாரம் என்று அனுமானித்துவிட முடியாது. இம்மாதிரி ஒரு நிலை எடுப்பது தற்செயலை முதன்மைக்குக் கொண்டு செல்வதாகத்தான் இருக்கும். வாழ்க்கை, இறப்பு, பிறப்பு, திருமணம் போன்ற மனித இருப்பிற்கான அடிப்படை உண்மைகளே காட்டு

மிராண்டிக் கால மதத்தின் முதன்மை அம்சமாகும். மந்திரம், குலக்குறி, சமூக விலக்கு போன்றவை தற்செயல் அம்சமாகும் மந்திரம், சமூக விலக்கு (Tabu), குலக்குறி வழிபாடு ஆகியவை இலட்சியங்களல்ல; அவை வழிமுறைகள் மட்டுமே, வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்தலுமே இலட்சியங்களாகும். வாழ்க்கையைப் பாதுகாக்கவும், வாழ்க்கைக்கு இடையூறு செய்யும் தீய சக்திகளை விரட்டுவதற்குமே மந்திரங்களைக் காட்டுமிராண்டிச் சமூகம் பயன்படுத்தியது. காட்டுமிராண்டிச் சமூக மதம் வாழ்க்கை, வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்தல் ஆகியன குறித்தே அக்கறைப்பட்டது என்பது புரிய வருகிறது. இந்த வாழ்க்கைப் போக்குதான் காட்டுமிராண்டிச் சமூகமதத்தின் சாரமாகும். காட்டுமிராண்டிச் சமூகம் வாழ்க்கை குறித்தும் வாழ்க்கையைப் பாதுகாப்பது குறித்தும் மிகப்பெரும் அளவுக்கு அக்கறைப்பட்டதால்தான் அதனைத் தன் மதத்தின் அடிப்படை யாக்கியது. வாழ்க்கை வளர்ச்சிப் போக்குதான் காட்டுமிராண்டிச் சமூக மதத்தின் பெரும் மையமாக இருந்தது. அதனால்தான் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் அனைத்து அம்சங்களையும் மதத்தின் பகுதிகளாக மாற்றியது. காட்டுமிராண்டிக் காலச் சமூகம் சடங்குகள், பிறப்பு, பருவமடைதல், திருமணம், நோய், இறப்பு, போர் ஆகியன குறித்து அக்கறைப்பட்டதோடு உணவு குறித்தும் அக்கறைப்பட்டது. நாடோடி மக்களுக்கு, ஆட்டு மந்தைகளும் கால்நடைகளும் புனிதமானவை. விவசாய மக்களிடையே விதைப்புக் காலத்திலும், அறுவடைக்காலத்திலும் பயிர்களின் வளர்ச்சிக்கும் பாதுகாப்புக்கும் சில சடங்குகள் நடத்தப்பட்டுவந்தன. அதைப்போலவே வறட்சி, கொள்ளை, நோய், புதிரான ஒழுங்கற்ற இயற்கை நிகழ்வுகள் ஆகியன குறித்தும் சடங்குகள் செய்யப்பட்டன. அறுவடை, பஞ்சம் போன்ற நிகழ்வுகளின்போது ஏன் மதச் சடங்குகள் நடத்தப்பட்டன? மந்திரம், சமூக

விலக்கு, குலக்குறி போன்றவை காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்திற்கு ஏன் முக்கியத்துவமுடையதாக இருந்தன? இதற்கான ஒரே பதில் அவை அனைத்தும் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்டவை என்பதே. வாழ்க்கைப் போக்கும் அதன் பாதுகாப்புமே முக்கிய நோக்கமாகும். காட்டுமிராண்டிச் சமூக மதத்தின் கருவும் மையமும் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்புமே. பேராசிரியர் கிராவ்லி சுட்டிக்காட்டியதுபோல. வாழ்க்கையை நிலை நிறுத்துவதும் பாதுகாப்பதுமே காட்டுமிராண்டிக் கால மதத்தின் தொடக்கமும் முடிவுமாகும்.

வாழ்க்கையும் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்புமே காட்டுமிராண்டிக்கால மதத்தின் கூறுகளாகும். காட்டுமிராண்டிக் கால மதம்பற்றிய உண்மை அனைத்து மதங்களுக்கும் பொருந்தும். தற்போதைய சமூகத்திலும்கூடச் செம்மையாக்கப்பட்ட இறையியல் சடங்குகளில் மதத்தின் இந்தச் சாரம் மறைபொருளாக இருப்பதோடு அது மறக்கப்பட்டும்விட்டது. வாழ்க்கையும் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பும் தற்போதைய சமூக மதத்திலும்கூடச் சாராம்சமாக இருக்கின்றன என்பது ஐயத்திற்கிடமற்றது. பேராசிரியர் கிராவ்லி இதை நன்றாக விளக்கியுள்ளார். தற்போதைய சமூக மனிதனின் மத வாழ்க்கையைப்பற்றிப் பேசும்போது கிராவ்லி கூறுகிறார்: "ஒரு மனிதனின் மதம் அவனது தொழில் அல்லது சமூக வேலை, அவனது விஞ்ஞானம் அல்லது கலைச்செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றில் குறுக்கிடாது. நடைமுறையில் வாரத்தில் ஒரு நாளில் அன்றாட உலக அக்கறைகள் விலக்கப்பட்டு மதத்தின் இலட்சியங்கள் தீர்க்கப்பட்டுவிடும் உண்மையில் அவன் வாழ்க்கை இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. அதில் மதம் அக்கறை கொள்ளும் பகுதி அடிப்படையானது. நேர்த்தியற்றுச் சொல்வதானால் பிறப்பு, இறப்பு என்ற இறுதி உண்மைகள் குறித்த தீவிரச் சிந்தனையே வார ஓய்வுத்

திருநாளின் சாராம்சம் ஆகும். இதனுடன் சேர்த்துப் பிரார்த்தனை வழக்கம்; மதனிருந்தின்போது நன்றி சொல்லிக் கொள்வது; பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம்குறித்த அடிமன உணர்வுகள் ஆகிய இந்தப் பகுதிகளை மதம் சுவீகரித்துக்கொண்டது. அன்றாட வாழ்க்கையும் அதன் புகழ்ச்சியும் வேறாக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டன."

தற்போதைய சமூக மனிதனின் மத அக்கறைகள் பற்றிய இந்த விளக்கத்தைக் காட்டுமிராண்டிக் கால மதத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். மதம் என்று ஒருவர் சொல்லும்போது அது காட்டுமிராண்டிக் கால மதமாயினும் சரி அல்லது நாகரிகக் கால மதமாயினும் சரி தத்துவம், நடைமுறை இரண்டிலுமே அது சாராம்சத்தில் ஒன்றே என்பதை யார் மறுக்க முடியும்.

ஆகவே காட்டுமிராண்டிச் சமூகமும் நாகரிகச் சமூகமும் ஒரு அம்சத்தில் ஒத்துப்போவது தெளிவாகிறது. இந்த இரண்டிலும் மதத்தின் மைய நலன்கள் ஒன்றே. அதாவது தனிநபர்கள், வாழ்க்கை, இனப்பாதுகாப்பு என்ற வாழ்க்கைப் போக்கே அடிப்படை அம்சமாகும். இந்த அம்சத்தில் இந்த இரண்டிற்குமிடையே எந்த உண்மையான வேறுபாடுமில்லை. ஆனால் இரண்டு வேறு முக்கிய அம்சங்களில் அவை வேறுபடுகின்றன

முதலாவதாக, காட்டுமிராண்டிச் சமூக மதத்தில் கடவுளைப் பற்றிய கருத்துக்கு எந்த ஆதாரமில்லை. இரண்டாவதாக, காட்டுமிராண்டிச் சமூக மதத்தில் மதத்திற்கும் ஒழுக்கநெறிக்கும் எந்த இணைப்பும் இல்லை. காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்தில் கடவுள் இல்லாத மதம் இருந்தது. காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்தில் ஒழுக்க நெறி இருந்தது. ஆனால் அது மதத்துடன் சம்பந்தப் படாமல் சுயேச்சையாக இருந்தது.

மதத்தில் எப்போது எப்படிக் கடவுள் என்ற கருத்து சேர்க்கப்பட்டது என்பதைச் சொல்வது சாத்தியமில்லை. சமூகத்தில் மாமனிதர்களை வணங்கி வந்த பழக்கம் கடவுள் பற்றிய கருத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கலாம். உயிரைத் தோற்றுவித்தது யார் என்ற பிரச்சினைபற்றிய தத்துவ ஊகங்களே இயற்கைக் கடவுள் என்பதற்கும் அதனை ஒட்டி அண்டத்தை உருவாக்கிய கலைஞன் கடவுள் என்ற கருத்திற்கும் இட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும். எந்தவிதத்திலும் கடவுள்பற்றிய கருத்து மதத்தோடு இணைந்தது அல்ல. அது எப்படி மதத்தோடு சேர்க்கப்பட்டது என்பதை விளக்குவது கடினமானது. மதத்திற்கும் ஒழுக்கநெறிகளுக்கும் இடையிலான உறவைப்பற்றிக் கூறுவது சுலபமானது. கடவுள், மதம் ஆகியவற்றிற்கான உறவு முழுமையானதல்ல. என்ற போதிலும் மதத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிகளுக்குமான உறவு முழுமையானது. வாழ்க்கை, பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்ற மனித இருப்பு குறித்த அடிப்படை உண்மைகளுடன் மதம், ஒழுக்கநெறி ஆகிய இரண்டும் தொடர்புகொண்டிருக்கின்றன. இந்த வாழ்க்கைப் போக்குகளை மதம் தெய்வீகப் பிரச்சனையாக எடுத்துக் கொண்டது. ஒழுக்க நெறிகளோ இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கென விதிமுறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. அடிப்படை உண்மைகளை மதம் தெய்வீகப் பிரச்சினை யாக்கிவிட்டதால் வாழ்க்கை வளர்ச்சிப் போக்கும் அதன் பாதுகாப்பிற்குச் சமூகம் விதித்த விதிமுறைகளும் தெய்வீகச் சம்பந்தம் ஆகிவிட்டன. இந்தக் கருத்திலிருந்து பார்த்தால் மதத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிகளுக்குமான உறவை எளிதாக விளக்கிவிடலாம். மதத்திற்கும் கடவுளுக்கும் இடையே உள்ள உறவைக் காட்டிலும் மதத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிகளுக்குமான உறவை எளிதாக விளக்கி விடலாம். மதத்திற்கும் கடவுளுக்கும் இடையே உள்ள உறவைக்காட்டிலும் மதத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிகளுக்

கிடையிலான உறவு மிக நெருக்கமானது; இயல்பானது. ஆனால் மதத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிகளுக்குமிடையே எப்பொழுது இந்த இணைப்பு ஏற்பட்டது என்பதைச் சொல்வது எளிதல்ல.

இது அப்படியே இருக்கட்டும். நாகரிகக் கால மதம் காட்டுமிராண்டிக்கால மதத்திலிருந்து இரண்டு அம்சங் சங்களில் வேறுபடுகிறது என்ற உண்மை அப்படியே இருக்கிறது. நாகரிகச் சமூகத்தில் மதத் திட்டத்திற்குக் கடவுள் வந்துசேர்ந்தார் நாகரிகச் சமூகத்தில் ஒழுக்க நெறிகள் மதத்தின் புனித அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன.

நான் கூறிய மதப்புரட்சியில் இதுதான் முதல் கட்டம். மதத்தின் வளர்ச்சியில் இந்த இரு புதிய அம்சங்கள் தோற்றம் பெற்றதனால் இந்த மதப்புரட்சி முடிந்து விட்டதாக அனுமானித்துவிட முடியாது. நாகரிகச் சமூக மதத்தின் அங்கமாகிவிட்ட இந்த இரண்டு கருத்துகள் மேலும் மாற்றங்களுக்குள்ளாயின. அவை அதன் பொருளையும் அதன் தார்மீக முக்கியத்துவத்தையும் புரட்சிகர மாக்கின. மதப்புரட்சியின் இரண்டாவது கட்டம் ஒரு தீவிரமான மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. நாகரிகச் சமுதாயம், பழம்சமூகம், நவீனச் சமூகம் என்று இரண்டாகப் பிளவுபடும் அளவிற்கு முரண்பாடு பெரியதாக இருந்தது. ஆகவே நாகரிகச் சமூகத்தின் மதத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்குப் பதிலாக நவீன மதத்திற்கு எதிராகப் பண்டைய மதம் என்பதைப் பற்றிப் பேசுவது அவசியமாகும். காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்திலிருந்து நாகரிகச் சமூகத்தைப் பிரிக்கும் மதப் புரட்சியைக் காட்டிலும் நவீனச் சமூகத்திலிருந்து பண்டைய சமூகத்தைப் பிரிக்கும் மதப் புரட்சி மிகமிகப் பெரியது. கடவுள், சமூகம், மனிதன் இவற்றிற்கிடையிலான உறவுகள் பற்றிய கருத்துகளில் இப்புரட்சி கொண்டுவந்த வித்தியாசங்களிலிருந்து இதன் பரிமாணம் வெளிப்படையாகத் தெரியும்.

முதல் கட்ட வேறுபாடு சமூகக் கட்டுமானம் பற்றியது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் விருப்பம் இன்றியே அவன் பிறப்பு, வளர்ப்பு காரணமாக இயற்கைச் சமூகம் என்று நாம் அழைக்கும் ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினர் ஆகிறான் குறிப்பிட்ட குடும்பம், குறிப்பிட்ட நாடு ஆகியவற்றைச் சார்ந்தவனாக இருக்கிறான். இந்தச் சமூக உறுப்பினர் பதவி அவன் மீது திட்டவட்டமான பொறுப்புகளையும் கடமைகளையும் சுமத்துகிறது. இதனை அவன் இயல்பான நடைமுறையில் நிறைவேற்ற வேண்டும். சமூகத் தண்டனைகள், இன்னல்கள் ஆகிய இவற்றிற்கிடையில் இதை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதே சமயத்தில் இவை அவனுக்குக் குறிப்பிட்ட சமூக உரிமைகளையும் நன்மைகளையும் தருகின்றன. இந்தப் பொருளில் பண்டைய உலகமும் நாகரிக உலகமும் ஒன்றே. ஆனால் பேராசிரியர் சுமித் அவர்கள் வார்த்தையில்⁶ சொன்னால்: "ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு இருக்கிறது. பண்டைய உலகத்தின் பழங்குடித் தேசிய இனச் சமூகங்கள் இயற்கை என்ற சொல்லின் நவீன பொருளின்படி கறாரான அர்த்தத்தில் இயற்கையானதல்ல. காரணம் அந்தச் சமூகங்களில் மனிதனுக்குச் சமமான இடத்தையும் பங்களையும் கடவுள்கள் பெற்றிருந்தனர். ஒரு மனிதனின் வட்டம் சாதாரண இரத்த உறவு கொண்ட ஒரு குழு நகர மனிதன் என்பதோடு முடிந்து விடுவதில்லை. குறிப்பிட்ட தெய்வத்தையும் தெய்வக் குடும்பத்தையும் அரசாங்கத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அந்த வட்டம் இருந்தது. பண்டைய மனிதனின் சிந்தனையில் இவையும் சமூகத்தின் முக்கியப் பகுதியாக இருந்தன. இவை சமூக வட்டத்தின் மனித உறுப்பினர்களாகவே கருதப்பட்டு வந்தன. பண்டைய கடவுள்களுக்கும் அதன் பக்தர்களுக்குமான உறவு மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவைக் குறிக்கும் மொழியிலேயே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்த மொழியும் கூட உருவக்மாக இல்லை. மாறாகக் கறாரான வெளிப்படையான

பொருளில் இருந்தது. கடவுள் தந்தை என்றும் பக்தர்கள் அவர்களது வாரிசு என்றும் சொல்லப்படும்போது பக்தர்கள் அவர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; அவரும் பக்தர்களும் ஒரே இயற்கைக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பரஸ்பரக் குடும்பக் கடமைகள் கொண்டவர்கள் என்றே பொருள் கொள்ளப்படும் அல்லது கடவுள் அரசனாகச் சொல்லப்படும்போது பக்தர்கள் அவரின் அடிமைகளாகத் தங்களை அழைத்துக்கொள்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் உயர்ந்த வழிகாட்டுதல் உண்மையில் அவரின் கரங்களில் தான் இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்றாற்போல் அவரின் கருத்துகளை ஆலோசனை கேட்கக்கூடிய வகையிலும் அனைத்து முக்கிய விஷயங்களிலும் அவரின் வழிகாட்டுதலைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வகையிலும் அரசாங்க அமைப்பில் விதிமுறைகள் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தன. ஒரு அரசனுக்குரிய மரியாதையோடும் கப்பத்தோடும் அவரை அணுகுவதற்கான விதிமுறைகளும் இருந்தன”.

“இவ்வாறாக ஒருவன் மனிதனோடு நிர்ணயிக்கப்பட்ட உறவில் பிறப்பதுபோல அவன் பிறப்பு குறிப்பிட்ட கடவுளோடும் சம்பந்தப்பட்டு இருந்தது. கடவுளுடன் அவனுக்குரிய உறவினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒழுக்க விதிகள் சமூகத்தின் உறுப்பினன் என்ற வகையில் அவனுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டவை ஆகும். பொதுவான ஒழுக்க விதிகளில் இது ஒரு பக்கமாகும் சராசரி வாழ்க்கைக்கும் மதத்திற்கும் இடையே எந்தப் பிரிவினையும் இல்லை. ஒவ்வொரு சமூகச் செயல்பாடும் கடவுள்களோடும் அதேசமயத்தல் மனிதனோடும் சம்பந்தப்பட்டு இருந்தது. காரணம், சமூகம் மனிதனுக்காக மட்டும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை; அது கடவுள்களுக்கும் மனிதனுக்கும் சேர்ந்ததுதான்.”

இவ்வாறாக, பண்டைய சமூகத்தில் மனிதர்களும் அவர்களின் கடவுளும் ஒரு சமூக, அரசியல் முழுமையாக

அதேசமயத்தில் மத முழுமையாகவும் உருவாக்கப்பட்டு இருந்தனர் கடவுள்களுக்கும் அவரின் பக்தர்களுக்கும் இடையிலான இரத்த உறவில்தான் மதம் கட்டப் பட்டது. நவீனச் சமூகம் இக்கட்டுமானத்தில் இருந்து கடவுளை நீக்கிவிட்டது நவீனச் சமூகம் மனிதர்களை மட்டுமே கொண்டதாய் இருக்கிறது.

பண்டைய சமூகத்திற்கும் நவீனச் சமூகத்திற்குமிடையிலான இரண்டாவது வித்தியாசம் கடவுளுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான இணைப்பு பற்றியது. பண்டைய உலகத்தில் பல்வேறு சமூகங்கள் "எண்ணற்ற கடவுள்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தன. தங்கள் சொந்தக் கடவுள்களைப் போலவே தங்களின் எதிரிகளின் கடவுள்களையும் உண்மையென ஏற்றுக் கொண்டன. ஆனால் அந்நியக் கடவுள்களை வணங்கமாட்டார்கள். காரணம் அந்நியக் கடவுள்களிடம் எதையும் எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள். அவருக்குப் படையல் வைக்கமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு குழுவும் தன் சொந்தக் கடவுளைக் கொண்டிருக்கும் அல்லது ஒருவேளை ஒரு கடவுள், ஒரு பெண் கடவுள் என்றாவது இருக்கும். அந்தக் குழுவின் கருத்துப்படி அவர்களின் கடவுள்களுடன் மற்ற கடவுள்கள் எந்தவிதத்திலும் எந்த உறவும் வைத்திருக்க மாட்டார்கள்." 7

ஒரு தனிச் சமூகத்திற்கு மட்டும் கடவுள் சொந்தமானவர் ஆவார்; இதற்கு முக்கியக் காரணம், 'போரிலும் குழுச் சண்டைகளிலும் கடவுள்களால் எடுக்கப்படும் பங்கு அவரின் பக்தர்களுக்குச் சேரும். தன் எதிரியும் எதிரியின் கடவுள்களும் ஒன்றே. பழைய ஏற்பாட்டிலும்கூட 'ஐகோவாவின் எதிரிகள்' என்று சொல்லப்படுவது உண்மையில் இஸ்ரேலின் எதிரிகள் என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. சண்டையில் ஒவ்வொரு கடவுளும் தன் சொந்த மக்களுக்காகப் போரிடுவார்,

வெற்றி அவரின் உதவிக்கே உரித்தாக்கப்படும். சிமோஸ், மோப்களுக்கு வெற்றி தேடித் தந்தார். அலையர், அசிரி யாக்களுக்கு வெற்றி தேடித் தந்தார். கடவுளின் உருவம் அல்லது குறியீடு சண்டையின்போது அடிக்கடி எடுத்துச் செல்லப்படும் "புனிதப் பேழை இஸ்ரேல் பாசறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டபோது புனிதவாதி (Philistine) கூறு கிறான்: நமது பாசறைக்குக் கடவுள்கள் வந்திருக்கிறார்கள், பாலபெராசித்தில் டேவிட் அவர்களைத் தோற்கடித்தபோது, தங்களது விக்கிரகங்களிலிருந்து தங்கள் கொள்ளைப் பொருட்களில் ஒரு பகுதியைத் தந்தார்கள். அவை போர்க்களத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. மேஸ்டன் பகுதி பிலிப்புடன் கர்த்தாஜினியர்கள் உடன்படிக்கை கண்டபோது, "இந்த இயக்கத்தில் கடவுள்களும் பங்கு எடுத்திருந்தனர்". எனக் கூறினர். பாசறையில் போர்ச் சமயத்தில் போடப்பட்ட புனிதக் கூடாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களைத்தான் (கடவுள்கள்: மொர்) இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்கள். வெற்றிக்குப் பின்னால், இந்தக் கூடாரத்தின் முன்புதான், கைதிகள் பலியிடப்பட்டனர். இதைப் போலவே அரபுக் கவிஞரும் சொல்கிறான், "(போரில்) மொரத்திற்கு எதிராக எங்க ளுடன் யாகூத்தும் வந்தார், அதாவது யாகூத் என்ற கடவுளின் உருவம் சண்டையின்போது எடுத்துச் செல்லப் பட்டது."

இந்த உண்மை, கடவுளுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே இருந்த ஐக்கியத்தைக் காட்டுகிறது.

"ஆகவே, கடவுள்களுக்கும் அவரின் பக்தர்களுக்கும் இடையேயுள்ள ஐக்கியம் என்ற அம்சத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் சமூகத்தின் குறிப்பிட்ட பண்பு நலன்கள் மத எல்லைக்குள் மறுபடியும் தோற்றம் பெறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இதே அளவுகோலின்படி ஒரு குழு அல்லது நகரத்தின் கடவுளுக்கு அச்சமுகம் ஊழியம்

புரிந்தது. மரியாதை தந்தது. அச்சமூகத்தின் எதிரிகளுக்கு அக்கடவுளும் அன்னியரே.⁸

கடவுள், சமூகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. சமூகம் கடவுளுடன் இணைக்கப்பட்டது. கடவுள், அச்சமூகத்தின் கடவுளாக மாற்றம் பெற்றார். சமூகம், கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சமூகமாக மாற்றம் பெற்றது.

இந்தக் கருத்துக்கு இரண்டு விளைவுகள் உண்டு. கடவுள் அனைவருக்கும் பொதுவானவர், அண்டத்திற்கே உரித்தானவர் என்ற கருத்து நிலைக்குப் பண்டைய சமூகம் வரவே இல்லை. பொதுவான மனித இனம் என்று ஒன்று இருக்கிறது என்ற கருத்துநிலைக்கும் பண்டைய சமூகம் வரவில்லை.

பண்டைய சமூகத்திற்கும் நவீனச் சமூகத்திற்கும் இடையிலான மூன்றாவது வித்தியாசம், கடவுளின் தந்தைமைப் (Fatherhood) பாத்திரம் பற்றியதாகும். பண்டைய சமூகத்தில், மக்களின் தந்தை கடவுள் ஆவார். ஆனால் இந்த தந்தைமைப் பாத்திரம் என்ற கருத்துக்கு உடல் ரீதியாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

“கிருஸ்துவம் தவிர பிற சமயங்களில் (Heater Religious) தந்தை பாத்திரம் உடல் ரீதியானது. மாதிரிக் குக் குயவர்கள் களிமண்ணிலிருந்து பாண்டங்கள் செய்வதைப் போல, கடவுள் மனிதனைப் படைத்தான் என்ற கிரேக்கர்களின் கருத்து ஓரளவு நவீனமானதுதான். பழைய கருத்துப்படி இனக்குழு மனிதர்கள் தங்கள் மூதாதையரின் கடவுள்களையே கொண்டிருந்தனர். அல்லது கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் பொதுத் தாயான பூமியின் குழந்தைகளாகக் கருதப்பட்டனர். ஆகவே மனிதர்கள் உண்மையில் கடவுள்களின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது அவர்களோடு உறவுடையவர்கள். பையினில் உள்ளபடி பழைய யூத மதங்களில் இந்தக் கருத்து பிரபல

மானதாக இருந்தது. ஜெர்மையா பக்தர்களைத் தன் வம்சத்தினர் என்றே வர்ணித்தார். "நீங்கள் என் தந்தை, எங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தது தாங்களே" என வர்ணித்தார். பழம் கவிதையில் (எண்:29) மொபைட்டர்கள் சீமோவின் குழந்தைகள் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். மிகச் சமீபத்திலும் கூட மலசி என்ற ஞானி புறச் சமயப் பெண்ணை "அன்னியக் கடவுளின் பிள்ளை" என்றே அழைத்துள்ளார். இஸ்ரேலைச் சார்ந்த புறச் சமயத்தார் தங்களை அழைத்துக்கொள்ளப் பயன்படுத்திய சொற்றொடர்களே இவை. சிரியாவிலும் பாலஸ்தீனத்திலும் ஒவ்வொரு இனக் குழுவும் தனித்தனிச் சுயேச்சையான குழுக்களாகத் தங்களை அமைத்துக்கொண்டன. மாபெரும் முதல் தகப்பனிலிருந்து தங்கள் வம்ச மூலத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். கிரீஸில் இருப்பதைப் போலவே, இந்தத் தந்தை அல்லது மூதாதையர் அந்த இனக்குழுவின் கடவுளோடு அடையாளம் காட்டப்படுவதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. விவிலியத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் காணப்படுகின்ற நாடுகளின் பழைய வரலாற்றில், எண்ணற்ற கடவுள்களின் பெயர்கள் தெரிய வருகின்றன என்ற மிக நவீன ஆய்வுகளின் மதிப்பீட்டோடு இவை ஒத்துப் போகின்றன. உதாரணத்திற்கு இதாம் (Edom) இனத்தவரின் மூதாதையான இதாமை ஹீப்ருக்கள் யாகோப்பின் தம்பி ஈசா என்றழைக்கின்றனர். ஆனால் புறச் சமயத்தாருக்கோ அவர் (இதாம்) ஒரு கடவுள். "இதாமின் பக்தர்கள்" என்று பொருள் தருகின்ற ஒபிடாம் (obadedom) என்ற தெய்வீகப் பெயரில் இருந்து இது தெரிய வருகிறது. பிரபஞ்சத் தோற்றம் பற்றிப் பொன்சியர், பாபிலோனியர் ஆகியோரின் கருத்துகளாக இப்போது கிடைக்கும் ஆதாரங்கள் பழங்குடி மதமும் தனிப்பட்ட கடவுள்களைக் குறிப்பிட்ட இரத்த உறவோடு தொடர்புபடுத்தும் முறையும் மறந்து போன காலத்தை அல்லது பின்னணிக்குப் போன காலத்

தைச் சார்ந்தவையாகும். ஆனால் மனிதர்கள் கடவுளின் வாரிசுகளே என்ற கருத்து பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட வடிவில் இன்னும் நீடித்தே வருகிறது பிரபஞ்சத் தோற்றம் பற்றிய பொனீசியர்களின் கருத்தாகப் பிலோ பேப்விசல் இதையே சற்றுக் குழம்பிய வடிவத்தில் தருகிறார். அவர் கொள்கைப்படி தங்கள் குலத்தினருக்குப் பெரும் நன்மைகளைச் செய்த தெய்வ மனிதர்களே தெய்வங்கள் ஆகும். மீண்டும் பெரோஸ்சஸ் தொகுத்த சல்டோடியன் கட்டுக்கதைகளில் தெய்வங்களின் இரத்த உறவினர்களே மனிதர்கள் என்ற நம்பிக்கை கரடு முரடான வடிவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. தலை வெட்டப்பட்ட கடவுளின் இரத்தத்தைக் களிமண்ணோடு கலந்து மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் உருவாக்கினர் என்று சொல்லப்படுகிறது என்பதே அந்தக் கருத்து.'''

கடவுள்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையிலான இரத்த உறவுபற்றிய கருத்தாக்கம் ஒரு முக்கிய விளைவைக் கொண்டிருந்தது. பண்டைய உலகக் கருத்துப் படி கடவுளும் ஒரு மனித உயிரே. அந்த வகையில் முழுமையான நல்லொழுக்கம் (absolute goodness) முழுமையான அன்பு என்பதற்குக் கடவுள் பொருத்தமற்றவர். மனிதனின் பௌதிக இயற்கையில் கடவுளும் பங்குகொள்கிறார். மனிதனின் அனைத்து ஆசாபாசங்களும் கடவுளுக்கும் இருந்தன. பண்டைய உலகத்தின் கடவுள்களுக்கு மனிதனின் அனைத்து விருப்பங்களும் ஆசைகளும் இருந்தன. அவர் அடிக்கடி தீய செயல்களில் ஈடுபட்டார். அவற்றில் பெரும்பான்மை, கேளிக்கை விளையாட்டுகளாகும் தங்களது இச்சைகளைத் தூண்டிவிட வேண்டாம் எனக் கடவுளிடம் அவர் பக்தர்கள் மன்றாடினர்.

நவீனச் சமூகத்திலோ இயற்கை தந்தமைப் பாத்திரம் என்ற அடிப்படையிலிருந்து முற்றாகத் தெய்வீகத்

தந்தமைப் பாத்திரம் என்ற கருத்தாக்கம் கைவிடப்பட்டது. அந்த இடத்தில் மனிதன் கடவுளின் கற்பனையில் உருவாக்கப்பட்டான் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. அவன் கடவுளால் பெற்றெடுக்கப்பட்டான் என்று கருதப்படவில்லை, கடவுளின் தந்தமைப் பாத்திரம் என்ற கருத்தாக்கத்தில் ஏற்பட்ட இந்த மாறுதல் அதன் தார்மீக அம்சத்திலிருந்து பார்க்கப்பட்டது. இதனால் கடவுள் அண்டத்தை வழி நடத்துபவர் என்ற கருத்தில் ஒரு பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. கடவுள் தன் பௌதீக அடிப்படையினால் முழுமையான நல்லொழுக்கத்திற்கும் முழுமையான அன்பிற்கும் பொருத்தமற்றவர் ஆகிறார். கடவுள் அண்டத்தில் நேர்மையை விரும்பியதால், நேர்மை என்பது மாறாத தத்துவம் என அவரால் வலியுறுத்த இயலவில்லை. மனிதனிடம் கொண்டிருந்த பௌதீக உறவிலிருந்து கடவுள் விடுவிக்கப்பட்டதால், கடவுள் முழுமையான நல்லொழுக்கத்திற்கும் முழுமையான அன்பிற்கும் சாத்தியமானவர் என்று கருதுவதற்கு இடம் ஏற்பட்டது.

நான்காவது வித்தியாசம் தேசிய இன மாற்றத்தின் போது மதம் வகித்த பங்குபற்றியது.

பண்டைய உலகத்தில் மதத்தோடு இணையாத பட்சத்தில் தேசிய இன மாற்றம் என்பது இல்லை. பண்டைய உலகத்தில் 'ஒரு தனிநபர் தனது தேசிய இனத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல் தனது மதத்தினை மாற்றிக்கொள்வது சாத்தியமில்லை. ஒரு முழுச் சமூகமும் தங்களைப் பிற வம்சத்துடன் அல்லது நாட்டுடன் இணைத்துக்கொள்ளாமல் மதம் மாறுவது சாத்தியமில்லை. அரசியல் உறவுகளைப் போல மதமும் தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு மாற்றப்படுகிறது. தனது சொந்த விருப்பத்தில் ஒரு புதுக் கடவுளை அவனால் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. தனது தந்தையின் கடவுள்களை

மட்டுமே தன் கடவுளாக எண்ண வேண்டும், அந்தக் கடவுள்களுக்கு மரியாதை தரவேண்டும். தனது சொந்த இரத்த உறவுகளைக் கைவிடாமல், புதிய சமூகவாழ்க்கைக்குள்ளும் மத வாழ்க்கைக்குள்ளும் செல்லாமல் அவனால் மதம் மாற முடியாது." சமூக இணைப்பிற்கு மதமாற்றம் எப்படி ஒரு முன் நிபந்தனையாக இருக்கிறது என்பதைப் பழைய விவிலியத்தில் உள்ள நோமிக்கும் ரூத்துக்கும் இடையிலான உரையாடல் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

"சகோதரி தன் மக்களிடமும் கடவுள்களிடமும் போய் சேர்ந்துவிட்டார்" என்று நோமி ரூத்திடம் சொல்கிறார். "உன் மக்களே என் மக்கள் உன் கடவுளே என் கடவுள்" என ரூத்து பதிலளிக்கிறார்.

பண்டைய உலகத்தில் ஒரு தேசிய இனத்திற்கு மாறுவது என்பது வழிபாட்டு முறையிலும் மாற்றத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. சமூக இணைப்பு என்பது மத இணைப்பையே பொருள் கொள்கிறது.

நவீனச் சமூகத்தில் மதத்தைக் கைவிடுவது அல்லது இன்னொரு மதத்திற்கு மாறுவது சமூகத் தொடர்புக்கு அவசியப்பட்டதல்ல. ஒரு நாட்டின் குடிமகன் தன் குடி உரிமையைக் கைவிட்டு விட்டு ஒரு புதிய நாட்டின் குடிமகன் ஆகலாம் என்பதன் மூலம் இதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டலாம். இந்த இணைவுப்போக்கில் மதத்திற்கு எந்த இடமுமில்லை. மதத்தொடர்பில் எந்த மாற்றமும் இன்றி ஒருவர் சமூகத் தொடர்பு கொண்டிருக்க முடியும்.

நவீனச் சமூகம் மனிதர்களை மட்டுமே கொண்டது என்று கூறுவது மட்டும் பண்டைய சமூகத்திலிருந்து

நவீனச் சமூகத்தைப் பிரிப்பதற்குப் போதுமான காரணம் ஆகிவிடாது. பல்வேறு கடவுள்களை வணங்கும் பக்தர்களைக் கொண்டது நவீனச்சமூகம் என்பதையும் சேர்த்துச் சொல்ல வேண்டும்.

ஐந்தாவது வித்தியாசம், மதத்தில் ஒரு அங்கம் என்ற வகையில் கடவுளின் தன்மை பற்றித் தேவைப்படும் அறிவு சம்பந்தப்பட்டது. “பண்டைய உலகின் கருத்துப்படி கடவுள்கள் யார் என்ற கேள்வி மதம் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. மாறாக அனுமானம் சம்பந்தப்பட்டது. கடவுள் எப்படிச் செயல்படுவார், அதனடிப்படையில் பக்தர்கள் எவ்வாறு தங்கள் நடத்தைகளை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என அவர் எதிர்பார்க்கிறார் என்பது பற்றிய நடைமுறை அறிவே மதத்திற்குத் தேவையாகும். இஸ்ரேல் நாட்டின் மதத்திற்குக்கூட இந்த உண்மை பொருந்தும். இஸ்ரேலில் தெய்வ அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் அதன் சட்டங்கள் பற்றிய அறிவையும் மதம் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான வெளிப்பாடுபற்றியும் ஞானிகள் கூறும் போது “ஜேகோவாவின் அறிவும் அச்சமும்” என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது ஜேகோவா பரிந்துரைத்த விசயங்கள் பற்றிய அறிவும் அதற்கு மரியாதையோடு அடிபணிவதும் என்பதே இதன் பொருள். பக்தியின் சரியான அணுகுமுறை என்பது அனைத்து மத அனுமானங்கள் குறித்தும் தீவிர ஐயப்பாடு கொள்வதே எனக் கிறிஸ்துவப் புத்தகத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. “தெய்வத்திற்கு அச்சப்படுவது, அவரின் கட்டளைகளுக்கு அடிபணிவது” என்ற சாதாரண விதிக்கு அப்பால் எந்த விவாதத்தையும் ஒரு மனிதன் எடுத்துச் செல்லக் கூடாது சாலமனின் அறிந்துரையாக ஆசிரியர் இதையே முன் வைக்கிறார். மதத்தின் பழம் கருத்து இதுதான் என்கிற விதத்தில் இது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. துரதிருஷ்டவசமாகத் தற்போதைய நாட்களில் இக்கருத்து நசிவுக்குள்ளாகத் துவங்கிவிட்டது.

ஆறாவது வித்தியாசம், மதத்தில் நம்பிக்கையின் இடம்பற்றியது.

“கறாராகச் சொல்வதானால் சடங்குகளும் அன்றாட நடைமுறைகளுமே பண்டைய மதங்களின் தொகுப்பாகும். பண்டைய பழங்காலத்தில் நடைமுறைப் பயன்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்ட அமைப்பு முறையாக மதம் இல்லை. மதம் என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட மரபு வழி நடைமுறைகள் கொண்ட தொகுப்பாகும். அதற்குச் சமூகத்தில் உள்ள அனைத்து உறுப்பினர்களும் கட்டுப்பட்டனர். தங்கள் நடவடிக்கைக்குக் காரணம் அறியாமல் மனிதர்கள் செயல்பட்டால் மனிதர் மனிதராக இருக்க முடியாது. ஆனால் பண்டைய மதத்திலே, கொள்கை முதலில் தொகுக்கப்பட்டுப் பின் நடைமுறைக்குச் செல்லவில்லை. மாறாக நடைமுறை கொள்கைக்கு முன் சென்றது. மனிதர்கள் பொதுவான கொள்கைகளை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்பு பொது நடத்தை விதிகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். அரசியல் கொள்கைகளைக் காட்டிலும் அரசியல் நிறுவனங்கள் பழமையானவை. அதைப் போலவே மதக் கொள்கைகளைக் காட்டிலும் மத நிறுவனங்கள் பழமையானவை. இந்த ஒப்பீடு தன்னிச்சையாகத்தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது அல்ல; காரணம் பண்டைய சமூகத்தில் மத நிறுவனங்களுக்கும் அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான உறவு இணையானது. ஒவ்வொரு துறையிலும் வடிவத்திற்கும் (Form) முன்மாதிரிகளுக்கும் (Precedent) பெரும் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. ஆனால் முன்மாதிரிகள் ஏன் பின்பற்றப்பட்டன என்பதற்கான விளக்கம் வெறும் கட்டுக்கதையாகத்தான் இருக்கும். முன்மாதிரிகள் ஒரு முறை தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டால் அவை அதிகாரப்பூர்வமானதாகிவிடும்; அவற்றுக்கு எந்த வித ஆதாரமும் தேவையில்லை. சமூக விதிகள் முன்மாதிரிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சமூகம்

தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருவதே ஒருமுறை உருவாக்கப் பட்ட முன்மாதிரிகள் தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றப்படுவதற்குப் போதுமான காரணமாகும்.”

ஏழாவது வித்தியாசம் மதத்தில் தனி நபருக்கு உள்ள பற்று (Conviction) சம்பந்தப்பட்டது. பண்டைய சமூகத்தில் “மதம் என்பது ஸ்தாபனமாக்கப்பட்ட சமூக வாழ்க்கையில் ஒரு அங்கமாகும். தான் வாழும் சமூகத்தின் பழக்கவழக்கங்களையும் தன் உணர்வின் ஏற்றுக் கொள்வதுபோல அதே வழியில் அவன் மதத்திற்கும் கட்டுப்படுகிறான். மனிதர்கள் நாட்டு நடைமுறைகளை கேள்விக்கு இடமின்றி எப்படி ஏற்றுக்கொள்கிறார்களோ அப்படியே கடவுளர்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். மரபு முறைகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டவை; அவைகுறித்து எந்த விசாரணையும் செய்யக் கூடாது; அவற்றை மாற்றுவதற்கு அனுமதியில்லை. இந்த முன் அனுமானங்களின் அடிப்படையில் மத நடைமுறைகள் பற்றி எந்தக் கேள்வியும் எழும்புவது இல்லை. நமக்கோ மதம் என்பது அனைத்திற்கும் மேலாகத் தனி நபரின் பற்றுக்கும் பகுத்தறிவு நம்பிக்கைக்கும் உட்பட்ட விசயம். ஆனால் பண்டைய சமூகத்தினருக்கோ மதம் பொதுவாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி. அவை சில வடிவங்களாகச் சுருக்கப்பட்டவை. அவைபற்றிய புரிதல் அவருக்கு அவசியமில்லை. அவற்றை விமர்சிக்கவோ அல்லது மறுக்கவோ அவருக்கு உரிமையில்லை. மதம் சாராமல் இருப்பது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான ஒரு தாக்குதல் ஆகும். புனித மரபுகள் குறுக்கீடுகளுக்கு உள்ளானால் சமூகத்தின் அடிப்படை நசிவுக்குள்ளாகும். கடவுள்களின் சித்திரம் பறிக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால் வழிபாட்டு வடிவங்கள் முறையாகப் பின்பற்றப்படும்வரை ஒரு மனிதன் உண்மையான பக்தனாக அங்கீகரிக்கப்படுவான். ஒரு மனிதனின் மதம் அவன் மனத்தில் எப்படி வேருன்றி இருக்கிறது அல்லது அவன் பகுத்தறிவை எப்படிப் பாதித்

திருக்கிறது என்பதுபற்றி யாரும் கேள்வி கேட்கமாட்டார்கள். அரசியல் கடமை போலவே மதமும் குறிப்பிட்ட புற ஒழுங்குகளைப் பின்பற்றுவது என்பதாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

எட்டாவது வித்தியாசம். கடவுளின் ஆட்சியில் கடவுள்களுக்கும் சமூகத்திற்கும்— சமூகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலான உறவுபற்றிய விசயமாகும்.

முதலாவதாகக் கடவுள்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் பற்றிப் பார்ப்போம். இது தொடர்பாக மூன்று விசயங்கள் குறிக்கப்பட வேண்டும் பண்டைய உலகத்தின் நம்பிக்கை “பௌதீக நன்மையைத் தவிர வேறொன்றையும் நாடுவதில்லை. கடவுள்களை விரும்பும் நல்ல செயல்கள், இவ்வுலக வாழ்க்கையின் ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு அல்ல— சாதாரண இன்பங்களுக்கு ஆசை கூறுவதே.” பழம் சமூகங்கள் கடவுளிடம் என்ன கேட்டன, தங்கள் கடவுளிடமிருந்து என்ன பெறமுடியும் என்று நம்பின என்பது முக்கியமாகப் பின்வரும் விசயங்களாகவே இருந்தன.

“அளவற்ற அறுவடைகள், எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பு, இயற்கைத் துயர்கள் பற்றிய விசயங்களில் ஞானிகளின் ஆலோசனை ஆகிய இவையே அவை. பண்டைய உலகத்தில் மதம் என்பது தனிநபர் விசயமில்லை. மாறாகச் சமூகமே கடவுளின் நிலையான தோல்வியற்ற செயலில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தது. அடுத்ததாகக் கடவுளுக்கு மனிதனுக்கும் உறவு பற்றிய வித்தியாசம். “ஒவ்வொரு நபரின் நலன்களைத் தொடர்ச்சியான சிறப்பு அரசாங்கங்களின் மூலம் கண்காணிப்பது புறச்சமயக் கடவுளின் வேலையில்லை. தனிநபர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட நலன்களைக் கடவுள்களின் முன் வைத்து வழிபாடுகளின் மூலம் தனிப்பட்ட ஆசியைக் கோரினார்கள் என்பது உண்மை

தான். ஆனால் இது ஒரு அரசின் முன் வரம்கேட்டு யாசிப்பதுபோல அல்லது தந்தையிடம் ஒரு மகள் வரம்கேட்பது போலக்கேட்பது ஆகும். அனைத்தும் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பின்றிக் கேட்கப்படுவதாகும். கடவுள்கள் இதுகுறித்து என்ன செய்வார்கள் என்பது தனிநபர் விருப்பம் சம்பந்தப்பட்டது. சமூகத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் அவர் செய்யவேண்டிய கடமையைச் சார்ந்ததல்ல.”

“கடவுள்கள் மனிதரின் அன்றாட வாழ்க்கையைக் கண்காணிக்கிறார்கள் பொது நன்மைகளில் அவருக்கரிய பங்கைத் தருகிறார்கள். அறுவடை, தேசிய அமைதி அல்லது எதிரிக்கு எதிரான வெற்றி இவ்வாறானவெகுமதிகளைத் தருகிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு தனிநபரின் தேவைகளுக்கும் அவர்களால் உதவி செய்யமுடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சமூக நலனுக்கு எதிரான விசயங்களில் தனிநபருக்கு அவர்கள் உதவமாட்டார்கள். இவ்வாறாக மதம் செய்ய இயலாத தேவைகளும் விருப்பங்களும் ஒரு பெரும் பரப்பையே கொண்டு இருக்கின்றது.”

அடுத்ததாக, கடவுளும் சமூகமும் மனிதனுடன் கொண்ட உறவில் உள்ள வித்தியாசம் பற்றியது. பண்டைய உலகத்தில் சமூகம் தனிநபர் நலனில் அக்கறை கொண்டதில்லை. ஐயத்திற்கிடமின்றிக் கடவுள் சமூகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவரே. ஆனால், “கடவுளுக்கும் அவருடைய பக்தர்களுக்கும்மிடையிலான உறவு சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனின் தனிப்பட்ட நலன்களைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அமையவில்லை.

“கடவுளி்மிருந்து எதிர்பார்க்கும் நலன்கள் முழுச் சமூகத்தையும் பாதிக்கின்ற பொதுத்தன்மை கொண்டதாக இருக்கும். குறிப்பாக, பலன் அளிக்கும் பருவக்

அகப்புரட்சி. வெளிப்புறப் புரட்சி என்பது, மதம் அதிகாரம் செலுத்தி வந்த துறைகள் பற்றி அக்கறைப்பட்டது; அகப்புரட்சி என்பது, மனித சமூகத்தை வழி நடத்தும் தெய்வீக ஆட்சிக்கான திட்டமே மதம் என்ற வகையில் அந்தத் திட்டத்தில் நடந்த மாறுதல்கள் பற்றியது. வெளிப்புறப் புரட்சி உண்மையில் மதப் புரட்சியே அல்ல. வெளிப்புற புரட்சி என்பது மதம் தனக்கு சொந்த மில்லாத துறைகள் மீது செலுத்தி வந்த ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து விஞ்ஞானம் நடத்திய கலகம் ஆகும். அகப்புரட்சி என்பதுதான் உண்மையான புரட்சி ஆகும். இதனைப் பிரெஞ்சுப் புரட்சி அல்லது ருசியப் புரட்சி போன்ற அரசியல் புரட்சிகளுடன் ஒப்பிடலாம். இது அதன் (மதம்) திட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை உள்ளடக்கியது. இந்தப் புரட்சியின் மூலம், தெய்வீக ஆட்சித் திட்டம் மாறுதலுக்கு உள்ளானது; திருத்தப்பட்டது; மறுவரையறை செய்யப்பட்டது.

பண்டைய உலகத்தின் தெய்வீக ஆட்சித் திட்டத்தில் எவ்வளவு ஆழமான மாறுதல்களை இந்த அகப்புரட்சி ஏற்படுத்தியது என்பதை எளிதாகக் கண்டு கொள்ளலாம். இந்தப் புரட்சியின் மூலம், கடவுள் ஒரு சமூகத்திற்கு மட்டுமே உரியவராகிறார் என்ற நிலை நீங்கியது. அதன் மூலம் அவர் அனைவருக்கும் பொதுவானவர் ஆனார். கடவுள் மனிதனின் தந்தை என்ற நிலை பறிக்கப்பட்டது. அவர் அண்டத்தின் கர்த்தா ஆனார். இரத்த உறவை முறித்ததன் மூலம் கடவுள் நல்லவர் என்று சொல்வதற்குச் சாத்தியமாயிற்று. கடவுள் சொல்படி நடப்பதைத் தவிர, மனிதன் வேறொன்றும் செய்யக்கூடாது என்ற குருட்டுத் தனமான வழிபாடு முடிவடைந்தது. அதனால், தன்பற்றின் மூலம் கடவுளின் ஆணைகளில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையை நியாயப்படுத்துவதற்கான பொறுப்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது. சமூகத்தின் பெரும் பாதுகாப்பாளன் கடவுள் என்ற நிலை முடிவடைந்தது. தெய்வீக

ஆணையின் மையமே சமூகத்தின் நலன்கள்தான் என்ற நிலையும் முடிவடைந்தது. இந்தத் தெய்வீக முறையின் மையங்களாகச் சமூகமும் மனிதனும் மாறிக் கொண்டன. மனிதனே அதன் மையமாக மாறினான்.

தெய்வீக ஆட்சிக்கான திட்டம் என்ற வகையில் மதத்தின் விதிகளாக உள்ள சிந்தனைகளில் ஏற்பட்ட புரட்சி பற்றிய இந்த அனைத்து ஆய்வுகளின் நோக்கமும் ஒன்றே. மதத்தின் தத்துவம் பற்றிய விதிகளைக் கண்டு பிடிப்பதே இதன் நோக்கமாகும். எங்கே அந்த விதிகள்? அவை என்னென்ன? என்று பொறுமையிழந்த ஒரு வாசகர் கேட்கமாட்டார். மேலே நடத்திய விவாதத்திலிருந்து இந்த விதிகளை ஒரு வாசகர் கண்டுபிடிக்காமல் போகலாம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை அவர் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளத் தவறமாட்டார். எது நல்லது எது கெட்டது என்பதைக் கண்டறிவதற்கான விதிகளைச் சுற்றியே இந்த மதப் புரட்சி நடந்திருக்கிறது என்பதே அந்த விஷயம். வாசகரால் அதைக் காண முடியவில்லை என்றால் இந்த முழு விவாதத்திலும் என்ன அடங்கியிருக்கிறது என்பதை விளக்குவதற்கு என்னை அனுமதிக்க வேண்டுகிறேன். நாம் பண்டைய சமூகத்திற்கும் நவீனச் சமூகத்திற்குமான வித்தியாசங்களிலிருந்து விவாதத்தைத் தொடங்கினோம். நாம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது போல மத இலட்சியங்கள் என்ற முறையில் தெய்வ ஆட்சியின் வகையில் அவை மாறுபட்டு இருக்கின்றன. புரட்சியின் ஒரு கட்ட முடிவில் பண்டைய சமூகத்தின் மத இலட்சியமாகச் சமூகமே இருந்தது. புரட்சியின் மற்றொரு கட்டமான நவீன சமூகத்தில் மதத்தின் இலட்சியமாகத் தனி நபர் இருக்கிறார். இதே உண்மையான விதிமுறைகளின் அடிப்படையில் சொல்லத்தானால் பண்டைய சமூகத்தில் நல்லதையும் கெட்டதையும் மதிப்பிடுவதற்கான விதிமுறை அல்லது அளவுகோல் பயன்பாட்டு முறையாக இருந்தது. நவீன சமூகத்திலோ நீதிமுறை அளவுகோலாக இருந்

காலங்கள், மந்தைகளின் அதிகரிப்பு, போரில் வெற்றி ஆகியன. மாறாக, பண்டைய உலகம், ஒரு மனிதனின் துயரங்களை (அவன் நடத்தைக்கு மொ-ர்) ஆதாரமாகப் பார்த்தது.”

“துயரத்திற்கு உள்ளானவன், ஒரு கீயவன் ஆவான். முன்னே கடவுளால் வெறுக்கப்பட்டவனுக்குப் பவி பீடத்தின் விருந்திற்காக அமர்ந்திருக்கும் மகிழ்ச்சியும் செழிப்பும் கொண்ட கூட்டத்தில் இடமில்லை.”

இந்தக் கருத்தை அடியொட்டித்தான், துயரத்திற்கும் வேதனைக்கும் உள்ளானவன் மதக் கடமைகளிலிருந்து விலக்கப்பட்டான். அதே சமயத்தில் சமூக வாழ்க்கையின் சலுகைகளிலிருந்தும் விலக்கப்பட்டதோடு, அவன் உணவு கடவுளுக்குத் தரப்படவில்லை.

தனிநபர்களுக்கிடையிலான மோதல்கள், சமூகத்திற்கும் தனிநபர்களுக்கும் இடையிலான மோதல்கள் ஆகிய இவற்றில் கடவுளுக்கு அக்கறையில்லை. பண்டைய உலகத்தில் “மனித நலன்களைக் கவனிப்பதில் கடவுள் எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கவேண்டும் என எதிர் பார்க்கப்படவில்லை. சாதாரணப் பிரச்சனைகளில் மனிதர்கள் தங்களுக்குள் உதவி செய்து கொள்வதும் தங்கள் இரத்த உறவுகளுக்கு உதவி செய்வதும், அவர்களின் சொந்த வேலையாகும். கடவுள் பக்கத்திலேயே இருக்கிறார், தேவையான சமயத்தில் அழைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற உணர்வே நேர்மையையும் ஒழுங்கையும் நிலை நிறுத்தும் தார்மீகச் சக்தியாகச் சில அம்சங்களில் செயல்படுகிறது இந்தத் தார்மீகச் சக்தியின் வலிமை உண்மையில் நிச்சயமற்றது. காரணம் கொடியவன், தன் தவறு கவனிக்கப்படாது என்று தன்னைத் தானே பெருமை யடித்துக் கொள்ளச் சாத்தியமிருக்கிறது.”

பண்டைய உலகத்தில், மனிதன் தனக்கு நல்லது செய் எனக் கடவுளிடம் கேட்கவில்லை. "நாட்டு நடப்பு அல்லது தெய்வநிந்தனைச் செயல் எதுவாயினும் சரி, பழைய உலகத்தின் பழக்கம் என்பது சமூகம் பற்றி அதிகமாக நினைக்கும் தனிநபர் குறித்துச் சிறிதே அக்கறை கொள்ளும். ஒருவர் இதனால் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டாலும் கூடப் பாதிப்புக்குள்ளானவர் உட்பட எவருமே இதை அநீதியானது என எண்ணமாட்டார்கள். கடவுள் எப்பவர் நாட்டிற்கு அல்லது பழங்குடிக் குலத்திற்குக் கடவுள் ஆவார். சமூகத்தின் ஒருஉறுப்பினர் என்ற முறையில் மட்டுமே அவர் தனிநபரைப்பற்றி அறிவார். அவருக்காக அக்கறைப்படுவார்."

பண்டைய உலகத்தில், மனிதன் தனக்கு நேரிடும் சொந்தத் துயரங்களை இப்படித்தான் கையாண்டு வந்தான். தன் கடவுளின் முன்னால் மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதற்கே அவன் வருவான்.

"தன் கடவுள் முன்னால் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதன் மூலம், தன் இரத்த உறவுகளுடைய நலன்களில், தன் அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் நலன்களில் தன் நாட்டின் நலன்களில் அவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார். பவித்திரமான சடங்குகள் மூலம், தன்னைக் கடவுளோடு இணைக்கும் உறவைப் புதுப்பிப்பதன் மூலம், தன் குடும்ப உறவை, சமூகக் கடமைகளை, நாட்டுக் கடமைகளைப் புதுப்பிக்கிறார்."

பண்டைய உலகத்தில் மனிதன் தன்னை உருவாக்கியவனிடம் தனக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுப்பதில்லை.

இதுதான் மதத்தில் நடந்த மற்றொரு புரட்சி.

இவ்வாறாக இரண்டு மதப் புரட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. ஒன்று, வெளிப்புறப் புரட்சி, மற்றொன்று

தது. இவ்வாறாக மதப்புரட்சி என்பது சமூகத்தின் மத நிறுவனங்களில் ஏற்பட்ட புரட்சியாக அல்லாமல் விதிமுறைகளில் (norms) ஏற்பட்ட புரட்சியாக இருந்தது.

நான் கூறியுள்ள விதிமுறைகள் சிலருக்குத் தயக்கத்தை தரலாம் இது ஒரு புதிய வழிமுறையாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மதத்தின் தத்துவத்தை மதிப்பிடுவதற்கான உண்மையான விதிமுறைகளே இவை என்பதில் ஐயமில்லை. முதலாவதாக மனித நடத்தைகளில் எது நல்லது எது கெட்டது என்பதை மதிப்பிடுவதற்கு விதிமுறைகள் சாத்தியமானதாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாகத் தற்போதைய கருத்தான தர்மீக ஒழுங்கின் கூறுகளுக்குப் பொருத்தமானதாக இந்த விதிமுறைகள் இருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு கருத்துகளின் அடிப்படையில் அவை உண்மையான விதிமுறைகளாகத் தெரியவருகின்றன. எது நல்லது எது கெட்டது என்பதை மதிப்பிடுவதற்கு நமக்குச் சாத்தியமாக இருக்கின்றன. இதைப் பின்பற்றும் சமூகத்திற்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கின்றன. பண்டைய உலகத்தில் பயன்பாடு என்ற அளவுகோல் பொருத்தமானதாக இருந்தது. அதன்படிச் சமூகமே இறுதி இலட்சியமாக இருந்தது. சமூகப் பயன்பாட்டைக் கொண்ட எதுவுமே தர்மீக ஒழுங்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. நவீன உலகத்தில் நீதிமுறை என்ற அளவுகோல் பொருத்தமானதாக இருந்தது. அதன்படி தனிநபரே இறுதி இலட்சியமாவார் தனி நபருக்கு நல்லது செய்யும் விதிமுறைகளில் எது உயர்வானது என்பதில் விவாதம் இருக்கக்கூடும். ஆனால் இவை இரண்டும் விதிமுறைகளே அல்ல என்பதில் தீவிரமான விவாதம் இருக்க முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை. இந்த விதிமுறைகள் போதுமான தெய்வீக அம்சத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனச் சொல்லப்படுமானால் அதற்கு என்பதில் மதத்தின்

தத்துவத்தை மதிப்பிடுவதற்கான அளவுகோல் தெய்வீகச் சம்பந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அது இந்தப் பூவுலக வாழ்க்கைக்கும் பொருத்தமானதாக இருக்க வேண்டும். என்னவாயினும் சரி இந்துயிசத்தின் தத்துவத்தை ஆராய்வதற்கு இந்த விதிமுறைகளையே நாள் வைக்கிறேன்.

II

இது ஒரு நீண்ட பயணம். ஆனால் முக்கியமான கேள்வி குறித்த எந்த விசாரணைக்கும் இது ஒரு அவசியமான முகவுரை ஆகும். எப்படியிருந்த போதிலும், ஒருவர் விசாரணையைத் தொடங்கிய உடனேயே தொடக்கச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள நேரிடும். ஒரு இந்து, இந்த விசாரணையை எதிர்கொள்ளத் தயார் நிலையில் இல்லை. ஒன்று, அவன் மதத்திற்கு முக்கியத்துவம் இல்லை என்று வாதிடுவான், அல்லது எல்லா மதங்களுமே நல்லவைதான் என்று மத ஒப்பீட்டு ஆய்வு நிலைநிறுத்தியிருக்கும் கருத்துக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொள்வான். இந்த இரண்டு கண்ணோட்டங்களுமே தவறானவை; ஆதாரமற்றவை என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

மதம் ஒரு சமூகச் சக்தி, அந்தவகையில் அதனை ஒதுக்கிவிட முடியாது. வரலாறு என்ற நெசவுப்பாவின் அனைத்து இடங்களிலும் ஊடுருவிய ஊடுருவிய மதம் என்று கெர்பட்டபென்சர் பொருத்தமாக வர்ணித்துள்ளார். எல்லாச் சமூகங்களுக்கும் இது உண்மையே. ஆனால் இந்திய வரலாறு என்னும் நெசவுப்பாவில் மதம் என்ற ஊடுருவல் அனைத்து இடங்களிலும் ஊடுருவிய தோடு மட்டுமல்ல; இந்துச் சிந்தனையில் குறுக்கு இழையாகவும் படிந்து இருக்கிறது. மதம் ஒரு இந்துவின்

வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிலையையும் முறைப்படுத்தி வருகிறது. தான் வாழும்போது ஒருவன் எப்படி நடந்துக்கொள்வது, இறந்த பின் அவன் உடலை எப்படி அடக்கம் செய்வது ஆகியவற்றை மதம் ஆணையிடுகிறது தன் பாலியல் உந்துதல்களை எப்போது எப்படித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை மதம் சொல்லுகிறது. ஒரு குழந்தை பிறந்தால் என்னென்ன சடங்குகள் செய்யப்பட வேண்டும், அதற்கு எப்படிப் பெயரிட வேண்டும். அவனுக்கு எப்படித் தலைமுடி வெட்டப்பட வேண்டும், எவ்வாறு முதல் உணவு ஊட்டப்பட வேண்டும் போன்றவற்றை மதம் சொல்கிறது. எந்தத் தொழிலை அவன் செய்ய வேண்டும், எப்படிப் பட்ட பெண்ணை அவன் மணம் புரிய வேண்டும் என்பதையும் மதம் சொல்லுகிறது. யாருடன் சேர்ந்து அவன் உண்ணவேண்டும்; எந்தவிதமான உணவு உண்ண வேண்டும்; எந்தவிதமான காய்கறிகள் அங்கீகரிக்கப்படட்டவை, எவையெவை விலக்கப்பட்டவை என்பதையும் மதம் சொல்லுகிறது. தன் நேரத்தை எவ்வாறு கழிக்க வேண்டும்; எத்தனை முறை உணவு உண்ண வேண்டும்; எத்தனை முறை பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்பதையும் மதம் சொல்லுகிறது. மதத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படாத எந்த ஒரு செயலும் இந்துவின் வாழ்க்கையில் இல்லை. படித்த இந்துக்கள் கூட இம்மாதிரியான விசயங்களில் (மதம் அனைத்து விசயங்களில் தலையிடுவதை) அலட்சியமாக இருப்பது வியப்பைத் தருகிறது.

இவை அனைத்திற்கும் மேலாக மதம் ஒரு சமூகச் சக்தி ஆகும். ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டதுபோலத் தெய்வீக ஆட்சிக்கான ஏற்பாடே மதம் ஆகும். இந்தத் திட்டங்கள் சமூகம் பின்பற்றப்பட வேண்டிய இலட்சியங்களாக மாறுகின்றன. இனிமேல்தான் இந்த இலட்சியங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பொருளில் அவை தற்போது நிலவவில்லை எனச் சொல்லலாம். இது

நடப்பில் நிலவவில்லை என்ற போதிலும் இலட்சியம் என்ற முறையில் இது முழுமையான இயக்குச் சக்தியாக அனைத்து இலட்சியங்களிலும் உள்பொதிந்து இருக்கிறது. மதத்தின் முக்கியத்துவத்தை மறுப்பவர்கள் இதனை மறந்துவிடுகிறார்கள். அத்தோடு மட்டுமல்ல; சுத்தமான மதச் சார்பற்ற (Secular) கருத்தைப்போலவே மத இலட்சியத்தின் பின்னாலும் எவ்வளவு பெரிய வீரியமும் அங்கீகாரமும் இருக்கின்றன என்பதையும் உணரத் தவறிவிடுகிறார்கள். எதார்த்தத்திற்கும் இலட்சியத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் காண்பதில் ஏற்படும் குறைபாடே இதற்குக் காரணம். ஒரு இலட்சியம் மதச் சம்பந்தப்பட்டதா அல்லது மதச் சார்பற்றதா என்று மட்டுமே பார்ப்பதில் ஏற்படும் குறைபாடு இது இந்த இரண்டு இலட்சியங்களையும் வேறொரு சோதனையைக் கொண்டு அளவிட வேண்டும். மனிதனின் அன்றாட நடைமுறை உள்ளூணர்வுகளைத் தாண்டிச் செல்கிற அதன் சக்தியே அந்தச் சோதனை ஆகும். இலட்சியம் என்பது எங்கோ தொலைதூரத்தில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதனின் அன்றாட நடைமுறை உள்ளூணர்ச்சி உடனடி ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதனின் அன்றாட உள்ளூணர்ச்சிகள் (Practical Instincts) என்ற சக்திக்கு எதிராக இந்த இரு இலட்சியங்களை நிறுத்தினால் அவற்றின் வேறுபாடுகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மத இலட்சியங்களும் மனிதனின் அன்றாட உள்ளூணர்ச்சிகளும் ஒன்றுக் கொன்று எதிரானது என்ற போதிலும் மனிதனின் அன்றாட உள்ளூணர்ச்சிகள் மத இலட்சியத்திற்குக் கீழ்ப்படியும். ஆனால், மதச்சார்பற்ற இலட்சியமும் மனிதனின் அன்றாட உள்ளூணர்ச்சிகளும் ஒன்றுக்கொன்று மோதிக் கொண்டால் மதச்சார்பற்ற இலட்சியத்திற்கு, மனிதனின் அன்றாட உள்ளூணர்ச்சி கீழ்ப்படியாது. எதுவாயிருப்பினும் — அதாவது மனிதனின் மீது — அவனுக்கு

இவ்வலகில் கிடைக்கும் வசதிகள் எதுவாயிருப்பினும்—
மத இலட்சியத்திற்கு ஒரு பிடிப்புண்டு. ஆனால் முற்று
முழுதான மதச் சார்பற்ற இலட்சியத்தைப் பொறுத்த
அளவில் இவ்வாறு சொல்ல முடியாது மதச் சார்பற்ற
இலட்சியத்தின் சக்தி அது பௌதீக நன்மைகள் தருவ
தைப் பொறுத்தே அமைந்திருக்கிறது. மனிதச் சிந்தனை
யின் மீது இந்த இரு இலட்சியங்கள் கொண்டிருக்கும்
வீரியத்திற்கும் அங்கீகாரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை
இவை காட்டுகின்றன. மத இலட்சியங்களின் மீது
எவ்வளவு காலம் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அவ்வளவு
காலம் மத இலட்சியம் செயல்பட்டே தீரும். மதத்தைப்
புறக்கணிப்பது என்பது, மின்சாரம் பாயும் மின் கம்பி
யினைச் சாதாரணக் கம்பியெனப் புறக்கணிப்பதற்கு
ஒப்பாகும் (வாழ்வின் உயிரோட்டத்தைப் புறக்கணிப்ப
தாகும்: மொ-ர்)

அனைத்து மதங்களுமே நல்லவை, உண்மையானவை
என்ற கருத்தை உயர்த்திப்பிடிப்பது என்பது, தெள்ளத்
தெளிவான தவற்றையும் ஒரு நம்பிக்கை என்ற அடிப்
படையில் போற்றுவதாகும். மத ஒப்பீட்டு ஆய்வின்
விளைவே இந்த நம்பிக்கை என ஒருவர் வருத்தத்தோடு
சொல்ல முடியும் மத ஒப்பீட்டு ஆய்வு மனிதகுலத்
திற்கு ஒரு பெரிய பணியைச் செய்துள்ளது. உள்ளொளி
மதம் ஒன்றே ஆய்வுக்குரிய உண்மையான நல்ல மதம்
என்று உரிமை கொண்டாடுவதையும் அதன் கர்வத்தையும்
உடைத்து நொறுக்கியது. தன்னிச்சையாகவும் முன்
அனுமானத்தின் அடிப்படையிலும் நல்ல மதத்திற்கும்
தவறான மதத்திற்கும் இடையிலான முரணான வேறு
பாடுகளை மத ஒப்பீட்டு ஆய்வு நிராகரித்தது. உண்மை
தான். ஆனால் அதே சமயத்தில், மதம் குறித்த சில பிழை
யான கருதுகோள்களையும் அது கொண்டு வந்தது. எல்லா
மதங்களுமே ஏறத்தாழ நல்லவைதான். அவற்றுக்கிடை

யிலான வித்தியாசங்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தேவையில்லை என்ற அம்சம் இதில் மிகவும் கெடுதியானது. இதைவிட வேறு பெரிய தவறு ஏதும் இருக்க முடியாது. மதம் ஒரு நிறுவனம் அல்லது ஒரு செல்வாக்குள்ள சக்தி. மற்ற சமூக நிறுவனங்களையும் செல்வாக்குள்ள சக்திகளையும் போல இதுவும் தன் பீடிப்பின்கீழ் உள்ள சமூகத்திற்கு உதவும் அல்லது ஊறு விளைவிக்கும்.

பேராசிரியர் திரு டிலி எடுத்துக்காட்டியுள்ளதுபோல மதம் என்பது "முனிதகுல வரலாற்றில் ஒரு பேராற்றல் கொண்ட உந்து சக்தி (மோட்டார்) ஆகும். இது தேசங்களை உருவாக்கியுள்ளது; அதே சமயத்தில் உடைத்தும் உள்ளது. பேரரசுகளை ஐக்கியப்படுத்தியுள்ளது; பிரித்தும் உள்ளது. மிகக் கொடூரமான காட்டுமிராண்டித் தனமான நடவடிக்கைகளை அங்கீகரித்துள்ளது. மிக மோசமான சிற்றின்பப் பழக்கங்களை ஆதரித்திருக்கிறது. மனத்தை ஈர்க்கின்ற வீரச் சாகசங்கள், துறவு, அர்ப்பணிப்பு ஆகியவற்றை ஊக்குவித்திருக்கிறது. கொடூரமான போர்களுக்கும் தண்டனைகளுக்கும் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அதே சமயத்தில் நாடுகளுக்குச் சுதந்திரம், மகிழ்ச்சி, அமைதி ஆகியவற்றையும் கொடுத்திருக்கிறது. அது ஒரு சமயத்தில் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆதரவளித்திருக்கிறது. வேறொரு சமயத்தில் அதன் விலங்குகளைத் தூளாக்கியிருக்கிறது ஒரு காலத்தில் திறமையான பண்பாட்டை நடப்பில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறது. பின்பு முன்னேற்றம், அறிவியல், சுலை ஆகியவற்றிற்கு மிகக் கடும் எதிரியாக மாறியிருக்கிறது.^{1 0}

இவ்வளவு விசித்திரமான முரண்பாடுகளைக் காட்டியுள்ள ஒரு சக்தியை அது எடுக்கும் வடிவம் அது செயலாற்றிய இலட்சியம் ஆகியவற்றை ஆய்வுசெய்யாமலேயே நல்லது என ஒப்புக்கொள்ள முடியும். தெய்வீக ஆட்சிக்கான ஏற்பாடு என்ற முறையில் ஒரு மதம் எந்தச் சமூக

இலட்சியத்தைத் தாங்கியுள்ளது என்பதைப் பொறுத்தே அனைத்தும் சார்ந்துள்ளன. மத ஒப்பீட்டு ஆய்வு இதனை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. உண்மையில் மத ஒப்பீட்டு ஆய்வு முற்றுப் பெற்றும் இடத்திலிருந்துதான் இது தொடங்குகிறது. எண்ணற்ற மதங்கள் இருந்த போதிலும் அவை அனைத்தும் நல்லவையே எனச் சொல்லுவதன் மூலம் ஒரு இந்து இതിலிருந்து தப்பிக்க முயல்கிறான்; ஆனால் அது முடியாது.

இந்துயிசத் தத்துவத்தின் மீதான விசாரணையை நிறுத்த ஒரு இந்து எவ்வளவுதான் முயன்றபோதிலும் அதிலிருந்து தப்ப ஒரு வழியுமில்லை. அதை அவன் எதிர் கொண்டே ஆக வேண்டும்.

III

இப்போது விவாதத்திற்குரிய விசயத்திலிருந்து தொடங்குவோம். நீதிநெறி பற்றிய சோதனை (Test of Justice) பயன்பாட்டுச் சோதனை (Test of utility) என்ற இரு சோதனைகளையும் இந்துயிசத்தின் தத்துவம்பற்றிய விசாரணைக்குப் பயன்படுத்த நான் முடிவுசெய்துள்ளேன். முதலாவதாக நீதிநெறி பற்றிய சோதனையை எடுத்துக் கொள்வோம். இதைச் செய்வதற்கு முன்னால் நீதிநெறிபற்றிய கோட்பாடு என்று எதை நான் கூறுகிறேன் என்பதை விளக்க விரும்புகிறேன். டிபேராசிரியர் திரு பெர்க்பான் என்பவரைக் காட்டிலும் வேறு யாரும் இதனைச் சிறப்பாக விளக்கியிருக்க முடியாது.¹¹ அவர் சொல்லிய விளக்கத்தின்படி நீதிநெறிக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படைகள் சுருக்கமானவை; அறநெறிகளுக்கு அடிப்படையான பெரும்பாலான அடிப்படைக் கொள்கை

களை அவை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. நீதிநெறிக் கோட்பாடு எப்பொழுதுமே சமத்துவக் கருத்துக்களை முன் நிறுத்துவதாகும். ஒப்புரவே சமத்துவத்தைக் குறிக்கிறது. விதிகளும் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகளும் நியாயம், நேர்மை ஆகியனவும் சமத்துவ மதிப்பீடுகளோடு சம்பந்தப்பட்டவை. எல்லா மனிதர்களும் சமம் என்றால் அனைத்து மனிதர்களும் ஒரே பொதுவான அம்சத்தைக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்குச் சமமான அடிப்படை உரிமைகளும் அளிக்கப்பட்டிருக்கும். அவர்கள் அனைவரும் சமமான சுதந்திரம் உடையவர்கள்.

கருக்கமாகச் சொல்வதானால் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றின் மறுபெயரே நீதிநெறி ஆகும். நான் இந்துயிசத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கான ஒரு காரணியாக மேற்கண்ட நீதிநெறிக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறேன்.¹

கீழ்க்கண்ட எந்தக் கருதுகோளை இந்துயிசம் அங்கீகரிக்கிறது? ஒவ்வொரு கேள்வியாக எடுத்துக் கொள்வோம்

1. இந்துயிசம் சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்கிறதா?

இந்தக் கேள்வி உடனடியாகச் சாதி அமைப்பைத் தான் சிந்தனைக்குக் கொண்டு வரும். சாதி அமைப்பின் ஒரு முக்கிய அம்சம் சமமான தளத்தில் பல்வேறு சாதிகளுமே சமமாக நிற்கவில்லை. நிற்க முடியாது என்பதே இந்த அமைப்பில் பல்வேறு சாதிகள் செங்குத்து நிலையில் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று என்ற நிலையில் இருக்கின்றன. சாதிகள் தோன்றியதற்கு மனு காரணமாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். மனு, வர்ணத்தின் புனிதத்துவத்தைப் போதித்தார். நான் ஏற்கெனவே சுட்டியுள்ளதுபோல, வர்ணம் சாதியின் மூலம் ஆகும். இந்தப் பொருளில், மனுவைச் சாதி அமைப்பின் ஆசிரியர் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதன் முன்னோடி என்று சொல்லலாம். சாதி அமைப்பு பற்றிய குற்றத்திற்கு மனுதான்

காரணம் என்ற விசயம் எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், சமூக அடுக்குமுறை, வரிசை (Gradation & rank) ஆகிய கொள்கைகளை உயர்த்திப் பிடித்தது மனுவே என்பதில் ஐயமில்லை.

மனுவின் திட்டத்தில் பார்ப்பனன் முதல் வரிசையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவனுக்குக் கீழே சத்திரியன், சத்திரியனுக்கும் கீழே வைசியன், வைசியனுக்கும் கீழே சூத்திரன், சூத்திரனுக்கும் கீழே ஆதி—சூத்திரன் (தாழ்த்தப்பட்டவர்). இத்தகைய வரிசை முறையும் அடுக்கு முறையும் சமத்துவமின்மைக் கோட்பாட்டை வோறொரு வழியில் எடுத்துக்காட்டுவதுதான். ஆகவே, இந்துயிசம் சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை என உண்மையாகக் கூறிவிடலாம். அந்தஸ்தில் (Status) காணப்படும் இந்தச் சமத்துவமின்மை, அரசவை விழாவின்போது கூடியிருக்கும் கூட்டத்தில் காணப்படுகின்ற சமத்துவமின்மையைப் போன்ற சாதாரண ஒன்றல்ல. இது வர்க்கங்களிடையே (Classes) காணப்படும் நிரந்தரச் சமூக உறவு ஆகும். அனைத்துக் காலங்களிலும் அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து விசயங்களுக்காகவும் இது நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் மனு எப்படி இதனை அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதையும் சமத்துவமின்மையை வாழ்க்கையின் உயிர் நிலையாக எப்படி மாற்றினார் என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட அதிகக் காலம் (விரயம்) ஆகும். அடிமைமுறை, திருமணம், சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகிய சில உதாரணங்கள் மூலம் இதனை நான் எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

மனு அடிமைமுறையை அங்கீகரிக்கிறார்.* ஆனால் அதனைச் சூத்திரர்களுக்கு மட்டும் என்று சுருக்கிக்கொள்

* மனு ஏழுவகையான அடிமைகளை அங்கீகரித்தார். நாரதர் பதினைந்து வகை அடிமைகளை அங்கீகரித்தார்.

கிறார். சூத்திரர்களை மட்டுமே மூன்று மேல்வர்ணத் தாருக்கும் அடிமைகளாக ஆக்கமுடியும். ஆனால் மேல்வர்ணத்தார் சூத்திரர்களுக்கு அடிமைகளாக இருக்க முடியாது என்கிறார்.

ஆனால் வெளிப்படையாகவே மனுவின் விதிகளுக்கு மாறாக நடைமுறை இருந்தது. சூத்திரர்கள் மட்டும் அடிமைகளாக இருக்கவில்லை; மற்ற மூன்று வர்ணத்தைச் சார்ந்தவர்களும் அடிமைகளாக இருந்தனர். இதனைக் கண்டுகொண்டவுடன் மனுவின் வாரிசான நாரதர்* புதிய விதியை ஏற்படுத்தினார். இந்தப் புதிய விதி கீழ்வருமாறு:

V. 39. "நான்கு சாதிகளிடையே கீழிருந்து மேல் என்ற முறையில் அடிமைமுறை சட்டமாக்கப்படவில்லை. தன் சாதிக்குரிய குறிப்பான கடமையை மீறுபவர்கள் தான் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். (அந்தப்பொருளில்) அடிமை முறை மனைவியின் நிலையை ஒத்ததாகும்.

அடிமை முறையை அங்கீகரித்தது மோசமானதல்ல; ஆனால் இந்த அடிமை முறை சுதந்திரமாக அதன் போக்கில் விடப்பட்டிருந்தால், குறைந்தபட்சம் ஒரு நன்மையாவது விளைந்திருக்கும். அது ஒரு சமப்படுத்தும் சக்தியாக இருந்திருக்கும். சாதியத்திற்கான அடிப்படை தகர்ந்திருக்கும். இந்த முறையில் ஒரு பார்ப்பனன் தாழ்த்தப்பட்டவருக்கு அடிமையாக இருந்திருக்கக்கூடும். தாழ்த்தப்பட்டவர், பார்ப்பனனின் எஜமானனாக ஆகக் கூடும். கட்டுத்தளைக்கு உட்படாத அடிமைமுறை என்பது ஒரு சமத்துவக் கொள்கையைக் கொண்டதாகும். ஆனால், இந்தப் போக்கை நிறுத்த முயற்சிகள் மேற்

* மனுவுக்குச் சமமாகக் கருதப்பட்ட யக்ஞவல்கியரும் இதே விதியை உருவாக்கியிருந்தார்.

கொள்ளப்பட்டன. மனுவும் அவரது வழித்தோன்றல் களும், அடிமை முறையை அங்கீகரித்த கையோடு வர்ண முறையில் கீழிருந்து மேல் என்ற முறையில் அதனை அங்கீகரிக்கவில்லை. இதன் பொருள் ஒரு பார்ப்பனன் மற்றொரு பார்ப்பனனுக்கு அடிமையாக இருக்கலாம். ஆனால் மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு—சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் அல்லது ஆதி சூத்திரன்—அவன் அடிமையாக இருக்கக்கூடாது. மறுபுறம், ஒரு பார்ப்பனன், நான்கு வர்ணத்திலிருந்து யாரேனும் ஒருவரைத் தனக்கு அடிமையாக வைத்துக் கொள்ளலாம், ஒரு சத்திரியன் வேறொரு சத்திரியனை, வைசியனை, சூத்திரனை, ஆதிசூத்திரனை அடிமையாக வைத்துக் கொள்ளலாம், ஆனால் ஒரு பார்ப்பனனை அடிமையாக வைத்துக் கொள்ள முடியாது. ஒரு வைசியன் வேறொரு வைசியனை, சூத்திரனை, ஆதிசூத்திரனை அடிமையாக வைத்துக் கொள்ளலாம் ஆனால் ஒரு பார்ப்பனனையோ ஒரு சத்திரியனையோ அடிமையாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஒரு சூத்திரன் வேறொரு சூத்திரனை, ஆதி சூத்திரனை அடிமையாக வைத்துக்கொள்ளலாம் ஆனால் ஒரு பார்ப்பனனையோ ஒரு சத்திரியனையோ ஒரு வைசியனையோ அடிமையாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது. திருமண விசயத்தில் மனுகூறுவதைப் பார்ப்போம். பல்வேறு வகுப்புகளுக்கிடையிலான கலப்பு மணம் பற்றிய மனு விதிகளைக் கீழே பார்க்கலாம்:

மனு கூறுகிறார்

III. 12. இரு பிறப்பாளர்களின் முதல் திருமணத்திற்கு அதே வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை பரிந்துரைக்கப்படுகிறாள். அவர்கள் மீண்டும் திருமணம் செய்துகொள்ள விருப்பப்பட்டால் உடனடி அடுத்த நிலையிலுள்ள வகுப்பைச் சேர்ந்த

பெண்ணையே திருமணம் செய்து கொள்ளுவது விரும்பத்தக்கது.

11. 13. ஒரு சூத்திரப் பெண் சூத்திரனுக்கு மட்டுமே மனைவியாக முடியும். ஒரு வைசியனுக்கு, வைசியப் பெண்ணும் சூத்திரப் பெண்ணும்; ஒரு சத்திரியனுக்கு, சத்திரியப் பெண்ணும் வைசியப் பெண்ணும் சூத்திரப் பெண்ணும்; ஒரு பார்ப்பனனுக்கு, பார்ப்பனப் பெண்ணும் சத்திரியப் பெண்ணும் வைசியப் பெண்ணும் சூத்திரப் பெண்ணும் மனைவியாகலாம்.

மனு, கலப்பு மணத்தை எதிர்க்கார் என்பது தெரிந்ததே ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தன் சொந்த வகுப்பில் இருந்தே மணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே அவர் கட்டளை. சொந்த வகுப்பிற்கு அப்பால் நடந்த திருமணத்தையும் அவர் அங்கீகரித்தார். ஆனால் இந்தக் கலப்பு மணம் பல்வேறு வகுப்புகளிடையே நிலவி வந்த சமத்துவமின்மைக்கு ஊறுவிளைவிக்கா வண்ணம் அவர் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டார். அடிமைமுறையைப் போலவே கலப்பு மணத்தையும் அவர் அங்கீகரித்தார். ஆனால் கீழிருந்து மேல் என்ற நிலையில் அல்ல. ஒரு பார்ப்பனன் வேறு வகுப்புப் பெண்களை திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமானால் தனக்குக் கீழேயுள்ள மூன்று சாதிகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் மணம் செய்து கொள்ளலாம். ஒரு சத்திரியனுக்குத் தனக்குக் கீழே உள்ள வைசிய, சூத்திர சாதியிலிருந்து மணம் முடிக்கச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஆனால் தனக்கு மேலே உள்ள பார்ப்பனச் சாதியிலிருந்து மணம் செய்ய முடியாது. ஒரு வைசியன் தனக்கு அடுத்தபடியாக உள்ள சூத்திரச் சாதியிலிருந்து மணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் தனக்குமேலே உள்ள பார்ப்பன, சத்திரிய சாதிகளிலிருந்து மணம் புரிய முடியாது. ஏன் இந்த ஓரவஞ்சனை? மனு

சமத்துவமின்மை ஒன்றையே தன் வழிகாட்டும் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதே இதற்கான ஒரே பதிலாக இருக்கும்.

சட்டத்தின் ஆட்சியை (Rule of Life) எடுத்துக் கொள்வோம். சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்பதே சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய பொதுவான புரிதல். இதுகுறித்து மனு என்ன கூறுகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வப்படும் ஒருவர் பின்வரும் விதிகள் பற்றி நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். எளிதில் புரிந்துகொள்வதற்காக இவற்றைத் தனித்தனித் தலைப்புகளாகப் பிரித்திருக்கிறேன்.

சாட்சியம் பற்றி : இது பற்றி மனு கூறுவதாவது:

VIII. 87. காலையில் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்ட இரு பிறப்பாளரையும் அழைத்துச் சில தெய்வத்தன்மை கொண்ட உருவங்கள் முன்பும் பார்ப்பனர்கள் முன்பும் நீதிபதி உண்மையைப் பிரகடனம் செய்வார் அப்போது சாட்சியாளர்கள் வடக்கையோ கிழக்கையோ பார்த்து நிற்பர்.

VIII. 88. பார்ப்பனனைச் சொல்லுக என்றும்; சத்திரியனை உண்மையைச் சொல் என்றும்; வைசியனைப் பொய் சொன்னால் உன் பசு, விதை, பொன் ஆகியன அழியுமென்றும்; சூத்திரனைப் பொய் சொன்னால் அனைத்துக் குற்றங்களும் அவனையே சாரும் என்றும் கூறிச் சத்தியம் கேட்க வேண்டும்.

VIII. 113. புரோகிதன் வாய்மையின் மீது சத்தியம் செய்ய வேண்டும். போர்வீரன் தன் ஆயுதம், குதிரை அல்லது யானைகள் மீது சத்தியம் செய்யவேண்டும். வணிகன் பசு, தானியம், பொருள் இவற்றின் மீது சத்தியம் செய்ய வேண்டும். கைவினைஞன் அல்லது

பணியாள் பொய் சொன்னால் அனைத்துப் பாவங்களும் கிடைக்கட்டும் எனத் தன் தலைமீது அடித்துச் சத்தியம் செய்ய வேண்டும்.

பொய்ச் சான்று கூறும் வழக்குகள் பற்றியும் மனு கூறியுள்ளார். மனுவின் கருத்துப்படி பொய்ச்சாட்சி என்பது ஒரு குற்றம் ஆகும்.

VIII 122. உண்மையைக் காக்கவும் பொய்மை தோன்றாமல் இருக்கவுமே பொய்ச் சாட்சிகளுக்கு இத்தண்டனை விதிகளைப் பெரியோர் வகுத்ததாகக் கற்றறிந்தோர் கூறுவர்.

VIII 123. சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தாருக்குப் பொய்ச் சாட்சி கூறினால் நியாயமான அரசன் விதிக்கும் தண்டனை, தண்டத் தொகையும் நாடு கடத்தலுமாகும். ஆனால் பார்ப்பனனை நாடு கடத்தல் மட்டுமே செய்ய வேண்டும்.

ஆனால் மனு ஒரு விதிவிலக்கை உண்டாக்குகிறார்.

VIII 112. பெண்கள் புணர்ச்சியின் போதும் அல்லது திருமணச் சமயத்தின்போதும் ஒரு பசு புல் அல்லது கனி தின்றது பற்றியும் வேள்விக்காக மரத்துண்டு எடுத்தது பற்றியும் ஒரு பார்ப்பனனைக் காக்கும் பொருட்டும் சொல்லப்பட்ட பொய்ச் சாட்சியங்களில் தவறில்லை.

தவறிழைத்தோர் மீதான சட்ட நடவடிக்கைகள்: சில முக்கியக் கிரிமினல் குற்றச் செயல்கள் குறித்த மனுவின் சட்டங்களைப் பார்ப்பதன் மூலம் குற்றவாளிகளின் நிலையைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அவதூறு குற்றத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்: மனு கூறுகிறார்:

VIII. 267. ஒரு புரோகிதனின் நற்பெயரைப் போர் வீரன் கெடுத்தால் தண்டனை ஐம்பது பணம்; வைசியன் திட்டினால் 150லிருந்து 200 வரை; ஏனைய அடிமை வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் திட்டினால் தண்டனை கப்பலேற்றி அனுப்புவது.

VIII. 268. ஒரு புரோகிதன் ஒரு போர் வீரனைத் திட்டினால் 50 பணத்தையும் ஒரு வணிகனைத் திட்டினால் 25 பணத்தையும் பணியாள் வகுப்பைத் திட்டினால் 12 பணத்தையும் அரசன் தண்டம் விதிக்க வேண்டும். கேவலப்படுத்தும் குற்றத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மனு கூறுகிறார் :

VIII. 270. இரு பிறப்பாளனைக் கேவலப்படுத்தும் ஒரு பிறப்பாளனின் (சூத்திரன்:மொ-ர்) நாக்கு துண்டிக்குப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அவன் பிரம்மாவின் கீழ் மட்டப் பகுதியில் இருந்து தோன்றியவன்.

VIII. 271. அவன் (சூத்திரன்) இரு பிறப்பாளரின் பெயரை இகழ்ச்சியாக உச்சரித்தாலோ வகுப்பின் பெயரை இகழ்ச்சியாக உச்சரித்தாலோ அவன்வாயில் பத்து விரல் நீளமுள்ள பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைச் சொருக வேண்டும்.

வசைமாரி பொழிவதற்கு மனு தரும் தண்டனையைப் பார்க்கலாம்.

VIII. 272. அவன் (சூத்திரன்) ஆணவத்தினால் புரோகிதர்களுக்கு அவர்களது கடமைகளை இப்படிச் செய் எனக் கட்டளை இட்டால் அரசன் காதுகளிலும் வாயிலும் கொதிநீரை ஊற்ற வேண்டும்.

VIII. 276. ஒரு புரோகிதனும் ஒரு போர்வீரனும் தங்களுக்குள் திட்டிக் கொண்டால் புரோகிதனுக்குக் குறைந்தபட்சத் தண்டனையும் போர்வீரனுக்கு நடுத்தர தண்டனையையும் அறநெறி தவறா அரசன் தர வேண்டும்.

VIII. 277. முன்னால் குறிப்பிட்டபடியே ஒரு வைசியனுக்கும் கைவினைஞனுக்கும் தண்டனை தரவேண்டும். நாக்கை மட்டும் அறுக்க வேண்டியதில்லை. இவை தண்டனை பற்றிய நிரந்தரமான விதிகளாகும்.

அடிதடிக்குற்றம் பற்றிப் பார்ப்போம்.

VIII. 279. தாழ்ந்த பிறப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மனிதன் தனக்கு மேலிருப்பவர்களோடு அடிதடியில் இறங்கினால் அவன் எந்த இடத்தில் அடித்தானோ அந்த உறுப்பு குறைக்கப்பட வேண்டும். இதுதான் மனுவின் கட்டளை.

VIII. 280. ஒரு பிறப்பாளன் இரு பிறப்பாளனை நோக்கிக் கையையோ தடியையோ தூக்கினால் அவன் கை துண்டிக்கப்பட வேண்டும். அவன் தள்ளினால் அவன் காலை வெட்ட வேண்டும்.

திமிர் (Arrogance) பற்றிய மனுவின் விதிகள்:

VIII. 281. உயர் வகுப்பார் உட்காரும் ஆசனத்தில் கீழ்ப் பிறப்பைச் சேர்ந்த ஒருவன் உட்கார்ந்தால் அவனுடைய குண்டியில் குடு போட்டு நாடு கடத்த வேண்டும் அல்லது அறுத்து எறியவேண்டும்.

VIII. 282. உயர் வகுப்பார் முகத்தில் அவன் துப்பினால் அவனுடைய உதடுகளை வெட்டிவிட வேண்டும். அவன் மேல் மூத்திரம் பெய்தால் அவனுடைய ஆண் குறி வெட்டப்பட வேண்டும்; மலம் வீசினால் ஆசனவாயை அறுத்தெறிய வேண்டும்.

VIII. 283. பார்ப்பனனின் குடுமி, தாடி, மீசை, கழுத்து, குறி இவற்றைப் பற்றி இழுத்தால் அரசன் எந்தவிதத் தயக்கமும் இன்றி அவன் கைகளைக் காயப்படுத்த வேண்டும்.

இரத்தக் கலப்பு (Adultery) குற்றத்திற்கான தண்டனை பற்றி மனு கூறுவதாவது:

VIII. 359. ஒரு புரோகிதனின் மனைவியுடன் கள்ள உறவு கொண்ட அடிமைக்குத் தண்டனை மரணம். நான்கு வர்ணங்களைச் சார்ந்த பெண்களை எப்பொழுதும் விழிப்புடன் பாதுகாத்து வர வேண்டும்.

VIII. 366. உயர் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த கன்னிப் பெண்ணைக் காதலிக்கும் தாழ்ந்த வர்ண ஆணுக்குக் கடும் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் தனக்குச் சமமான பணிப்பெண்ணைக் காதலித்தால், காதலியின் தந்தை சம்மதித்தால் பரியம் கொடுத்து மணந்துகொள்ளலாம்.

VIII. 374. உறவினர் பாதுகாப்பில் இருக்கும் இருபிறப் பாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு வகுப்புப் பெண்ணுடன், தாழ்ந்த வர்ணத்தான் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அவனுக்குத் தண்டனை அவன் மர்ம உறுப்பை அறுக்க வேண்டியது. (உறவினர்) பாதுகாப்பில் இல்லாத ஒரு பெண்ணுடன் அவன் உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்குத் தண்டனை, அவன் உறுப்புகளை எல்லாம் வெட்டுவதோடு அவன் சொத்தையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும்.

VIII. 375. பாதுகாப்பில் இருக்கும் புரோகிதனின் மனைவியுடன் ஒரு வைசியன் உறவு கொண்டிருந்தால் அவன் சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்வதோடு ஒரு ஆண்டு சிறை தண்டனையும் தரவேண்டும். ஒரு போர்வீரன் அவ்வாறு செய்தால் அவனுக்கு ஆயிரம் பணம் தண்டம் விதிக்கப்படுவதோடு, கழுதைச் சிறுநீர் ஊற்றி அவன் தலை மொட்டையடிக்கப்பட வேண்டும்.

VIII. 376. ஆனால் ஒரு போர்வீரனோ ஒரு வியாபாரியோ புரோகிதக் குலப் பெண்ணுடன் அவள் கணவன் வீட்டில் இல்லாத நேரத்தில் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால்

டிருந்தால், அதற்குத் தண்டனை வியாபாரிக்கு ஐநூறு பணம், போர்வீரனுக்கு ஆயிரம் பணம்.

VIII. 377. பாதுகாப்பில் இருக்கின்ற, நற்குணங்களுக்குப் பெயர் பெற்ற புரோகிதனின் மனைவியுடன் இந்த இருவரும் (சத்திரியன், வைசியன்) கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்கு அடிமை வகுப்புகளுக்குத் தரப்படும் தண்டனை தரப்பட வேண்டும். அல்லது வைக்கோற் போர் அல்லது கோரைப் புல் தீயில் அவர்களை எரிக்க வேண்டும்.

VIII. 382. ஒரு சத்திரியப் பெண்ணுடன் ஒரு வைசியனோ அல்லது வைசியப் பெண்ணுடன் ஒரு சத்திரியனோ கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்குத் தண்டனை பாதுகாப்பில்லாப் புரோகிதனின் மனைவியுடன் உறவு கொண்டதற்குத் தரப்படும் தண்டனை அளிக்கப்பட வேண்டும்.

VIII. 383. பாதுகாப்பில் இருக்கின்ற சத்திரிய, வைசியப் பெண்ணுடன் கள்ள உறவு கொண்ட பார்ப்பனனுக்குத் தரப்படும் தண்டனை ஆயிரம் பணம் ஆகும். அடிமை குலப் பெண்ணுடன் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்கு மரண தண்டனை தரவேண்டும். (இதே குற்றத்திற்கு) சத்திரியன் அல்லது வைசியனுக்குத் தண்டனை ஆயிரம் பணம் தண்டத்தொகை ஆகும்.

VIII. 384 பாதுகாப்பில் இருக்கும் சத்திரியகுலப் பெண்ணுடன் ஒரு வைசியன் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்குத் தண்டனை ஐநூறு பணம் ஆகும். ஒரு சத்திரியன் அவ்வாறு செய்தால் அவனுக்கு ஆயிரம் பணம் தண்டம் விதிப்பதோடு முத்திரத்தை விட்டு அவன் தலையை மொட்டையடிக்க வேண்டும்.

VIII. 385. பாதுகாப்பில்லாத சத்திரிய, வைசிய அல்லது சூத்திரப் பெண்ணுடன் ஒரு புரோகிதன் கள்ள உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்குத் தண்டனை ஐநூறு பணம் ஆகும். கலப்புச் சாதியில் பிறந்த இழிகுலப் பெண்ணுடன் உறவு கொண்டிருந்தால் அதற்கு ஆயிரம் பணம் தண்டம் ஆகும்.

மனுவின் விதிகளை மீறும் குற்றங்களுக்கான தண்டனை முறைகளைப் பற்றி இனிப் பார்க்கலாம். பின்வரும் சட்டங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

VIII. 379. கலப்பு உறவு கொண்ட புரோகித வர்ணத் தானுக்குத் தரவேண்டிய பெரும் தண்டனை, அவன் தலையை மொட்டையடித்து அவமானப்படுத்துவதாகும். மற்ற சாதிகளுக்கு இதே குற்றத்திற்கு மரண தண்டனை அளிக்கப்பட வேண்டும்.

VIII. 380. ஒரு பார்ப்பனன் எந்தக் குற்றம் இழைத்த போதிலும், அரசன் அவனைக் கொல்லக்கூடாது. அவனுக்கோ அவன் சொத்துக்கோ எந்த ஊறும் இன்றி அவனை நாடு கடத்திவிட வேண்டும்.

XII. 127. நல்லொழுக்கமுள்ள இராணுவ வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவனைக் கொன்றால் அதற்குப் பிராயச் சித்தம் ஒரு புரோகிதனைக் கொன்ற குற்றத் தண்டனையில் நான்கில் ஒரு பகுதியாகும். ஒரு வைசியனைக் கொன்றால் எட்டில் ஒரு பகுதியாகும், தன்னுடைய கடமையைச் சீராகச் செய்துவரும் சூத்திரனைக் கொன்றால் பதினாறில் ஒரு பகுதியாகும்.

XI. 128. ஆனால் ஒரு பார்ப்பனன் முன்விரோதம் ஏதுமின்றி ஒரு சத்திரியனைக் கொன்றால், அதற்குத் தண்டனை மதச்சடங்குகளை முழுமையாகச் செய்த பின்னால் ஒரு எருதோடு, ஆயிரம் பசுக்களையும் தானமாகப் புரோகிதர்களுக்குத் தரவேண்டும்.

- XII. 129. அல்லது ஒரு பார்ப்பனனைக் கொன்றால் அதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் பிராயச் சித்தம் செய்ய வேண்டும். தனது புலன்களை அடக்கித் தன் முடியை நீளமாக வளர்த்து நகரத்திலிருந்து தொலைதூரம் சென்று வசிக்க வேண்டும்.
- XII. 130. அறியாமல் ஒரு சூத்திரனைக் கொன்று விட்டால் ஆறு மரத்திற்கு முழுவிரதத்தையும் செய்ய வேண்டும். அல்லது புரோகிதர்களுக்கு ஒரு எருதையும் பத்து வெள்ளைப் பசுக்களையும் தானமாகத் தரவேண்டும்.
- XII. 131. ஒரு பார்ப்பனன், நல்ல குணவானான வைசியனை அறியாமல் கொன்று விட்டால், இதே விரதத்தை ஒரு ஆண்டிற்குச் செய்யவேண்டும். அல்லது ஒரு எருதையும் நூறு பசுக்களையும் புரோகிதர்களுக்குத் தானமாகத் தரவேண்டும்.
- VIII. 381. ஒரு பார்ப்பனாகக் கொல்வதைக் காட்டிலும் வேறு மிகப்பெரும் குற்றம் இந்த உலகத்தில் இல்லை. ஆகவே, ஒரு புரோகிதனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்து கூட அரசன் சிந்தனையில் உருவாகக் கூடாது.
- VIII. 126. குற்றம் அடிக்கடி நடைபெறுகிறதா? குற்றம் நடைபெற்ற இடம், காலம், தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்வதற்காக குற்றவாளியின் தகுதி, குற்றத்தின் தன்மைகள் ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து அரசன் தண்டனை வழங்க வேண்டும்.
- VIII. 124. சுயம்புவின் மகனான மனு தண்டனைக்குரிய பத்து இடங்களைப் பெயரிட்டுள்ளார். அவை மூன்று கீழ் வகுப்பாருக்கு மட்டுமே உரியவையாகும். ஆனால் ஒரு பார்ப்பனனை எந்த ஒரு சிறு ஊறும் இன்றி இந்தத் தண்டனைகளிலிருந்து விடுவித்து விட வேண்டும்.

VIII. 125. பிறப்புறுப்பு, வயிறு, நாக்கு, இரண்டு கைகள்.

இரண்டு கால்கள், கண், மூக்கு, காதுகள், சொத்து ஆகியன தண்டிக்கப்பட வேண்டிய இடங்கள். பெரும் குற்றங்களுக்கு முழு உடம்பிற்கும் தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும்.

இந்து மதத்தின் குற்றவியல் சட்டங்களுக்கும் மற்ற மதங்களின் குற்றவியல் சட்டங்களுக்கும் இடையிலே எவ்வளவு வியத்தகு வேறுபாடுகள்? குற்றவியல் சட்டங்களில் எவ்வளவு ஏற்றத் தாழ்வு பொதிந்து கிடக்கிறது? நீதி உணர்வு கொண்டுள்ள சட்டவாதிகளில் இரு அம்சங்களைக் காணலாம். ஒரு பிரிவு குற்றம்பற்றிய விளக்கவுரை ஆகும். இன்னொரு பிரிவு சட்டமீறலுக்குப் பகுத்தறிவுப் பூர்வமான தண்டனைபற்றிய விளக்கவுரை ஆகும். குற்றவாளிகள் அனைவருமே ஒரே தண்டனைக்கு உட்படவேண்டும். ஆனால் மனுதர்மத்தில் நாம் காண்பது என்ன? முதலில் நியாயமற்ற தண்டனை முறைகள். கண், வயிறு, நாக்கு, மூக்கு, காது பிறப்புறுப்பு போன்ற உடலுறுப்புகள் மீது குற்றத்திற்கான தண்டனைகள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. மனிதனின் வெறும் கருவிகளே இந்த உடலுறுப்புகள் என்றில்லாமல், இவைகளுக்கென்று தனித்தனிப் புலனறிவு இருப்பதுபோல இவற்றின் மீது தண்டனை விதிக்கப்படுகின்றன. மனுவின் தண்டனை விதிகளில் காணப்படும் இரண்டாவது அம்சம் தண்டனைகளில் காணப்படும் மனிதநேய மற்ற குணாம்சம். குற்றங்களின் தன்மைக்கேற்பத் தண்டனைகளில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. மனுவின் குற்றவியல் சட்டங்களில் காணப்படும் மிகக் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், ஒரே குற்றத்திற்குத் தரப்படும் மாறுப்பட்ட தண்டனை முறை ஆகும். இது அனைத்து வழிகளிலும் மிகவும் அம்மணமாகத் தெரிகிறது. விதிகளில் காணப்படும் இந்தச் சமத்துவமற்ற முறை குற்றவாளிகளை வெறுமனே தண்டிப்பதற்கு மட்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல. நீதி கோரி நீதிமன்றத்

திற்கு வரும் நபர்களின் கௌரவத்தையும் (சமூக) அடிப்படையையும் காப்பாற்றுவதற்கே இந்தச் சமத்துவமற்ற முறை திட்டமிடப்பட்டது. வேறு வார்த்தையில் சொல்வதானால், மனுவின் முழுத்திட்டத்திற்கும் அடிப்படையாயுள்ள சமூக ஏற்றத்தாழ்வை நிலைநிறுத்தவே இந்த ஏற்பாடுகள்.

மனு, சமூகச் சமத்துவமின்மையை எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தினார் என்பதற்குரிய செய்திகளைப்பற்றி மட்டுமே இதுவரை நான் எடுத்துக்காட்டி வந்தேன். மனு எவ்வாறு மதச் சமத்துவமின்மையை நடைமுறைப்படுத்தினார் என்பதுபற்றி இப்பொழுது நான் எடுத்துக்காட்ட முடிவு செய்திருக்கிறேன். புனிதச் சடங்குகள், ஆசிரமம் ஆகியன சம்பந்தப்பட்டவையே இவை. கிறிஸ்துவர்களைப் போலவே இந்துக்களும் புனிதச் சடங்குகளில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் கூட இந்துக்கள் கடைப்பிடிக்கும் மிதமிஞ்சிய சடங்குகளைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படக் கூடும் என்பதே இரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள ஒரே ஒரு வித்தியாசம். உண்மையில் இச்சடங்குகளின் எண்ணிக்கை நாற்பது ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மிக அற்பத்தனமான நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து, மிக முக்கிய நிகழ்ச்சிவரை அனைத்தையுமே இவை உள்ளடக்கி உள்ளன. முதலில் இச்சடங்குகளின் எண்ணிக்கை இருபதாகக் குறைக்கப்பட்டன. பின்னால் பதினாறாகக் குறைக்கப்பட்டது, இந்த எண்ணிக்கை பின் நிரந்தரமானது.

இந்தப் புனிதச்சடங்குபற்றிய விதிகளின் அடிப்படையிலேயே எவ்வாறு சமனற்ற கருத்து பொதிந்திருக்கிறது என்பதை நான் விளக்குவதற்கு முன்பு வாசகர்கள் இந்த விதிகள் என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அனைத்து விதிகளையும் ஆய்வு செய்வது சாத்தியமற்றது. அவற்றில் சிலவற்றை மட்டுமே கவனிப்பது போதுமானது. இவற்றில் தீட்சிதை (Initiation),

காயத்திரி, அன்றாடச் சடங்குகள் என்ற மூன்று வகை
 கீனங்களை மட்டுமே நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

முதலில் தீட்சிதை பற்றிப் பார்ப்போம்.

பூணூல் அணிந்த ஒருவரைக் கொண்டு இந்தத்
 தீட்சிதை செய்யப்பட வேண்டும். பூணூல் அணிவது
 குறித்த மனுவின் விதிகளைக் கீழே பார்க்கலாம்.

- II. 36. பார்ப்பனர்களுக்கு எட்டு வயதிலும் சத்திரியர்
 களுக்குப் பதினொரு வயதிலும் வைசியர்களுக்குப்
 பன்னிரண்டாவது வயதிலும் உபநயனம் செய்விக்க
 வேண்டும். தங்களது சாதி அடையாளங்களை
 அவரவர் தந்தைகள் குட்ட வேண்டும்.
- II. 37. புனித வேதத்தில் திறமை காண விரும்பும்
 பார்ப்பனனுக்கு எட்டு வயதிலும் அதிகாரத்தை விரிவு
 படுத்த விரும்பும் சத்திரியனுக்கு ஆறு வயதிலும் தன்
 வாணிகத்தை விரிவாக்க விரும்பும் வைசியனுக்கு
 எட்டு வயதிலும் உபநயனம் செய்வது ஏற்றதாகும்.
- II. 38. காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரித்துச் செய்யப்படும்
 உபநயனச் சடங்கு ஒரு புரோகிதனைப் பொறுத்த
 அளவில் பதினாறு வயதுக்குள் செய்துவிட வேண்டும்.
 ஒரு சத்திரியனுக்கு இருபத்திரெண்டுக்குள்ளும், வைசிய
 னுக்கு இருபத்தி நான்கு வயதிற்குள்ளும் செய்துவிட
 வேண்டும்.
- II. மேற்சொன்ன வயதிற்குள் உபநயனம் செய்யப்படாத
 மூன்று வர்ண இளைஞர்களும் விராத்யர்கள் அல்லது
 சமூக விலக்கு (Outcasts) பெற்றவர்களாவர். இவர்
 களுக்கு வேதம் ஒதுவிக்கக்கூடாது. சடங்குகளும்
 இவர்களுக்கு இல்லை.

இ-3

- II. 147. பெற்றோர்களின் வெறும் உடல் திருப்தியால் உண்டாகும் பிறவியே நமது பிறவி என்பதை ஒரு மனிதன் உணர வேண்டும்.
- II. 148. ஆனால், வேதங்களை அறிந்த பிரதான ஆச்சாரியார், தெய்வீகத் தாயான காயத்திரியிடமிருந்து பெற்றுத் தரும் பிறப்பே மனிதனின் உண்மையான பிறப்பாகும். இந்தப் பிறப்பிற்குக் காலமும் இறப்பும் இல்லை.
- II. 169. இயற்கைத் தாயிடமிருந்து பெற்றது முதல் பிறப்பு. இரண்டாவது பிறப்பு கருப்பையிலிருந்து பிறப்பது. மூன்றாவது பிறப்பு உரிய வேள்விகளை நடத்துவதால் பெறுவது. வேத விதிகளின்படி இவையே இரு பிறப்பாளர்கள் என வழக்கமாக அழைக்கப்படுபவர்களின் பிறப்புகள் ஆகும்.
- II. 170. புனித பூணூலுக்கும் கருப்பைக்கும் வேறுபட்ட தான இந்தத் தெய்வீகப் பிறப்பின் தாய் காயத்திரி? தகப்பன் ஆச்சாரியார்.

இனி காயத்திரி பற்றிப் பார்ப்போம். இது ஒரு மந்திரம் அல்லது சிறப்பு நலம் கருதிச் செய்யப்படும் பிரார்த்தனை ஆகும். இது என்ன என்று மனு விளக்குகிறார்.

- II. 76. மூன்று வேதங்களின் சாரமாக அ.உ.ம. (A.U.M) என்ற எழுத்துக்களைப் பிரம்மா உருவாக்கினார். இம்மூன்றும் இணைக்கப்பட்டு அவற்றோடு பூர், புவார், ஸ்வர் என்ற மூன்று மாய வார்த்தைகளையும் (பூமி, ஆகாயம், சொர்க்கம்) உருவாக்கினார்.
- II. 77. கடவுள் மூன்று வேதங்களோடு தத் (tad) என்ற சொல்லையும் சேர்த்து அதிலிருந்து வெற்றிகரமாகச் சாவித்திரி அல்லது காயத்திரி என்ற சொல்லை கடைந்தெடுத்தார்.

- ii. 78. வேதம் அறிந்த ஒரு புரோகிதன் காலையிலும் மாலையிலும் தனக்குத்தானே இந்த வார்த்தைகளையும் இவ்வார்த்தைகளினால் உருவான மூன்று வேதங்களையும் சொல்லி வந்தால், வேதம்தரும் அனைத்துப் புனிதத்தையும் பெறுவான்.
- ii. 79 இருபிறப்பாளன், இந்த மூன்றையும் ஆயிரம் முறை உச்சரித்தால், பாம்பின் சட்டை கழன்று விழுவது போலப் பெரும் பாவத்திலிருந்து விடுபடுவான்.
- ii. 80. புரோகிதன், சத்திரியன், வைசியன் ஆகிய இவர்கள் இந்த வேதங்களை நிராகரித்தால் தன் வழி பாட்டில் இதனைப் பின்பற்றத் தவறினால்—நல்லோரின் வெறுப்பைப் பெறுவர்.
- ii. 81. இந்த மூன்று வார்த்தைகளையும், வேதத்தின் வாயாக அல்லது முக்கியப் பகுதியாகக் கருத வேண்டும்.
- ii. 82. மூன்று ஆண்டுகள் கவனத்தோடு அன்றாடம் யார் ஒருவர் இதனை உச்சரித்து வந்தாலும் அவர் தெய்வீகச் சாரத்தைக் காற்றைப் போல எளிதாக அடைவதோடு விண்ணுலகவடிவத்தையும் பெறுவார்.
- ii. 83 பிரணவத்தின் வடிவமாகும் இந்தச் சொற்கள் கடவுளை நினைத்து மூச்சையடக்கித் தியானிப்பவன் மேலானவன் ஆவான். ஆனால் காயத்திரியைக் காட்டிலும் மேலானது வேறொன்றும் இல்லை. அமைதியாய் இருப்பதைக் காட்டிலும் சத்தியத்தை வாய்திறந்து சொல்வது மிகச் சிறந்தது ஆகும்.
- ii. 84. யக்கும், யாகம் ஆகியவற்றால் பெறும் டூபலன்கள் அழிந்து விடக்கூடியவை. ஆனால் "ஓம்" என்பது அழியாதது. ஆகவே அது கடவுளின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது.

II. 85. ஒரு வேள்வியைச் செய்வதைக்காட்டிலும் புனித நாமத்தைப் பத்து தடவை உச்சரிப்பது சிறப்பானது. யார் காதிலும் விழாமல் நூறு தடவை உச்சரிப்பது நூறுமடங்கு சிறப்பானது. மானசீகமாகச் செய்வது ஆயிரம் மடங்கு சிறப்பானது.

II. 86. மகா யக்ஞங்கள் ஐந்தில் பிரம்ம யக்ஞம் தவிர்த்து நான்கும் காயத்திரி மகிமையால் பதினாறில் ஒரு பங்கும் ஆகா.

இனி அன்றாடச் சடங்குகள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

II. 69. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இடங்களில் நடந்த பாவங்களை நீக்கும் பொருட்டும் பெரும் முனிவர்களால் ஐந்து பெரும் வேள்விகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

II. 70. வேதம் ஓதுதல்— பிரம்ம யக்ஞம்; அன்னம் படைப்பது, நீர் வார்ப்பது— பிதூர் யக்ஞம்; தீயில் அவி சொரிந்து தேவரை வழிபடல்— தேவ யக்ஞம்; உயிரினங்களுக்கு உணவு படைத்தல் — பூத யக்ஞம்; விருந்தோம்பல்— மானூட யக்ஞம்.

II. 71. இவ்வைந்து வேள்விகளைச் செய்பவன் மேற் குறித்த பாவத்தீட்டிலிருந்து மீட்சியுறுவான்.

இனி ஆசிரமம் பற்றிப் பார்ப்போம். இந்த ஆசிரமக் கோட்பாடு இந்துயிசத் தத்துவத்தின் அலாதிபான அம்சம் ஆகும். மற்ற மதக் கொள்கைகளில் ஆசிரமம் பற்றி எதுவுமே இல்லை. ஆசிரமக் கொள்கையின்படி வாழ்க்கையானது பிரம்மச்சாரி, கிரகஸ்தன், வனபிரஸ்தன், சன்னியாசி என்று நான்கு கட்டங்களாகப் பிரிக்கப் படுகிறது. பிரம்மச்சாரியக் கட்டத்தில் ஒரு மனிதன் மண் முடிக்காமல் தன் காலத்தைக் கல்வி கற்பதற்கே அர்ப்பணிப்பான். இந்தக் கட்டம் முடிந்தபிறகு அவன் கிரகஸ்தன் என்ற கட்டத்தில் நுழைவான். கிரகஸ்தன் என்பவன்

மணம் முடித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதோடு அன்றாட உலக நடப்புகளில் ஈடுபாடு கொண்டவனாய் இருப்பான். பின் அவன் வணப்பிரஸ்தன் என்ற மூன்றாவது கட்டத்தில் நுழைகிறான். வணப்பிரஸ்தன் காட்டில் ஒரு துறவியைப் போல் வசிப்பவன். ஆனால் இன்னமும் குடும்பத்திலிருந்தோ அன்றாட உலக நடப்புகளிலிருந்தோ தன்னைத் துண்டித்துக் கொள்ளாதவன். இதற்குப்பின் நான்காவதும் இறுதியுமான சன்னியாசிக் கட்டம். கடவுளைத் தேடி இந்த உலக நடப்புகளிலிருந்து தன்னை முழுவதுமாகத் துண்டித்து கொள்வது இந்தக் கட்டம். பிரம்மச்சாரி, கிரகஸ்தன் என்ற இரண்டு கட்டங்கள் இயற்கையானவை. கடைசி இரு கட்டங்கள் கட்டாயமற்றவை. இவற்றைப் பின்பற்ற எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை. மனு இதுபற்றிக் கூறுவதை இனிக் கீழே பார்ப்போம்.

- VI 1. இவ்வாறு விதிகளின்படி வாழ்ந்துவரும் இரு பிறப்பாளன் உறுதியான முடிவெடுத்துத் தன் புலன்களை அடுக்கி, காட்டில் வசித்து, பின்வரும் விதிகளின்படி வாழ்ந்து வரவேண்டும்.
- VI 2. ஒரு குடும்பஸ்தன் தன் தோல்கள் சுருக்கம் விழு வதைக் கண்டால், தன் முடி நரைப்பதைக் கண்டால், தன் பேரக்குழந்தைகளைப் பார்த்தபின்னால், காட்டிற்குச் சென்று விடவேண்டும்.
- VI 3. “விவசாயத்தின் மூலம் கிடைக்கும் அனைத்து உணவுகளையும் தன் சொத்துக்களையும் துறந்து தன் மனைவியை மகனிடம் விட்டுவிட்டு அல்லது அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று விட வேண்டும்.
- VI 33. காட்டில் வாழ வேண்டிய மூன்றாம் கட்ட வாழ்க்கையை முடித்தபின் தன் நான்காம் கட்ட

வாழ்க்கையில், அனைத்து உலக நடப்புகளிலிருந்தும் துண்டித்துக்கொண்டு ஒரு துறவியைப்போல வாழ வேண்டும்.

இந்த விதிகளில் சமத்துவமின்மை உள்ளார்ந்து இருக்கிறது. அவை வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை. இந்தப் புனிதச் சடங்குகளும் ஆசிரமங்களும் இரு பிறப்பாளர்களுக்கு மட்டுமே என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இதனால் கிடைக்கும் நன்மைகளிலிருந்து சூத்திரர்கள் (பெண்களும் கூடத்தான்) விலக்கப்பட்டுள்ளனர். சூத்திரர்கள் சடங்கு வடிவங்களைக் கையாள்வதை மனு எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் இந்தச் சடங்குகளின் போது புனித மந்திரங்கள் ஓதுவதைத்தான் மனு எதிர்க்கிறார். இதுபற்றி மனு கூறுகிறார்:

X 127. தன் குலக் கடமைகளை உணர்ந்த சூத்திரர்கள் அவை எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை அறிந்து, வேத மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தாமல், நல்ல மனிதர்களின், நடைமுறையைப் பின்பற்றி அதைப் போலச் செய்ய வேண்டும். அதனால் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு, உலக நிந்தைக்குட்படாமல் நற்புகழ் எய்துவர்.

II. 66. பூனூல் அணிவது தவிர்ந்த ஏனைய சடங்குகளை உரிய வயதில், உரிய முறையில் பெண்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். சடங்குகளின் போது வேத மந்திரங்களை உச்சரிக்கக்கூடாது.

புனிதச் சடங்குகளினால் கிடைக்கும் நன்மைகளைச் சூத்திரர்களுக்குக் கிடைக்காமல் மனு தடுப்பது ஏன்? சூத்திரர்கள் சன்னியாசி ஆவதை மனு தடுப்பது ஒரு புதிராக இருக்கிறது! உலக வாழ்க்கையைக் கைவிடுவது தான் சன்னியாசம் என்பதன் பொருள். சட்டவார்த்தையில் சொல்வதானால், சன்னியாசி என்பவன் இறந்த

குடிமகனுக்குச் சமமானவன். ஆகவே ஒரு மனிதன் சன்னியாசியாக மாறிவிட்டால் அவன் இறந்ததாகக் கருதப்பட்டு, அவன் வாரிசுகள் பொறுப்புக்கு வந்து விடுகிறார்கள். ஒரு சூத்திரன் சன்னியாசியாக மாறினால் மேற்சொன்ன நிகழ்ச்சிதான் நடைபெறும்; அம்மாதிரி யான சம்பவம் சூத்திரனை மட்டுமே பாதிக்கும்; மற்ற எவரையும் பாதிக்காது. இருந்தும் ஏன் இந்தத் தடை? இந்தப் பிரச்சனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. புனிதச் சடங்குகள் மற்றும் சன்னியாசம் குறித்த முக்கியத்துவத்தை விளக்க நான் மனுவை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறேன். இதுசம்பந்தமான மனு விதியைத் தெரிந்து கொள்ள நாம் அனைவருமே ஆர்வம் கொள்வோமாக.

II 26. இரு பிறப்பாளர்கள், கருத்தரித்தல் சடங்கையும் மற்ற புனிதச் சம்பிரதாயங்களையும் வேதம் பரிந்துரைத்தபடி புனிதச் சடங்காகச் செய்ய வேண்டும். அதனால் உடல் புனிதமாவதோடு, இப்பிறப்பிலும் இறப்புக்குப் பின்னும் உள்ள பாவங்களிலிருந்து தாய்மை அடைவர்.

II 28. வேதம் ஒதுதல், நோன்பு நோற்றல், புனித வேத மந்திரங்களை உச்சரித்தல், மூன்று புனித வேதங்களில் சித்தி பெறுதல், தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்தல், குழந்தை பெறுதல், மகா வேள்விகள் செய்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்த (மனித) உடம்பு பிரம்மாவுடன் ஒன்றத் தகுதியுடையதாகும்.

இவைதான் சமஸ்காராவின் பொருளும் குறிக்கோளும் ஆகும். சன்னியாசத்தின் பொருளும் குறிக்கோளும் பற்றி மனு விளக்குகிறார்:

VI 81. இவ்வாறாக அவன் (சன்னியாசி) படிப்படியாகத் தனது அனைத்துப் பந்தங்களையும் கைவிட்டுவிட்டு,

இல்லற வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டுப் பிரம்மா ஒருவரையே சிந்தித்திருக்க வேண்டும்.

Vi 85. சன்னியாசியான இரு பிறப்பாளன், மேற் சொன்ன செயல்களிலிருந்து படிப்படியாக விலகிய பிறகு, இம்மையில் பாவத்திலிருந்து நீங்கி, மேலான பிரம்ம நிலையை அடைவான்.

மனுவின் கருத்துப்படியே, புனிதச் சடங்குகளின் தோக்கம் இவ்வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பாவத்தை நீக்கி உடலைத் தூய்மையாக்கி, அதன்பின் கடவுளுடன் ஐக்கிய மாவது என்பதே என இந்த விதிகளிலிருந்து தெளிவாகிறது. மனுவின் கருத்துப்படி சன்னியாசத்தின் நோக்கம் கடவுளை அடைந்து அவருடன் ஒன்று கலப்பது. இருப்பினும் புனிதச் சடங்குகளும் சன்னியாசமும் உயர்சாதி யாரின் தனி உரிமைகள் என மனு கூறுகிறார். இவற்றில் சூத்திரர்களுக்கு உரிமை இல்லை. அது ஏன்? தன் உடலைப் புனிதமாக்குவதும் ஆன்மாவைத் தூய்மையாக்குவதும் ஒரு சூத்திரனுக்கு அவசியமானதாக இல்லையா? கடவுளை அடைய வேண்டும் என்ற அவா ஒரு சூத்திரனுக்கு அவசியமில்லையா? இதற்கு நேரிடையான பதில் மனு தந்திருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் ஏன் அவர் இம்மாதிரியான விதிகளை உருவாக்க வேண்டும்? சமூகச் சமத்துவமின்மையில் மனு கரும் நம்பிக்கை கொண்டவர். மதச் சமத்துவத்தை அனுமதித்தால் வரும் அபாயத்தை முன் உணர்ந்திருந்தார் என்பதே இதற்குப் பதிலாகும். கடவுள் முன் நான் (மற்றவர்களுக்கு) சமமாக இருக்கும்போது, இப்பூமியில் ஏன் நான் (மற்றவர்களுக்கு) சமமாக இருக்க முடியாது. நியாயமாகவே இந்தக் கேள்வி மனுவை நடுங்க வைத்தது. மதச் சமத்துவத்தை அனுமதித்து, அது சமூகச் சமத்துவமின்மையைப் பாதிப்பதைக் காட்டிலும், மதச் சமத்துவத்தை மறுப்பது என மனு தீர்மானித்தார்.

இவ்வாறாக, இந்துயிசத்தில் சமூகச் சமத்துவ மின்மையும் மதச் சமத்துவமின்மையும் இரண்டறக் கலந்திருப்பதைக் காணலாம்.

மனிதன் பாவத்திலிருந்து தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்வதைத் தடுப்பது, மனிதன் கடவுளை நெருங்குவதிலிருந்து தடுப்பது போன்ற இம்மாதிரியான விதிகள் எந்த ஒரு பகுத்தறிவாளனுக்கும் அருவருப்பையே தரும். வக்கிரமான சிந்தனையையே வெளிக்காட்டுவதாக இருக்கும். இந்துயிசம் சமத்துவத்தை மட்டுமல்ல; மனித ஆளுமையின் புனிதக் குணாம்சத்தையும் மட்டுமல்ல; மனித ஆளுமையின் புனிதக் குணாம்சத்தையும் சேர்த்தே மறுக்கின்றது என்பதற்கு இவை வெளிப்படையான எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இத்தோடு இது முடிந்துவிடவில்லை.

இந்துயிசம் சமத்துவத்தை மட்டும் மறுக்கவில்லை. மனிதனின் ஆளுமையை அங்கீகரிக்க மறுப்பதோடு மனு நின்று விடவில்லை மனித ஆளுமையைத் திட்டமிட்டு அவமதிப்பதையும் ஆதரிக்கிறார். இந்துயிசத் தத்துவத்தின் இந்த அம்சத்தை விளக்க நான் இரு உதாரணங்களை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

சாதி அமைப்பை ஆய்வு செய்ய முன்வரும் எவரையும் அந்த ஆய்வு, இயல்பாகவே அதன் தோற்றத்தை ஆய்வு செய்வதில் கொண்டுபோய் நிறுத்தும். சாதியத்தின் முன்னோடி என்ற வகையில் மனு, பல்வேறு சாதிகளின் தோற்றத்திற்கான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார். மனு கொடுக்கும் விளக்கம் என்ன? அவர் தரும் விளக்கம் சாதாரணமானது. "அசலான நான்கு சாதிகளைத் தவிர, ஏனைய சாதிகள் அனைத்தும் முறைகேடாய்ப் பிறந்தனவே." அந்தச் சந்ததியர் பிறப்புக்கு அசலான நான்கு சாதிகளைச் சேர்ந்த ஆண்-பெண் ஆகிய இரு பாலருக்கிடையே ஏற்பட்ட கள்ள உறவே காரணம்

என்று அவர் விளக்குகிறார். அசலான நான்கு வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையே அளவு கடந்த ஒழுங்கீனமும் கட்டுப்பாடின்மையும் இருந்திருக்க வேண்டும் போலும்! ஆகவேதான் கணக்கற்ற மனித ஆன்மாக்களைக் கொண்ட எண்ணற்ற சாதிகள் தோன்றின போலும்! அசலான நான்கு வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள் மீதும் பெண்கள் மீதும் எப்படிப்பட்ட இழிவைக் கற்பிக்கிறோம் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் மனு இந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனமான குற்றச் சாட்டைக் கூறுகிறார். பார்ப்பனப் பெண்ணுக்கும் சூத்திர ஆணுக்கும் பிறந்த சந்ததிதான் சண்டாளர்கள் (தீண்டத் தகாதவர்களின் பழம் பெயர்) என்று கூறப்படுகிறது. அப்படியானால் சண்டாளர்களின் பெரும் எண்ணிக்கையைக் கணக்கில் கொண்டால், அனைத்துப் பார்ப்பனப் பெண்களுமே வேசிகளாக—நடத்தை கெட்டவர்களாக இருந்திருப்பர். அனைத்துச் சூத்திரர்களுமே வெட்கம் கெட்ட முறையில் கள்ள உறவை வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். பல்வேறு சாதிகளுக்கும் இழிவான வரலாறு கற்பிக்க வேண்டும் என்ற தன் பைத்தியக்காரத்தனமான வெறியினால் மனு திட்டமிட்டே வரலாற்று உண்மைகளைக் கேவலமாகத் திரிக்கிறார். நான் இரு உதாரணங்களை மட்டுமே தருகிறேன். மகதம், விதேகி என்ற இரு சாதிகளின் தோற்றம்பற்றிய மனுவின் கூற்றையும் பெரும் இலக்கணவாதியான பாணினியின் கூற்றையும் ஒப்பிடுங்கள். வைசிய ஆணுக்கும் சத்திரியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த குழந்தைகளைக் கொண்டதே மகத சாதி என மனு கூறுகிறார். வைசிய ஆணுக்கும் பார்ப்பனப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த குழந்தைகளைக் கொண்டதே விதேகி என்ற சாதி என மனு கூறுகிறார். இனி பாணினி என்ன சொல்கிறார் எனப் பார்ப்போம். மகத நாட்டின் குடிமகனே மகதா என்று அழைக்கப்படுகிறான் எனப் பாணினி கூறுகிறார். விதேகி நாட்டுக் குடிமகனே விதேகி என்று அழைக்கப்படுகிறான்

எனப் பாணினி கூறுகிறார். இது எப்படிப்பட்ட முரண்பாடு? இது குருரமானதும் கூட. பாணினி கி.மு. 300-க்குப் பின்னால் வாழ்ந்தவர். மனுவின் காலமோ கி. பி. 200. பாணினியின் காலத்தில் கறைபடியாமல் இருந்த மக்கள் மனுவின் காலத்தில் எப்படிப் பெரும் கறைபடிய நேர்ந்தது? அவர்களை இழிவு படுத்துவதற்காக மனு எவ்வளவெல்லாம் அசிங்கமாகச் சென்றிருக்கிறார் என்பதே இதற்கான பதில். மக்களைத் திட்டமிட்டே இழிவுபடுத்த வேண்டிய பணி மனுவுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பதற்கு இன்னமும் பதில் கிடைக்கவில்லை. * இதற்கிடையில் ஒன்று, எல்லா இடங்களிலுமே மதம் மனிதக் குலத்தை மேம்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது இந்து மதம் அவர்களை அவமதிக்கவும், தாழ்வுபடுத்தவும் ஆன பணியில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டிருந்தது.

இந்துயிசத்தின் உள்ளார்ந்துள்ள இழிவுபடுத்தும் உணர்வை எடுத்துக்காட்ட மற்றுமொரு உதாரணம், குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடுதல்.

இந்துக்களின் பெயர்களை நான்கு வகைப்படுத்தலாம். 1. குலதெய்வம் சம்பந்தப்பட்டது. 2. குழந்தை பிறந்த மாதம் சம்பந்தப்பட்டது. 3. குழந்தை பிறந்த நட்சத்திரம் சம்பந்தப்பட்டது. 4. முழுவதும் நடப்பியல் (Purely Temporal) சார்ந்தது; அதாவது தொழில் சம்பந்தப்பட்டது. மனுவின் கருத்துப்படி நடப்பியல் சார்ந்த பெயர்கள் இரு பகுதிகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். முதல் பகுதியும் இரண்டாம் பகுதியும் எதைக் குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் மனு நெறிப்படுத்துகிறார், ஒரு பார்ப்பனப் பெயரில் இரண்டாம் பகுதி மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பதாகவும், சக்திரியனின் பெயர்

* "சாதி பற்றி மனு - ஒரு புதிர்" என்ற என் கட்டுரையைப் பார்க்க. (இந்தக் கட்டுரை கிடைக்கவில்லை.)

பாதுகாப்பைக் குறிப்பதாகவும் வைசியனின் பெயர் செழுமையைக் குறிப்பதாகவும் சூத்திரனின் பெயர் பணிவிடையைக் குறிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும். இதன்படியே, பார்ப்பனர்கள் சர்மா (மகிழ்ச்சி) அல்லது தேவா (கடவுள்) என்றும், சத்திரியர்கள் ராஜா (அதி காரம்) அல்லது வர்மா (வீரன்) என்றும், வைசியர்கள் குப்தா (தானம்) அல்லது தத்தா (அளிப்பவன்) என்றும், சூத்திரர்கள் தாஸ் (ஊழியம்) என்றும் பெயரிடுகின்றனர். பெயரின் முதல் பகுதியைப் பொறுத்த அளவில் பார்ப்பனனின் பெயர் மங்களத்தையும், சத்திரியனின் பெயர் அதிகாரத்தையும், வைசியனின் பெயர் செல்வத்தையும் குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என மனு கூறுகிறார். ஆனால் சூத்திரனைப் பொறுத்த அளவில், அவன் பெயரின் முதல் பகுதி வெறுப்பைச் காட்டுவதாய் இருக்க வேண்டும் என மனு கூறுகிறார். இதை நம்ப முடியாது என நினைப்பவர்கள் உண்மையான ஆதாரத்தைப் பார்க்க விரும்புவார்கள். அவர்கள் திருப்திக்காகப் பின் வரும் மனு விதிகளை இங்கே காட்டியுள்ளேன். பெயரிடு தல் சடங்கு பற்றி மனு கூறுகிறார் :

- II. 30. (தகப்பன்) நாமோதயாவை (குழந்தைக்குப் பெயரிடும் சடங்கு) பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதில் வளர்பிறையில், அதிர்ஷ்ட முகூர்த்த நேரத்தில் நடத்த வேண்டும்.
- II. 31. பார்ப்பனனுக்கு இடப்படும் பெயரின் முதல்பகுதி மங்கலத்தைக் குறிக்கட்டும். சத்திரியனின் பெயர் அதிகாரத்தைக் குறிக்கட்டும்; வைசியனின் பெயர் செல்வத்தைக் குறிக்கட்டும்; ஆனால் சூத்திரனின் பெயர் வெறுப்பைக் குறிப்பதாக இருக்கட்டும்.
- II. 32. பார்ப்பனனுக்கு இடப்படும் பெயரின் இரண்டாம் பகுதி மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பதாக இருக்கட்டும்;

சத்திரியனின் பெயர் பாதுகாப்பைக் குறிப்பதாக இருக்கட்டும்; வைசியனின் பெயர் செழுமையைக் குறிப்பதாக இருக்கட்டும்; சூத்திரனின் பெயர் பணி விடையைக் குறிப்பதாக இருக்கட்டும்

ஒரு சூத்திரன் கௌரவமான பெயர் வைத்துக் கொள்வது மனுவால் சகித்துக்கொள்ள முடியாததாகும். சூத்திரன், பெயரிலும் சரி எதார்த்தத்திலும் சரி வெறுப்புக்குரியவனாகவே இருக்க வேண்டும்.

சமூக ரீதியிலும் சரி மத ரீதியிலும் சரி, இந்துயிசம் எப்படிச் சமத்துவத்தை மறுக்கிறது என்பது பற்றியும் எப்படி மனித ஆளுமையைத் தரம் தாழ்த்துகிறது என்பது பற்றியும் போதுமான அளவு சொல்லப்பட்டு விட்டது.

இந்துயிசம் சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்கின்றதா?

சுதந்திரம் உண்மையானதாக இருக்க வேண்டும் என்றால், அது சில குறிப்பிட்ட சமூக நிலைமைகளோடு இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.¹⁸

முதலாவதாக, சமூகச் சமத்துவம் இருக்கவேண்டும். "சலுகைகள் சமூகச் செயல்பாட்டை ஆதிக்கப்படுகளுக்குச் சாதகமாக ஆக்கிவிடும், குடிமக்களின் சமூக உரிமைகள் அதிக அளவு சமத்துவமாக இருக்கும்வரை, அவர்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தை அதிக அளவு பயன்படுத்திக்கொள்ள இயலும். சுதந்திரம் தன் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலட்சியத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமானால், அங்குச் சமத்துவம் இருந்தே ஆக வேண்டும்."

இரண்டாவதாக, பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும். "ஒரு மனிதன் தான் விரும்பும் எந்த ஒரு தொழிலையும் தேர்ந்தெடுக்கச் சுதந்திரம் கொண்டு இருக்க வேண்டும். இந்த வேலைப் பாதுகாப்பு பறிக்கப்பட்டுவிட்டால் உடல் மற்றும் மன அடிமைதனத்திற்குப்

பலியாக நேரிடும். இத்தகைய நிலைமைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லை, நாளையைப் பற்றிய இடைவிடாத அச்சம், நேரிடப் போகும் ஆபத்து பற்றிய துரத்தும் பய உணர்வு, கானல் நீராசுத் தெரியும் மகிழ்ச்சி இவை அனைத்தும் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு இல்லாத சுதந்திரம் மதிப்பில்லாத ஒன்று என்பதைக் காட்டுகின்றன. மனிதர்கள் சுதந்திரமானவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்னமும் சுதந்திரத்தின் தேவையை உணர இயலாதவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

மூன்றாவதாக, அனைவருக்கும் அறிவு கிடைக்கும் படிச் செய்ய வேண்டும். இந்தச் சிக்கலான உலகில், மனிதன் தன் பொறுப்பில் வாழும் நிலையில் இருக்கிறான். தன் சுதந்திரத்தை இழக்காமல், தன் வாழ்விற்கான வழியினை அவன் தேடியாக வேண்டும்.

“இம்மாதிரியான சூழலின் கீழ் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பயிற்சியில்லாமல், சுதந்திரம் என்பது இருக்க முடியாது; ஒரு மனிதனின் கல்வி கற்பதற்கான உரிமையே அவன் சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படையாகும். அறிவு பெறுவதிலிருந்து ஒரு மனிதன் தடுக்கப்பட்டால், அவனைவிடச் செழுமையில் இருப்பவர்களுக்குத் தவிர்க்கமுடியாமல் அவனை அடிமையாக்குகிறார்கள் என்றே அர்த்தம் ஆகும். அறிவு பெறுவதை மறுப்பது என்பது, சுதந்திரத்தை உன்னத இலட்சியங்களுக்குப் பயன்படுத்தும் சக்தியை மறுப்பது என்பது ஆகும். ஒரு முட்டாள சுதந்திரமானவனாக இருக்கலாம். ஆனால் தன் சுதந்திரத்தைத் தன் மகிழ்ச்சிக்கு உத்திரவாதம் தருவதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அவனால் முடியாது.”

இந்த நிபந்தனைகளில் இந்துயிசம் எந்த ஒன்றையாவது பூர்த்தி செய்திருக்கிறதா? இந்துயிசம் எப்படிச்

சமத்துவத்தை மறுக்கிறது என்பது ஏற்கெனவே தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்துயிசம் சலுகைகளையும் ஏற்றத் தாழ்வையும் உயர்த்திப் பிடிக்கிறது. இவ்வாறாகச் சுதந்திரத்திற்குத் தேவையான முதல் நிபந்தனையே இந்துயிசத்தில் இல்லாமல் இருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

பொருளாதாரப் பாதுகாப்பைப் பொறுத்த அளவில், இந்துயிசத்தில் மூன்று அம்சங்கள் பிரகாசமாகத் தெரிகின்றன. முதலாவதாக, தொழில் சம்பந்தமான சுதந்திரத்தை இந்துயிசம் மறுக்கிறது. மனுவின் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவன் பிறப்பதற்கும் முன்பே அவன் தொழில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்துயிசம் தேர்வுச் சுதந்திரத்தை (Choice) அனுமதிப்பதில்லை. முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொழிலுக்கும் அவனது திறமை, உள்பாங்கு ஆகியவற்றிற்கும் எந்த உறவும் இருக்காது.

இரண்டாவதாக, இந்துயிசம் மற்றவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற மக்களைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது. சூத்திரன் உயர் வர்ணத்தாருக்கு ஊழியம் புரியவே பிறக்கிறான் என மனு கூறுகிறார். இதையே ஒரு சூத்திரன் தன் வட்சியமாகக் கொள்ள வேண்டும் என மனு நிர்ப்பந்திக்கிறார். மனுவின் கீழ்க்கண்ட விதியைக் கவனியுங்கள்:

X 121. பார்ப்பனனுக்குப் பணிபுரிவதன் மூலம் தன் வாழ்க்கைக்கான ஊதியம் பெற இயலாத போது ஒரு சூத்திரன் சத்திரியனுக்குப் பணிபுரியலாம் அல்லது ஒரு வைசியனுக்குப் பணிபுரிவதன்மூலம் தன் வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம்.

X 122. ஆனால் ஒரு சூத்திரன் பார்ப்பனர்களுக்குப் பணிபுரிய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

தன் லட்சியத்திற்கு ஏற்பச் செயல்படும் பொறுப்பை மனு சூத்திரர் வசமே விட்டுவிடவில்லை. அவர் ஒருபடி மேலே சென்று, நிர்ணயிக்கப்பட்ட கடமையிலிருந்து சூத்திரர் தப்பவோ தவிர்க்கவோ இயலாவண்ணம் முன் ஏற்பாடு செய்தார் அரசன் மேலே மனு சுமத்திய கடமைகளில் ஒன்று. சூத்திரர் உட்பட அனைத்துச் சாதியினருமே தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளைச் செய்யுமாறு கண் காணிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

VIII 410. வியாபாரம் அல்லது வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்தல் அல்லது விவசாயம் அல்லது கால்நடை வளர்ப்பு ஆகிய தொழில் செய்யும்படி வைசியர்களுக்கு அரசன் ஆணையிட வேண்டும். இரு பிறப்பாளர்களுக்கு ஏவல்புரியும்படிச் சூத்திரர்களுக்கு ஆணையிட வேண்டும்.

VIII 418. வைசியனையும் நாலாம் வர்ணத்தாரையும் தத்தம் தொழில் செய்யுமாறு மன்னன் கட்டணையிட்டு உன்னிப்பாகக் கண்காணித்து வரவேண்டும். இல்லையெனில் உலகம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்துவிடும்.

இவ்வாறு செய்யத் தவறுவது அரசர் சட்டப்படிச் சட்டமீறலுக்கும் தண்டனைக்கும் உரியதாகும்.

VIII 335. தந்தை, ஆசிரியன், நண்பன், தாய், மனைவி, பிள்ளை, புரோகிதன் இவர்கள் யாவரும் அவரவர்க்குரிய தொழிலைச் செய்யாமல் புறக்கணிப்பராயின் அவர்களை அரசன் தண்டிக்காமல் விடக்கூடாது.

VIII 336. ஏனையோருக்கு ஒரு பணம் தண்டம் விதிக்கப்பட்டால், அதே குற்றத்தை அரசன் செய்தால் அதற்குத் தண்டம் ஆயிரம் பணம். அந்தப் பணத்தை அரசன் ஒரு புரோகிதனுக்குத் தந்துவிட வேண்டும் அல்லது ஆற்றில் வீசிவிட வேண்டும். இது ஒரு புனித விதி ஆகும்.

இந்த விதிகள் ஆன்மீகம், பொருளாதாரம் என்ற இரு அம்ச முக்கியத்துவம் கொண்டவை ஆன்மீகப் பொருளில் இவை அடிமைகளுக்குக் கூறப்பட்ட இறைச்செய்தி ஆகும். அடிமை முறையை அதன் உட்பொருளை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் அதன் சட்டரீதியிலான புறவடிவத்தில் மட்டுமே பார்ப்பவர்களுக்கு மேற்கண்ட அம்சம் முழுக்கத் தெரியாது. பிளாட்டோவின் விளக்கப்படி ஒரு அடிமை என்பவன் தன் நடவடிக்கைகளைப் பிறர் கட்டுப்படுத்துவதை ஒப்புக்கொள்வான். இந்த அர்த்தத்தில் ஒரு அடிமை தனக்குத்தானே உரியவனல்ல; அவன் மற்றவர்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்கான ஒரு கருவியாவான். இவ்வாறாகத்தான் ஒரு சூத்திரன் அடிமையாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறான். பொருளாதார முக்கியத்துவத்தைப் பொருத்த அளவில், இந்த விதிகள் சூத்திரர்களின் பொருளாதாரச் சுதந்திரத்திற்குத் தடையாக இருக்கின்றன. ஒரு சூத்திரன் ஊழியம் மட்டுமே செய்ய வேண்டும் என மனு கூறுகிறார். இதில் குற்றம் கண்டு பிடிப்பதற்குப் பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அவன் ஊழியம் புரியவேண்டும் என்று கோரப்படுவதில்தான் தவறு நேருகிறது. அவன் தனக்குத்தானே ஊழியம் செய்து கொள்ளக்கூடாது என்பதன் பொருள் அவன் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் அவன் மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் புரிய முயல மாட்டான் என்பதே. அவன் எப்பொழுதுமே தொடர்ந்து என்றென்றைக்கும் மற்றவர்களைப் பொருளாதார ரீதியில் சார்ந்திருக்க வேண்டும்.

மனு கூறுவதைப் பார்க்கலாம்.

- 1 91. மற்ற மூன்று சாதியாருக்குப் பணிவாக ஊழியம் புரியும் தொழில் ஒன்றையே சூத்திரர்களுக்குக் கடவுள் பரிந்துரை செய்திருக்கிறார்.

இ-6

மூன்றாவதாக, இந்துயிசம் சூத்திரர்கள் சொத்து சேர்க்க எந்த வாய்ப்பையும் அனுமதிக்கவில்லை. மற்ற மூன்று சாதிகளும், ஊழியம் புரியும் சூத்திரர்களுக்குத் தரப்பட வேண்டிய கூலிபற்றி மனு கூறுவது மிக நல்ல குறிப்புரையாகும். சூத்திரர்களுக்குத் தரவேண்டிய கூலி பற்றி மனு கூறுகிறார்:

X 124. பார்ப்பனன் தன்னிடம் பணிபுரிபவனின் (சூத்திரன்) திறமை, உழைப்பு, அவனின் குடும்பம் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நன்கு சிந்தித்து அவனுடைய வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஊதியத்தைத் தர வேண்டும்.

X 125. எஞ்சிய உணவு, உடை, உளுத்துப்போன தானியங்கள், பழைய பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றையும் அவனுக்குத் தரவேண்டும்.

இதுதான் மனுவின் கூலிபற்றிய சட்டங்கள் ஆகும். இது ஒரு குறைந்தபட்சக் கூலிக்கான சட்டமல்ல; இது அதிகபட்சக் கூலிக்கான சட்டம் ஆகும். சூத்திரன் சொத்து சேகரித்து, அதன்மூலம் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பைப் பெறாவண்ணம், இந்த இரும்பு விதிகள் மிகக் குறைந்த கூலியை நிர்ணயித்திருக்கின்றன. ஆனால் மனு எதார்த்தங்களை விரும்பவில்லை. சூத்திரன் சொத்து சேர்ப்பதையே தடுக்குமளவுக்கு மனு சென்று விடுகிறார். அவர் மிக அதிகாரமாகக் கூறுகிறார்:

X 129. பொருள் ஈட்டத்தக்கவனாயினும் ஒரு சூத்திரன் செல்வத்தைச் சேர்க்கக்கூடாது. காரணம், சொத்து சேர்த்த சூத்திரன், பார்ப்பனனுக்கு இடையூறு செய்வான்.

இவ்வாறாக, இந்துயிசத்தில் ஒருவன் தன் தொழிலைத் தெரிவுசெய்வதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. பொருளாதாரச் சுதந்திரம் இல்லையெனில், பொருளாதாரப் பாதுகாப்பும்

இல்லை. பொருளாதார ரீதியில் பேசினால் ஒரு சூத்திரன் பிறரைச் சார்ந்து நிற்கிற பொருள் ஆவான்.

அறிவுப் பரவல் என்ற விசயத்தைப் பொறுத்த அளவில், இரண்டு சூழ்நிலைமைகள் முன் தேவையாகின்றன. முறைசார் கல்வி இருக்கவேண்டும்; எழுத்தறிவு இருக்க வேண்டும். இவை இரண்டும் இல்லாமல், அறிவு என்பது பரவமுடியாது. முறைசார் கல்வியில்லாமல், இச்சிக்கலான சமூகத்தின் அனைத்து வளங்களையும் வெற்றிகளையும் பரப்புவது சாத்தியமில்லை. முறைசார் கல்வியில்லாமல், ஒரு பாடம் சம்பந்தமாகத் திரட்டப் பட்ட சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் இளைஞர்களுக்கு உரித்தாக்க முடியாது. மற்றவர்களுடன் உள்ள சமூகத்தொடரின் மூலமாகப் பயிற்சி பெற இளைஞர்களை விட்டுவிட்டால் மேற்கண்ட சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் அவர்களால் பெறமுடியாது முறைசார் கல்வியில்லாமல், இளைஞன் புதிய புரிதல்களைப் பெற முடியாது; (இதன்றி) அவன் எல்லைகள் விரிவடையாது. தன் அன்றாட வேலைகளுக்கு முட்டாள்தனமாக அடிமையாகவே அவன் தொடர்ந்து இருப்பான். ஆனால் முறைசார் கல்வி என்பது பள்ளிகள், புத்தகங்கள், திட்டமிட்ட சாதனங்கள் ஆகிய குறிப்பான நிறுவனங்களை நிறுவுவதை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒருவன் எழுத்தறிவு இல்லாமல், எழுத, படிக்க இயலாமல், எப்படி இந்தச் சிறப்பு நிறுவனங்களைச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொள்ள முடியும்? எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த கலை அதாவது எழுத்தறிவும் முறைசார் கல்வியும் கையோடு கைசேர்த்துச் செல்ல வேண்டும் இவை இரண்டும் அல்லாமல் அறிவுப் பரவல் என்பது முடியாது.

இது சம்பந்தமாக இந்துயிசத்தின் நிலை என்ன?

இந்துயிசத்தில் முறைசார் கல்விபற்றிய கருத்துகள் மிகக் குறுகிய அர்த்தம் கொண்டவையாய் இருக்கின்றன.

வேதங்களைப் படிப்பதோடு முறைசார் கல்வி முடிந்து விடுகிறது. இது இயல்பானதுதான். காரணம், இந்துக்களைப் பொறுத்த அளவில், வேதங்களுக்கு அப்பால் எந்த அறிவும் இல்லை. ஆகவேதான் முறைசார் கல்வி என்பது வேதங்களைப் படிப்பதோடு நின்றுவிடுகிறது. இன்னுமொரு விளைவு என்னவென்றால் வேதங்களைக் கற்றுத் தர நிறுவப்பட்ட பள்ளிகளில் படிப்பது ஒன்றே தமது கடமை என்று இந்து ஏற்றுக்கொண்டுள்ளான். இந்தப் பள்ளிகள் பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே பயந்தருவன. வணிகர், கைவினைஞர் ஆகியோர் வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட கலைகளையோ, விஞ்ஞானத்தையோ கற்றுத்தருவதற்கான நிறுவனங்களைத் திறப்பதில் அரசாங்கத்திற்கு அக்கறையில்லை. அரசாங்கத்தால் இவை நிராகரிக்கப்பட்டதால் தாங்களே இப்பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியதாயிற்று.

ஒவ்வொரு வகுப்பும் தான் பரம்பரையாக ஈடுபட்டு வரும்—மரபு வழியாகச் செய்துவரும்—தொழிலைத் தன் உறுப்பினர்களுக்கும் மாற்றிக்கொடுக்கிறது. ஒரு இளம் வைசியனுக்கு, ஆரம்ப நிலையிலான பூகோள இயலோடு இணைக்கப்பட்ட வணிகவியல், கணக்கு, சில மொழிகள், வியாபாரம் பற்றிய சில நடைமுறை விவரங்கள் ஆகிய வற்றைக் கற்றுத்தர வேண்டியது வைசிய வகுப்பாரின் கடமை. இதை அவன் தன் தந்தையோடு வியாபாரம் செய்யும் போக்கில் தெரிந்து கொள்கிறான். சூத்திர வர்க்கத்திலிருந்து உருவான ஒரு கைவினைஞன், தன் குழந்தைகளுக்குக் கைத்தொழிலை, அதன் கலையை இவ்வாறே கற்றுத் தருகிறான். கல்வி என்பது குடும்பம் சார்ந்தது. கல்வி என்பது நடைமுறை சார்ந்தது. இக்கல்வி, குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலைச் செய்வதில் உள்ள திறமையை மட்டுமே வளர்க்கும். இது புதிய பரிமாணங்களுக்கு இட்டுச் செல்லாது; எல்லைகளை விரிவுபடுத்தாது. இதன் விளைவு, நடைமுறை சார்ந்த கல்வி அவனுக்குக் கற்றுத் தந்ததெல்லாம் தொடர்பற்றதும்.

ஒரே மாதிரியானதுமான செயல்பாட்டையேயாகும். இச்செயல்பாடு மாறிய சூழ்நிலைமைகளில் ஒட்டுமொத்தமாகப் பொருத்தமற்றதாகிவிடும். வளர்ச்சிப் போக்கில் கல்லாமை இந்துயிசத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறிவிட்டது. கல்லாமை என்ற போக்கு மறைமுகமாக ஆனால் இந்துயிசத்தின் முழுமையோடு, பிரிக்கவியலா உறவுடையது. இந்த வளர்ச்சிப் போக்கைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், வேதங்களைக் கற்பதற்கும், கற்றுத் தருவதற்குமான மனு விதிகளைக் கவனிப்பது அவசியமானது. அதுகுறித்த விதிகள் வருமாறு:

- I 88. (கடவுள்) பார்ப்பனர்களுக்கு வேதங்களைக் கற்பதற்கும் கற்பிப்பதற்கும் ஆன பொறுப்பைத் தந்துள்ளார்.
- I 89. வேதங்களைப் படிக்கும்படி சத்திரியர்களுக்கு (கடவுள்) ஆணையிட்டுள்ளார்.
- I 90. வேதங்களைப் படிக்கும்படி வைசியர்களுக்கு (கடவுள்) ஆணையிட்டுள்ளார்.
- II 116. தன் குருவின் ஆசியில்லாமல், வேதங்களைக் கற்கும் எவனும் சாஸ்திரங்களைத் திருடிய குற்றத்தைச் செய்தவனாவான். நரகத்தில் அவன் துன்பப்படுவான்.
- IV 99. ஒருவன் (இரு பிறப்பாளன்) சூத்திரன் முன்னிலையில் (வேதம்) படிக்கக்கூடாது.
- IX 18. வேதங்களுக்கும் பெண்களுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை.
- XI 199. இருபிறப்பாளன் ஒருவன் வேத இரகசியத்தை (சூத்திரர்களுக்கும், பெண்களுக்கும்) வெளிப்படுத்தி

னால், அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, ஒரு ஆண்டிற்குப் பற்றாக்குறை உணவை உண்டு வாழவேண்டும்.

இந்த விதிகளில் மூன்று வேறுபட்ட கருத்துரைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. பார்ப்பனர், சத்திரியர், வைசியர் ஆகிய மூவரும் வேதங்கள் படிக்கலாம். இவர்களில் பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே வேதம் சுற்றுத்தர உரிமை கொண்டவர்கள். ஆனால் சூத்திரர்களைப் பொறுத்த மட்டில், ஒரு பார்ப்பனன் அவர்களுக்கு வேதம் சுற்பிக்கக் கூடாது என்பது மட்டுமல்ல; சூத்திரர்கள் வேதத்தைக் காதால் கேட்பதைக்கூட அனுமதிக்கக்கூடாது.

மனுவின் வாரிசுகளோ வேதம் படிப்பது சம்பந்தமாகச் சூத்திரர்களுக்கு இருந்த இடையூற்றை ஒரு கடுமையான தண்டனைக்குரிய சட்டமீறலாக உருவாக்கிவிட்டனர்.

உதாரணத்திற்குக் கௌதமர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

XII 4. ஒரு சூத்திரன் அறிந்தே வேதம் ஒதுவதைக் காதில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவன் காதில் காய்ச்சிய ஈயத்தை ஊற்ற வேண்டும். அவன் வேதம் ஒதினால் அவன் நாக்கு அறுத்து எறியப்படவேண்டும். அவன் வேதத்தில் பண்டிதன் ஆனால் அவன் உடலைக் கூறு கூறாக வெட்டியெறிய வேண்டும்.

காட்யாயனரும் இதையே கூறுகிறார்.

பழங்கால உலகம், தன் மக்களுக்குக் கல்வி சுற்பிக்கும் பொறுப்பை ஏற்கத் தவறியது ஒரு குற்றமாகச் சொல்லப்படலாம். ஆனால் எந்த ஒரு சமூகமும் தம் மக்களில் பெரும்பகுதியோருக்குத் தன் மதப்புத்தகங்களைக் சுற்றுத்தர மறுத்த ஒரு குற்றத்தைச் செய்திருக்க முடியாது. தன் மக்கள் அறிவுபெறுவதை எந்த ஒரு சமூகமும் தடுத்திருக்காது. ஒரு சாதாரண மனிதன் அறிவுபெற முயற்சிப்பது ஒரு குற்றம் என அறிவித்திருக்காது. மனு என்ற ஒரு

தெய்வீகச் சட்ட வல்லுநன்தான் சாதாரண மனிதர்க்கு அறிவு பெறும் உரிமையை மறுத்தவனாக இருக்கிறான்.

இதுபற்றி விரிவாகக் கூறுவதன் மூலம் காலத்தை வீணடிக்க நான் தயாராய் இல்லை. வேதம் கற்றுக் கொள்ள மக்களுக்குத் தடைபோட்டதன் காரணமாய் எப்படிச் சராசரி வாழ்க்கையில் மக்கள் இல்லாமையிலும் அறியாமையிலும் தள்ளப்பட்டார்கள் என்பதைக் காட்டவே நான் உடனடியாக விருப்பப்படுகிறேன். இதற்கான பதில் எளிமையானது. எழுதுவதும் படிப்பதும் வேதம் கற்றுக் கொள்வதோடும் கற்பிப்பதோடும் ஒருங்கிணைந்த ஒன்று என்பதை உணர்ந்து கொள்வது அவசியம். வேதம் கற்றுக்கொள்வதற்கு அனுமதியும் சலுகையும் பெற்றவர்களுக்கு எழுதுவதும் படிப்பதும் ஆன கலை மிகவும் முக்கியமானது. வேதம் கற்றுக் கொள்ள அனுமதி இல்லாதவர்க்குக் கல்வி அவசியம் இல்லை. இந்த வழியில் படிப்பதும் எழுதுவதும் வேதம் கற்றுக்கொள்வதற்கான தற்செயல் நடவடிக்கைகளே. இதன் விளைவு என்னவெனில், கல்வி கற்பதற்கான உரிமை என்பது வேதம் கற்றுக்கொள்வதற்குக் கிடைத்த உரிமை, தடை ஆகியவற்றைப் பொறுத்த விசயம். வேதம் கற்றுக்கொள்ள உரிமையுள்ளவர்களுக்குக் கல்வி கற்பதற்கான அனுமதி கிடைத்தது. வேதம் கற்றுக்கொள்ள உரிமையில்லாதவர்களுக்குக் கல்வி கற்பதற்கான உரிமையும் பறிக்கப்பட்டது. ஆகவே மனு விதிப்படி, கல்வி கற்றுக்கொள்வது என்பது ஒரு சில உயர் வகுப்பாருக்கு உரிமையாயும் கல்லாமை என்பது பெரும்பாலான கீழ்த்தட்டு மக்களுக்குத் தலைவிதியாகவும் இருந்தது என நியாயமாகச் சொல்ல முடியும்.

இந்த ஆய்வின் போக்கில் நாம் எடுத்து வைத்த ஒரு அடிப்படி எழுத்தறிவுக்குத் தடை போட்டதன் மூலம், மக்களைக் கல்வியுள்ள அறியாமைக்கு மனு எவ்வாறு காரணமாய் இருந்தான் என்பதைக் காட்டிவிட்டது.

இவ்வாறாக இந்துயிசம் அறிவுப் பரவலை ஊக்குவிப்பதற்குப் பதிலாக இருளுக்குக் காரணமாய் அமைந்து விட்டது.

இந்த எதார்த்தங்களைக் கருத்தில் எடுத்துக்கொண்டால் சுதந்திரம் செழிப்பாய் வளர வேண்டிய சூழலுக்கு எதிரானது இந்துயிசம் என்பது தெரிகிறது. அதன் மூலம் இது சுதந்திரத்தை மறுக்கிறது.

IV

சகோதரத்துவத்தை இந்துயிசம் அங்கீகரிக்கிறதா?

தன்னலவாதம், சகோதரத்துவம் என்ற இரு சக்திகள் சமூகத்தில் நிலவுகின்றன. தன்னலவாதம் எப்பொழுதுமே இருந்து வருவது. நானும் என் அயலானும் சகோதரர்களா? தூரத்து உறவினர்களா? நான் அவர்கள் காப்பாளனா? ஏன் நான் அவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்றே ஒவ்வொரு தனிநபரும் எப்பொழுதும் கேட்கிறான். தன் சொந்த — குறிப்பான — நலன்களின் அழுத்தம் காரணமாகத் தனக்குத்தானே எல்லாம் என்பது போலச் செயல்பட்டுச் சமூக உணர்வு இல்லாமல் சமூக—எதிர்ப்புத் தன்னலத்தையும் (anti social self) வளர்த்துக் கொள்கிறான். சகோதரத்துவம் இதற்கு எதிரான குணாம்சம் கொண்டது சகோதரத்துவத்தின் இன்னொரு பெயர் அயலானுடன் நேசம் கொள்வது என்பது ஆகும். இந்த நேச உணர்வு நிலையில் ஒன்றாகி, மற்றவர்கள் நலனில் தன்னை அடையாளம் பார்ப்பது என்ற போக்கிற்கு இட்டுச் செல்லும். நாம், பௌதீக இருப்பின் அவசியத்திற்குச் செய்யவேண்டிய ஒரு கடமையைப் போல இந்த நேசமும் இயற்கையான — அவசியமான — ஒரு

விசயம் ஆகிவிடும். "சகோதரத்துவம் பற்றிய இத்தகைய உணர்வே தனி நபர்கள், மற்றவர்களை எதிரியாகக் கருதாமல் தான் மட்டும் வெற்றியடைய வேண்டும் என்ற உணர்வைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறது." தன்னலம் அராஜகத்தைத் தோற்றுவிக்கும். சகோதரத்துவம் மட்டுமே இதனைத் தடுக்கும். மனிதர்களிடையே ஒழுக்க நெறிகள் தொடர்ந்து இருப்பதற்கும் இந்தச் சகோதரத்துவ உணர்வே உதவுகிறது. இதில் எந்த ஐயமும் இருக்க முடியாது.

அயலானுடன் நேசம் கொள்ளும் இந்தச் சகோதரத்துவ உணர்வு எப்படி உருவாகிறது? ஜே. என் மில் அவர்கள் கூறுகிறார், இது ஒரு இயற்கையான உணர்வு என்று. "விதிவிலக்கான, சில வழக்கத்திற்கு மாறான சூழலின்போது அல்லது தன்னிச்சையான சில அருவமான முயற்சிகள் தவிர, மற்றபடி அவன் தன்னை ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினராகவே புரிந்து கொண்டுள்ளான் என்று கூறாமளவுக்குச் சமூகச் சூழல் மனிதனுக்கு இயற்கையானதாகவும் மிக அவசியப்பட்டதாகவும் மிகப் பழக்கமானதாகவும் இருக்கிறது. காட்டுமிராண்டித்தனமான நிலைமையிலிருந்து, விலகிச் செல்லச் செல்ல, மனிதர்களுக்கு இடையிலான இந்தக் கூட்டிணைப்பு மேலும் இறுகிறது. தான் பிறந்த சமூகம், மனிதக் குலத்தின் விதி ஆகியன பற்றிய மனிதனின் புரிதலோடு, சமூகத்திற்கு அவசியமான எந்த ஒரு விதியும் பிரிக்க முடியாதபடி மிக நெருக்கமாகப் பிணைந்திருக்க வேண்டும். எஜமான், அடிமை என்ற உறவு நிலையைத் தவிர்த்து, மற்ற சமயங்களில் மனிதச் சமூகமானது, அனைவரின் நலன்களும் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்ற அடித்தளத்தின் மீதுதான் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. இதைத் தவிர வேறு வழியில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது சாத்தியமில்லை. எல்லோர் நலனும் சமமானவையே என்ற அடிப்படையின் மீதே சமமானவர்களைக்கொண்ட

சமூகம் இருக்க முடியும். எல்லா நாகரிகமான அரசுகளிலும் — எதேச்சதிகார அரசு தவிர— ஒவ்வொரு மனிதனும் சமமானவனே; இந்த அடிப்படையிலேயே ஒருவருக்கொருவர் உறவுகொண்டு வாழ்கின்றனர். ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் ஒரு முன்னேற்றம் உருவாக்கப்படுவதால், (சம உரிமை என்ற உடன்பாடு தவிர்த்து) வேறு எந்த உடன்பாட்டின் அடிப்படையிலும் வாழ்வது சாத்தியமில்லை. இவ்வாறாக, மற்றவர்களின் நலனை முற்றாக நிராகரிப்பது சாத்தியமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மக்கள் தங்களை வளர்த்துக் கொண்டு செல்கிறார்கள்.”

அயலானுடன் இம்மாதிரியான நேச உணர்வோடு இருப்பது இந்துக்களிடையே நிலவி வருகிறதா? பின்வரும் எதார்த்தம் இந்தக் கேள்வியின்மீது பெரும் ஒளியைப் பாய்ச்சும்.

ஒருவரின் கவனத்தை ஈர்க்கும் முதல் எதார்த்தம் எண்ணற்ற சாதிகள். இச்சாதிகள் பற்றிய சரியான எண்ணிக்கை யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் இதன் எண்ணிக்கை 2000க்கும் குறைவாக இல்லை. 3000 ஆகவும் இருக்கலாம். இது ஒன்று மட்டும் வருந்தத்தக்க அம்சம் இல்லை; இன்னும் பல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. சாதிகள் உபசாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் எண்ணிக்கையே ஒரு பெரும் சேனையை ஒத்தது. பார்ப்பனியச் சாதியின் மொத்த மக்கள் தொகை 1.5 கோடி ஆகும். ஆனால் இதில் 1886 உபசாதிகள் இருக்கின்றன. பஞ்சாபில் மட்டுமே சரஸ்வதப் பார்ப்பனர்கள் 469 உபசாதிகளாகப் பிரிந்துள்ளனர். பஞ்சாபைச் சேர்ந்த காயஸ்தர்கள் 590 உபசாதிகளாகப் பிரிந்துள்ளனர். சமூக வாழ்க்கையைச் சிறு குழுக்களாகச் சிதைத்த இந்த வரைமுறையற்ற போக்கை ஒருவர் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இந்தச் சிதறுண்ட போக்கின் மூன்றாவது அம்சம் என்னவெனில், சாதிகளை மிகமிகச் சிறிய அளவுக் குழுக்களாகப் பிரிப்பதுதான். சில பனியா உபசாதிக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 100க்குமேல் செல்லாது. இந்தக் குடும்பங்கள் மிகமிக நெருக்கமானதாக இருக்கின்றன. ஆகவே ஒரே ரத்த உறவு கொண்டவர்களுக்கிடையே திருமணம் செய்து கொள்வதில் பெரும் இடர்ப்பாடு இருக்கிறது.

இம்மாதிரியான பிளவுகளுக்கு எவ்வளவு அற்பத்தனமான சாக்குகள் காரணமாக இருக்கின்றன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

சாதியமைப்பின் படிநிலையிலான குணாம்சம் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். சாதி ஒரு படிநிலை அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது. இதன்படி ஒரு சாதி உச்சியிலும், இன்னொரு சாதி அடிமட்டத்திலும் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் பல்வேறு சாதிகள் இருக்கின்றன இதில் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் மேலே சில சாதிகளும், கீழே சில சாதிகளும் இருக்கின்றன. சாதி அமைப்பு ஒரு படிநிலையிலான அமைப்பு. இதில் உச்சி சாதி, அடிமட்ட சாதி ஆகிய இரண்டையும் தவிர்த்து மற்ற ஒவ்வொரு சாதிக்கும் வேறொரு சாதியைக் காட்டிலும் முதலிடமும் முன்னிலையும் கிடைக்கிறது.

இந்த மேனிலை அல்லது உயர்ச்சி எப்படித் தீர்மானிக்கப்படுகிறது? 1. மதச் சடங்குகள் சம்பந்தமான விதிகள். 2. கூட்டுணர்வு (Commensulity) சம்பந்தப்பட்ட விதிகள் போன்றவை உயர்வு அல்லது தாழ்நிலை அல்லது கீழ்ப்படியாமை முதலியவற்றைத் தீர்மானிக்கின்றன..

மேனிலை விதிகளுக்கு அடிப்படையாயுள்ள மதம் தன்னை மூன்று வழிகளில் வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறது.

முதலாவதாக மதச் சடங்குகள், இரண்டாவதாக, மதச் சடங்கின்போது மந்திரம் ஒதுதல், மூன்றாவதாகப் புரோகிதனின் தகுதி. இந்துச் சாத்திரங்கள் பதினாறு மந்திரம்—மதச் சடங்குகளைப் பரிந்துரைக்கின்றன. மேளிலை விதிகளின் ஆதாரமான சடங்குகளைப் பற்றிப் பேசும்போது இதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எல்லாமே இந்துச் சடங்குகளாய் இருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு இந்துவுக்கும் இந்த 16 சடங்கு செய்ய உரிமை கிடையாது. ஒரு சில சாதிக்கே இந்த அனைத்துச் சடங்குகளையும் செய்ய உரிமை உண்டு. சில சாதிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட சில சடங்குகளைச் செய்வதற்கு அனுமதியுண்டு; குறிப்பிட்ட சடங்குகளைச் செய்ய அனுமதியில்லை. உதாரணத்திற்கு உபநயனம்—பூணூல் அணிவது போன்ற சடங்குகளை எடுத்துக்கொள்வோம். சில சாதிகள் இதனைச் செய்ய முடியாது. சடங்குகள் நடத்துவது குறித்த உரிமையில் இந்தச் சாதி வேறுபாடுகள் யின்பற்றப்படுகின்றன. எல்லாச் சடங்குகளையும் நடத்துவதற்கான உரிமை கொண்ட சாதி, உயர்ந்த அந்தஸ்திலும் சிலவற்றை மட்டும் செய்யும் உரிமை கொண்ட சாதி கீழான அந்தஸ்திலும் இருக்கின்றன.

மேளிலை விதிகளுக்கு மற்றுமொரு தோற்றுவாயாக இருக்கும் மந்திரங்கள் பற்றிப் பார்ப்போம். இந்து மதப்படி, ஒரு சடங்கு இரு மாறுபட்ட வழிமுறைகளில் நடத்தப்பட முடியும். 1. வேதோக்தா 2. புராணக்தா. வேதோக்தா முறைப்படிச் செய்யப்படும் சடங்குகள் வேத மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செய்யப்படும். புராணக்தா முறைப்படிச் செய்யப்படும் சடங்குகள் புராணங்களில் உள்ள மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செய்யப்படும். இந்து மதச் சாத்திரங்கள் இருவேறுபட்ட வகைகளில் அடங்கும்.

1. வேதங்கள், இவற்றின் எண்ணிக்கை நான்கு.
2. புராணங்கள், இவற்றின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு

இவை அனைத்துமே சாத்திரங்கள்தான் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோதிலும், அனைத்திற்கும் சமமான புனித அங்கீகாரம் கிடையாது. வேதங்களுக்கு உயர்வான புனித அங்கீகாரமும், புராணங்களுக்குக் கீழான புனித அங்கீகாரமும் இருக்கின்றன. எல்லாச் சாதிகளுக்கும் வேதோக்தா முறையில் சடங்குகளைச் செய்ய உரிமை கிடையாது. மந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமைகூடச் சமூக முன்னிலையைத் தரும் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது அல்லவா? முன்று சாதிகளுக்கு மட்டுமே பதினாறு சடங்குகளையும் நடத்துவதற்குச் சிறப்பான உரிமை உண்டு. ஆனால் இவற்றில் ஒரு சாதிக்கு மட்டுமே, வேதோக்தா முறையைப் பின்பற்ற உரிமையுண்டு. மற்ற இரண்டு சாதிகளும் புராணக்தா முறையையே பின்பற்ற வேண்டும். புராணக்தா மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் சாதியைக் காட்டிலும், வேத மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் ஒரு சாதி உயர்வானது.

மேனிவை விதிகளுக்கு இன்னுமொரு தோற்றுவாயாக விளங்கும் புரோகிதத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மதச் சடங்குகளின் முழு நன்மைகளையும் பெறவேண்டுமாயின் ஒரு புரோகிதன் என்ற கருவி இந்து மதத்திற்குத் தேவை. சாத்திரங்கள் நியமித்த புரோகிதர்கள் பார்ப்பனர் ஆவர். ஆகவே பார்ப்பனர் இன்றியமையாத ஒரு நபர் ஆவார். பார்ப்பனர் சாதி வேறுபாடின்றி எல்லாச் சாதிகளின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு மதச் சடங்கை நடத்த வேண்டும் எனச் சாத்திரங்கள் கூறவில்லை. எந்தச் சாதியின் அழைப்பை ஏற்கவேண்டும். எந்தச் சாதியின் அழைப்பை நிராகரிக்க வேண்டும் என்பது பார்ப்பனின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்ட விசயம். எந்தச் சாதியின் அழைப்பை ஏற்பது, எதை மறுப்பது என்பது நீண்டகாலமாகப் பின்பற்றப் பட்டுவந்து, இன்று நன்றாக நிலை நிறுத்தப்பட்ட ஒரு பழக்கமாக மாறிவிட்டது. இந்தப் பழக்கமானது சாதிகளுக்கிடையிலான முன்னிலை குறித்த

ஆதாரமாகி விட்டது. பார்ப்பனர் பங்கேற்கும் சடங்குகளைச் சார்ந்த சாதியினர், பார்ப்பனர் பங்கேற்காத சடங்குகளைச் சார்ந்த சாதிகளைக் காட்டிலும் உயர்வானவர்கள்.

மேனிலை விதிகளின் இரண்டாவது அடிப்படை கூடிப்பழகும் தன்மை பற்றியது. திருமணத்திற்கான விதிகளின் முக்கியத்துவத்தின் அளவுக்குக் கூடி வாழ்வதற்கான விதிகளுக்கு முக்கியத்துவமில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். கலப்பு மணத்தைத் தடை செய்வதற்கும் கலந்துண்ணலைத் தடை செய்வதற்குமான விதிகள் ஆகியவற்றுக்கிடையே சிறப்பு வேறுபாடு இருப்பதே இதற்கான காரணமாகும். இந்த வேறுபாடுகள் வெளிப்படையானவை. கலப்பு மணத்தடை மதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று மட்டுமல்ல, மிகக் கறாராகச் செயல்படுத்த வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் கலந்துண்ணலுக்கான தடை குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தும். இந்தத் தடையை எல்லா இடங்களிலும் எல்லாச் சமயங்களிலும் செயல்படுத்த முடியாது. மனிதன் இடம்விட்டு இடம் மாறுபவன்; மாற வேண்டிய நிலையில் உள்ளவன். அவன், தான் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் தன் சொந்தச் சாதிக் காரணத்தேடி அலைய முடியாது. முற்றிலும் புதிதான மனிதர்கள் நடுவே அவன் இருக்க வேண்டி வரலாம். உணவு உண்பதைப்போல் திருமணம் என்பது ஒரு அவசரமான விசயமல்ல. தன் சொந்தச் சாதிக்காரர்களை வந்தடையும்வரை ஒருவன் திருமணத்தை ஒத்திப்போடலாம். ஆனால் உணவு விசயத்தில் அவ்வாறு காத்திருக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு இடத்திலிருந்து யாரோ ஒருவரிடம் அவன் உணவைப் பெற்றே ஆகவேண்டும். அவ்வாறு ஒரு நிலை ஏற்பட்டால், அவன் எந்தச் சாதிக் காரரிடமிருந்து உணவைப் பெற்றுக்கொள்வது என்ற கேள்வி எழுகிறது. தனக்கு மேலே உள்ள சாதியிடமிருந்து உணவைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தனக்குக் கீழே உள்ள

சாதியிடமிருந்து அவன் உணவைப் பெறக்கூடாது. இதுவே விதி ஆகும். ஒரு இந்து சில சாதிகளிடமிருந்து உணவை பெற்றுக்கொள்வது சில சாதிகளின் உணவை மறுப்பது என்ற பழக்கம் எப்படி முடிவு செய்யப்பட்டது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க எந்த வழியும் இல்லை. நீண்ட காலப் பழக்கவழக்கம் காரணமாக, ஒவ்வொரு இந்துவும் எந்தச் சாதியிடமிருந்து உணவைப் பெற்றுக்கொள்வது, எந்தச் சாதியிடம் உணவை மறுப்பது என்பதை அறிந்து வைத்திருக்கிறான். முக்கியமாக இந்தப் பழக்கம், பார்ப்பனர்கள் பின்பற்றும் வழிகளிலிருந்தே தீர்மானிக்கப்பட்டது. பார்ப்பனர் உணவு பெறும் சாதி உயர்ந்தது. பார்ப்பனர் உணவு பெற்றுக்கொள்ளாத சாதி தாழ்ந்தது. உணவு, நீர் சம்பந்தமாகப் பார்ப்பனர்கள மிக விரிவான விதிமுறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். 1. சில சாதிகளிடமிருந்து அவன் நீர் பெற்றுக்கொள்வான். சில சாதிகளிடமிருந்து பெறமாட்டான். 2. எந்த ஒரு சாதிக் காரனின் நீரினால் சமைக்கப்பட்ட உணவையும் அவன் பெறமாட்டான். 3. சில சாதிகளிடமிருந்து எண்ணெயினால் சமைக்கப்பட்ட உணவையே அவன் பெற்றுக் கொள்வான். மீண்டும் எந்தப் பாத்திரங்களில் அவன் உணவு, நீர் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வது என்பதற்கும் விதிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளான். மண் பாண்டங்கள் மூலமாகச் சில சாதிகளிடமிருந்து உணவு, நீர் ஆகியன பெற்றுக்கொள்வான். உலோகப் பாத்திரங்கள் மூலமாகச் சில சாதிகளிடமிருந்து உணவு, நீர் பெற்றுக்கொள்வான். கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் மூலமாகச் சில சாதிகளிடமிருந்து உணவு, நீர் பெற்றுக் கொள்வான். இவை சாதிகளின் தகுதியைப் பொறுத்து நிர்ணயிக்கப்பட்டவை சில சாதிகளிடமிருந்து எண்ணெயினால் சமைக்கப்பட்ட உணவை அவன் பெற்றால் அந்தச் சாதி உயர்ந்தது. பார்ப்பனன் உணவு பெறாத சாதி தாழ்ந்தது. அவன் (பார்ப்பனன்) நீர் பெற்றுக்

கொள்ளும் சாதி உயர்ந்தது, நீர் பெறாத சாதி தாழ்ந்தது. அவன் மண்பாண்டங்கள் மூலமாக நீர் பெற்றுக்கொள்ளும் சாதியைக் காட்டிலும், உலோகப் பாத்திரங்கள் மூலமாக நீர் பெற்றுக்கொள்ளும் சாதி உயர்ந்தது. கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் மூலமாக நீர் பெற்றுக் கொள்ளும் சாதியைக் காட்டிலும், இவை இரண்டும் உயர்ந்தவை. கண்ணாடி நிர்லெப் (தீட்டுப்படாதது) என அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே ஒரு பார்ப்பனன், கண்ணாடிப் பாத்திரம் மூலமாக ஒரு மிகத் தாழ்ந்த சாதிக் காரணிடமிருந்து கூட நீர் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் மற்ற உலோகங்கள் தீட்டுப்படிந்தவை; பயன்படுத்தும் நபரின் தகுதியிலிருந்தே உலோகத் தீட்டின் தன்மையும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இவையே இந்துக்களின் படிமுறையிலான (Hierarchical system). சாதி முறையில் ஒரு சாதியின் இடமும் தகுதியும் தீர்மானிக்கப்படும் காரணிகளாகும்.

இந்தப் படிமுறையிலான சாதிமுறை அமைப்பு ஏற்படுத்தும் சமூக உளவியல் கவனத்திற்குரியது. முதலாவதாக, பலதரப்பட்ட சாதிகளிடையே சமூக மதிப்பிற்காகப் போட்டி உணர்வை இது தோற்றுவிக்கிறது. இரண்டாவதாக, இது மேலே உள்ளவர்களின் மீது வெறுப்பையும் (தனக்கு) கீழே உள்ளவர்கள் மீது அவமரியாதையையும் தோற்றுவிக்கிறது.

பரஸ்பரம் வெறுப்பு, அவமரியாதை என்ற இந்தச் சமூக உளவியலை இந்தியா முழுவதும் பரவிக் கிடக்கும் எண்ணற்ற மொழிகள் மூலமாக மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டலாம். அவற்றில் சிலவற்றை நான் உதாரணமாக இங்குப் பதிவுசெய்து இருக்கிறேன்.*

* இந்தப் பழமொழிகள் கையெழுத்துப் பிரதியில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பழமொழிகளில் மட்டுமே இந்த வெறுப்பும் அவமரி யாதையும் காணக்கிடக்கிறது என்பதல்ல; இந்து இலக் கியங்களிலும் அவை காணக்கிடக்கின்றன. சாக்யதிரி கண்ட் என்ற சாத்திரத்தை நான் ஆதாரமாகக் காட்டு கிறேன். இந்துப் புனித இலக்கியங்களில் இதுவும் ஒரு புராணம் ஆகும். ஆனால் இந்தப் புராணத்தின் உள் ளடக்கம் மற்ற புராணங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறு பட்டது. பலதரப்பட்ட சாதிகளின் தோற்றத்தை அந்தப் புராணம் ஆராய்கிறது!

அவ்வாறு செய்யும்போது. மற்ற சாதிகளுக்கு மிக மேன்மையான தோற்றத்தையும் பார்ப்பனச் சாதிக்கு மிகக் கேவலமான தோற்றத்தையும் தருகிறது. இது மனுஷின் மீதான பழிக்குப்பழி. பார்ப்பனச் சாதிபற்றிய மிக இழிவான கிண்டல் இந்தப் புராணம். இயற்கை யாகவே, போஷ்வாக்கள் இதை அழிக்க உத்தரவிட்டனர். அவற்றில் சில அழிவிலிருந்து தப்பிவிட்டன.

நான் ஒரு கேள்வியை எழுப்புவதற்கு முன்பு மேலும் ஒரு உண்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

தற்போதைய இந்துக்கள் மார்க்சியத்தின் உறுதியான எதிரிகள் ஆவர். வர்க்கப் போராட்டக் கொள்கை அவர்களை அச்சுறுத்துகிறது. ஆனால் இந்தியா என்பது வெறும் வர்க்கப் போராட்டம் நடந்த இடம் மட்டுமல்ல; வர்க்க யுத்தம் நடந்த இடமும் ஆகும். பார்ப்பனர் களுக்கும் சத்திரியர்களுக்கும் இடையே கடுமையான வர்க்க யுத்தம் நடந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு வர்ணங் களுக்குமிடையே நடைபெற்ற வர்க்க யுத்தங்களைப் பற்றிய எண்ணற்ற குறிப்புகள் இந்து இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றன.

முதலாவதாகப் பதிவாகியிருக்கும் மோதல் பார்ப்பனர்களுக்கும் வேனா அரசனுக்கும் இடையே நடைபெற்றதாகும். அத்ரி மரபு இனத்தைச் சேர்ந்த அங்கா என்கிற அரசனுக்கும் பிரித்யு (மர்ணம்) மகளான சுவிதாவுக்கும் பிறந்த மகனே வேனா. இந்த அரசன், தன் தாய்வழித் தாத்தாவின் தீட்டு காரணமாகத் தன் கடமைகளைக் கவனிக்காமல், ஆசையின் ஆளுகைக்குட்பட்டுப் பேராசை வாழ்வு நடத்தி வந்தான். மதத்திற்கு ஒத்துவராத ஒழுக்க விதிகளை இவன் நிலைநாட்டினான். வேத விதிகளை மீறினான். சட்டச் சீர்குலைவையே போற்றி வந்தான். இவன் ஆட்சியில் மனிதர்கள் புனித வேதப் புத்தகங்களைப் படிக்காமலேயே வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். வேள்விகளின்போது கடவுள்களுக்குச் சோமபானம் அர்ப்பணம் செய்யப்படுவதும் இல்லை. "நானே கடவுள், வேள்விகளை நடத்துபவனும் நானே, வேள்வியும் நானே, எனக்குத்தான் வேள்வியை அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். படையல்களையும் எனக்கே அர்ப்பணிக்க வேண்டும்" என அவன் அறிவித்தான். கடமை விதிகளை மீறிய, தன் தகுதிக்கு மீறிய ஆவணம் கொண்ட இவனுக்கு, மரிச்சி தலைமையில் அனைத்துப் பெரிய ரிஷிகளும் கீழ்க்கண்ட அறிவுரையைக் கூறினர்:

"எங்களை நாங்களே புனிதப்படுத்திக் கொள்ளப் போகிறோம். அதற்காக நடத்தப்படும் சடங்கு நீண்ட காலத்திற்கு நீடிக்கப் போகிறது. ஆகவே, ஓ! வேனா, முறையற்ற செயலை நடைமுறைப்படுத்தாதே அழியாக்கடமைகள் என்பது இதுவல்ல, உன் ஒவ்வொரு செயலிலும் அத்ரி மரபு இனத்தைச் சேர்ந்த பிரஜாபதியின் திறமையைப் பெற்றிருக்கிறாய். உன் மக்களைப் பாதுகாக்கும் வேலையில் நீ இருக்கிறாய்." நியாயம் எது என்பதை அறியாத முட்டாள அரசன் வேனா சிரித்தவாறே தனக்கு அறிவுரை கூறிய ரிஷிகளிடம் கீழ்க்கண்ட வாறு கூறினான்: "கடமைகளை ஆணையிடுவதற்கு

என்னைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்? நான் யாருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். புனித அறிவில், நெறி பிறழாத தன்மையில், ஊக்கத்தில், சத்தியத்தில் எனக்கு இணையாக இந்த உலகத்தில் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? நான்தான் அனைத்து உயிர்களின் ஊற்றுக்கண் ஆவேன். நீங்கள் தயக்கம் கொண்டால், நான் நினைத்தால் இந்த உலகை எரித்துவிடுவேன் அல்லது வெள்ளத்தில் ஆழ்த்திவிடுவேன். அல்லது வானுலகத்தையும் பூமியையும் மூடிவிடுவேன்” என்றான். பராக்கிரமமான ரிஷிகள் இதனால் ஆத்திர முற்று அரசனை வெற்றிகொண்டு அவன் இடது தொடையை அறுத்தெறிந்தனர். இந்தத்தொடையிலிருந்து குள்ளமான ஒரு மனிதனை உருவாக்கினர். அவன் பயத்தால் கைகளை கட்டியபடி நின்றான். அவன் கலக்க முற்ற நிலையில் இருப்பதைப் பார்த்த அத்ரி, “உட்கார், நிசாதா” என்றான். அவன் தான் குள்ள மனிதன் என்ற மரபு இனத்தின் ஆரம்பகர்த்தா ஆவான். அத்தோடு, வேனாவின் முறையற்ற செயல்களிலிருந்து உருவான திவாரா (மீனவர்) என்ற இனத்தின் முன்னோடியும் இவனே. விந்தியப்பகுதியின் மண்ணின் மைந்தர்களான துக்கதராக்கள், தம்புராக்கள் என்ற இரு இனத்தவரும் வேனா அரசனிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டார்கள். இந்த இனத்தினர் சட்டக்கட்டுப்பாடில்லாத சூழலையே விரும்பியவர்கள். இதனால் சிளர்ச்சியும் கோபமும் அடைந்த மாபெரும் முனிவர்கள், மீண்டும் வேனாவின் வலது கரத்தை அறுத்தெறிந்தனர். பிரிதா இதிலிருந்தே தோன்றினான்.

வேனாவின் மகன் (பிரிதா) கைகளைக் கட்டியபடி ரிஷிகளிடம் போனான். “கடமைகளைப் பற்றிய அடிப்படைகள்குறித்து எனக்கு இயற்கையாகவே அரைகுறைப் புரிதலே உண்டு. நான் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். என்மீது ஐயம் வேண்

டாம். எதையெல்லாம் கடமை, லட்சியம் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களோ அதையெல்லாம் நிறைவேற்றுவேன்.” பின் அந்தக் கடவுள்களும், ரிஷிகளும் அவனிடம் கூறினார்கள்: “நீ விரும்பும் எந்தக் கடமையையும் தயக்க மில்லாமல் நிறைவேற்ற வேண்டும். விருப்பு; வெறுப்புக்கு இடம் தரக்கூடாது. அனைத்து உயிர்களையும் சமமாகவே பார்க்க வேண்டும். சிற்றின்பம். கோபம், பேராசை, அகந்தை ஆகிய இவற்றிலிருந்து நீ விலகி இருக்க வேண்டும். நேர்மையிலிருந்து விலகுவவர்களை உன் ஆயுதங்களைக் கொண்டு பலாத்காரத்தால் கட்டுப்படுத்தி வை. சதா காலமும் கடமையை மதித்து நடக்கும் படிச் செய். சிந்தையில், செயலில், பேச்சில், இவ்வுலகப் பிரம்மனை (வேதம் அல்லது பார்ப்பனர்) காப்பாற்றுவதைத் தொழிலாகத் துணிந்து செய். பார்ப்பனர்களுக்குத் தண்டனையிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதாகவும் சாதிக் குழப்பத்திலிருந்து இச்சமூகத்தைக் காப்பதாகவும் நீ உறுதிமொழி தரவேண்டும். ரிஷிகளால் தலைமை தாங்கப்பட்ட கடவுள்களுக்கு வேனாவின் மகன் பின் வருமாறு பதிலளிக்கிறான்: “மனிதர்களிலேயே முன்னவர்களான பெரும் பார்ப்பனர்களை நான் மதிப்பேன்.” “அப்படியே இருப்பாயாக” என்று அந்த வேத அறிவிப்பாளர்கள் ஒருங்கே கூறினர். தெய்வீக அறிவின் உறைவிடமான சுக்கிரன் அவனுக்குப் புரோகிதனாக ஆனான். பாலகில்யாக்களும் சரஸ்வத்யாக்களும் அவனுடைய அமைச்சர்களாக ஆனார்கள். மதிப்புக்குரிய மாமுனியான காரகா அவனின் சோதிடர் ஆனார்.

பார்ப்பனர்களுக்கும் சத்திரிய அரசர் புருவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற மோதலே நமக்குக் கிடைக்கும் இரண்டாவது குறிப்பு ஆகும். மகாபாரதத்தில் ஆதிபருவப்படலத்தில் இதுபற்றி ஒரு சுருக்கமான குறிப்பு இருக்கிறது.

இலாவின் மகனான புரூரவர் பதின்மூன்று தீவுகளை ஆட்சி செலுத்தி வந்தபின் இத்தீவு மனிதர்களுக்கு மேம்பட்டவர்களால் குழப்பட்டு இருந்தது. புரூரவர் மாபெரும் கீர்த்தி பெற்றவன். இதனாலெல்லாம் மதிமயக்கம் கொண்ட அவன் பார்ப்பனர்களோடு ஒரு மோதலில் இறங்கினான். பார்ப்பனர்கள் உரக்க எச்சரித்த போதிலும் அவர்களின் அணிகலன்களைப் பறித்துக் கொண்டான். பிரம்மனின் சொர்க்கத்தில் இருந்து வந்த சனத்குமாரன் அவனுக்கு நல்லறிவு போதித்தான். ஆனால் அதற்கு அந்த அரசன் மதிப்பளிக்கவில்லை. ஆகவே கோபமுற்ற ரிஷிகள் நேரடியாகவே அவனைச் சபித்தனர். அதனால் அந்தப் பேராசைக்கார அரசன் தன்னுடைய அறிவை இழந்தான். இந்தப் புகழ் வாய்ந்த ஆவி (Virat) ஊர்வசியின் துணையோடு புனித வேள்விகள் நடத்துவதற்காகக் கீழே கொண்டு வரப்பட்டது. கந்தர்வர்களின் சொர்க்கத்தில் இருந்த இந்தத் தீ மூன்று பகுதிகளாக விநியோகிக்கப் பட்டது.

பார்ப்பனர்களுக்கும், நாகுசா அரசனுக்கும் இடையே நடந்த மோதல் நமக்குக் கிடைக்கும் மூன்றாவது குறிப்பு ஆகும். மகாபாரதத்தின் உத்யோகப் பருவத்தில் இது பற்றி விரிவான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

“கொடியவன் விரித்ராவைக் கொன்றபிறகு இந்திரன் நீருக்குள் மறைந்து கொண்டான். காரணம், ஒரு பார்ப்பனனைக் கொன்ற கவலையினால் (விரித்ரா அவ்வாறுதான் எண்ணினான்) அவன் மனக்கலக்காற்று இருந்தான். கடவுள்களின் அரசன் இவ்வாறு மறைந்ததன் விளைவாக, விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தன; ஆகவே, ரிஷிகளும் கடவுள்களும் நாகுசாவைத் தங்கள் அரசனாக நியமித்தார்கள். குறிப்பிட்ட வளர்ச்சியை எட்டும்வரை அவன் தூய்மையான வாழ்க்கையே

நடத்தி வந்தான். அதற்குப் பின் கிளர்ச்சிகளிலும், சிற்றின்பத்திலும் நாட்டம் கொண்டு அவற்றுக்கு அடிமையானான். இந்திரனின் மனைவி இந்திரானியைப் பார்த்தவுடன் அவளை அடைய வேண்டும் என்றுகூட விரும்பினான். தன் பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்பானவரும் கடவுள்களின் குருவுமான அங்கீரா விரகஸ்பதியிடம் இந்திராணி அடைக்கலம் புகுந்தான். இதைக் கேள்விப்பட்ட நாசுசா எரிச்சலுற்றான். ஆனால் தெய்வங்கள் அவனைச் சாந்தப்படுத்த முயன்றன. மாற்றான் மனைவியை அபகரிப்பது அதர்மம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டின. ஆயினும் நாசுசா இந்த வாதங்களை ஏற்பதாய் இல்லை. சிற்றின்ப ஆசையில் தான் இந்திரனை விட மோசமானவன் இல்லை என்பதை வலியுறுத்திப் பேசினான். “கவுதமரின் மனைவியும், நற்பெயர் பெற்றவருமான அகலிகையிடம் அவர் இருக்கும்போதே இந்திரன் தவறாக நடந்துகொண்டான். நீங்கள் ஏன் அவனைத் தடுக்கவில்லை? எண்ணற்ற காட்டுமிராண்டித்தனமான நடத்தைகளை, முறையற்ற செயல்பாடுகளை, பித்தலாட்டங்களை இந்திரன் தொடர்ந்து செய்துவந்தான். நீங்கள் ஏன் அவனைத் தடுக்கவில்லை?” எனத் திருப்பிக் கேட்டான். நாசுசாவின் நிர்ப்பந்தத்தினால், தெய்வங்கள் இந்திரானியைக் கொண்டுவரச் சென்றனர். ஆனால் விரகஸ்பதி உறுதியாகத் தெரிந்துகொள்வதற்காக வேறு சில காரணங்களைச் சொல்லி நாசுசாவிடம் கால அவகாசம் கேட்டான். கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டது. தெய்வங்கள் இந்திரனின் சார்பாக விஷ்ணுவிடம் கோரிக்கை விடுத்தன. இந்திரன் தனக்கு வேள்விசெய்தால் பாவத்திலிருந்து அவனை விடுவிப்பதோடு, அரசாட்சியையும் மீட்டுத் தந்து நாசுசாவையும் அழித்து விடுகிறேன் என விஷ்ணு உறுதியளித்தார். அதன்படியே இந்திரன் வேள்வி நடத்தினான். “தன் பார்ப்பனக் கொலையை மரங்கள், ஆறுகள், பூமி, பெண்கள், உயிரினங்கள் ஆகியவற்றுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டான். எனவே கடவுள்களின் கடவுளான

இந்திரன் தன் பாவத்திலிருந்தும் துன்பத்திலிருந்தும் விடுதலை ஆவதோடு, ஆட்சி செய்வதற்கும் தகுதியான வனாகிறான்" எனச் சொல்லப் பட்டது. இதனால், நாகுசா தன் பதவியிலிருந்து கீழிறக்கப் பட்டான். மீண்டும் நாகுசா விரைவில் தன் பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், மீண்டும் இந்திரன் சீரழிந்ததோடு (பார்வைத் தெரியாமல்) மறைந்தும் போய்விட்டான். இந்திராணி தன் கணவனைத் தேடச் சென்று விட்டாள். இரவுக்கான பெண் தெய்வமும் இரகசியங்களை வெளியிடுபவளுமான உபதஸ்ரீ உதவியோடு இந்திரன் ஒளிந்து இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு கொண்டாள். இமாலயத்தின் வடக்கேயிருந்த சமுத்திரத்தை ஒட்டிய ஓடையிலே இருந்த தாமரையின் தண்டுப் பகுதியில் அவன் ஒளிந்திருந்தான். நாகுசாவின், ஒழுக்கக் கேடான எண்ணத்தை இந்திரனுக்குத் தெரியப்படுத்தினாள். தன் சக்தியைப் பயன்படுத்தி அபாயத்திலிருக்கும் தன்னைக் காப்பாற்றுவதோடு, இழந்த ஆட்சியை மீண்டும் கைப்பற்றும்படி மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டாள். நாகுசாவின் பெரும் பலத்தினால், எந்தவிதமான உடனடியான குறுக்கீடும் சாத்தியமில்லை என இந்திரன் மறுத்துவிடுகிறான். இருப்பினும் அவனைப் பதவியில் இருந்து தூக்கி எறிய ஒரு திட்டத்தைத் தருகிறான். "முனிவர்கள் அமர்ந்துவரும் விண்ணவர் தேரில் என்னைச் சந்திக்க வந்தால், நான் மகிழ்ச்சியோடு உங்களுக்கு அடிபணிகிறேன்" என்றான். "கடவுள்களின் அரசனான நீ, இதுவரை விஷ்ணுவோ ருத்திரனோ அல்லது அசுரர்களோ ராட்சசர்களோ அறிந்திராத ஒரு தேரில் வரவேண்டும். புகழ்பெற்ற ரிஷிகள் அனைவரும் ஐக்கியமாக உன்னைச் சமந்து வரவேண்டும். இது என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும்" என்கிறான். நாகுசா இந்த வேண்டுகோளைத் தன் தற்பெருமைக்குச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டான். அவன் ஒரு நல்ல வீரன். முனிவர்களைத் தன் பல்லக்கு தூக்கும்படி செய்தவன். பெரும் வலிமையின் கடுமையான

பக்தன். நேற்று, இன்று, நாளை ஆகிய அனைத்திற்கும் தலைவன் நானே. நான் கோபத்திற்குள்ளானால், அக்கணமே இந்த உலகம் நிலைக்காது. என்னைச் சார்ந்து தான் அனைத்துமே இருக்கின்றன. ஆகவே ஓ! பெண் தெய்வமே! உன் வேண்டுகோளை ஐயத்துக்கிடமின்றி நிறைவேற்றுவேன். ஏழு ரிஷிகளும், அனைத்துப் பார்ப்பன ரிஷிகளும் என்னைச் சுமந்து செல்வர். அழகிய பெண் தெய்வத்தையும் என் கௌரவத்தையும் செழிப்பையும் உயர்த்திப் பிடியுங்கள். வர்ணனை மேலும் தொடர்கிறது. இறுமாப்பு, போதை, மதவிரோத வன்முறை காரணமாக இந்தக் கொடுமைக்காரன் தன்னிச்சையான தன் நடத்தையினால், தன் தேரை, ரிஷிகளுடன் இணைத்தான். தன் ஆணையினால் அவர்களைத் தேரைத் தூக்கும்படிக் கட்டாயப் படுத்தினான். மீண்டும் இந்திராணி பிரகஸ்பதியிடம் அடைக்கலம் புகுந்தாள். தன் உத்தேசப்படி நாகுசா பழிவாங்கப்படுவான் என பிரகஸ்பதி இந்திராணியிடம் உறுதி அளித்தார். அடக்கு முறையானனை அழிக்கவும் இந்திரனின் மறைவிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கவும் தான் ஒரு வேள்வி நடத்தவிருப்பதாகவும் சத்தியம் செய்து தந்தார். பின் இந்திரனைக் கண்டு பிடிக்க அக்னி அனுப்பப்பட்டான். அவனும் இந்திரனைக் கொண்டு வந்து பிரகஸ்பதியிடம் சேர்ப்பித்தான். இந்திரனிடம், அவன் இல்லாதபோது நடந்த அனைத்துச் சம்பவங்களும் சொல்லப்பட்டன. பின் இந்திரன், குபேரன், யாமன், சோமன், வருணன் ஆகியோரோடு சேர்ந்து நாகுசாவை அழிப்பதற்கான வழிமுறைகளைத் தீட்டினான். இதற்கிடையில் அகத்திய முனிவர், இந்திரனின் எதிரி வீழ்ந்தான் எனக்கூறி இந்திரனுக்கு பாராட்டு தெரிவித்தார். அந்நிகழ்ச்சி எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதையும் விவரித்தார். "பாவி நாகுசாவைச் சுமந்து களைத்துப் போன, தெய்வீக ரிஷிகளும், அப்பழுக்கற்ற பார்ப்பன ரிஷிகளும், தெய்வீக உயர்நிலையிலுள்ள நாகுசாவிடம்

ஒரு பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டனர். மிகவும் மேன்மையான வெற்றி வீரனே, வாசவனே, நீதான் அதிகாரம் வாய்ந்தவன் எனக் கருதுகிறாயா? அல்லது அரசனின் பலிச்சடங்கின்போது உச்சரிக்கப்படும், பிரமாணமந்திரங்கள் சக்தி வாய்ந்தவை இல்லை என நீ கருதுகிறாயா?" எனக் கேட்டனர் அறியாமை இருள் மண்டிய நாகுசா, "இல்லை" எனப் பதிலளித்தான். "நேர்மையற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டு வந்த நீ ஒரு குற்றவாளி. நேர்மையானவன் அல்ல. முன் காலங்களில், பெரும் முனிவர்களால் உச்சரிக்கப்பட்ட இந்தச் சாத்திரங்கள் தான் அதிகாரம் வாய்ந்தவை என நாங்கள் கருதுகிறோம். முனிவர்களுடன் பிரச்சனையில் ஈடுபட்ட நாகுசா தன் நேர்மையற்ற ஒழுக்கத்தின் காரணமான என் தலையைத் (அகஸ்தியர்) தன் காலால் உதைத்து விட்டான். இதன் விளைவாக அவன் புகழ் மாசு அடைந்ததோடு அவன் செல்வங்கள் அவனை விட்டு மறைந்துவிட்டன. உடனடியாக ஏற்பட்ட கோபத்தாலும் பயததாலும் நான் அவனிடம் அவ்வாறு கூறினேன். "ஓ! முட்டாளே! பழம் முனிவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட, பார்ப்பன ரிஷிகளால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த, எப்பொழுதும் மதிப்பிற்குரியதாக இருந்த புனித வேதங்களை நிந்தித்துவிட்டாய்! எனது தலையை உன் காலால் உதைத்துவிட்டாய்! பிரம்மனுக்கு நிகரான ரிஷிகளைத் தேர் சுமக்கும்படிச் செய்துவிட்டாய்! ஆகவே உனது ஒளி மங்கிப் போகட்டும்! உனது திறமைகள் அழியட்டும்! பாவியே! சொர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்குக் கீழிறங்கி ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பெரிய பாம்பாகப் பிறந்து ஊர்ந்து திரிஷாயாக! அது முடிந்தபின் சொர்க்கத்திற்கு வருவாயாக! இவ்வாறாக அந்த மோசக்காரன் கடவுளின் ஆட்சிப் பகுதியிலிருந்து வீழ்ந்தான்.

அடுத்ததாக நிமி என்ற அரசனுக்கும் பார்ப்பனர் களுக்கும் இடையே நடந்த மோதலைப் பற்றிய குறிப்பு.

விஷ்ணு புராணம் கீழ்க்கண்டவாறு அந்தக் கதையைக் கூறுகிறது.

“நிமி என்ற அரசன் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கக் கூடிய ஒரு வேள்வியை நடத்தும்படி பார்ப்பன ரிஷியான வசிஸ்டரிடம் கேட்கிறான். அதற்கு வசிஸ்டர் பதிலளிக்கும்போது இந்திரனிடம் தனக்கு 100 ஆண்டுகளுக்கு வேலை இருப்பதாகவும் அந்தக் காலம் முடிந்தவுடன் திரும்பி வருகிறேன் என்றும் உறுதியளித்தார். இதுபற்றி அரசன் எந்தப் பதிலும் கூறாததால்; தான் கூறியதை அரசன் ஏற்றுக் கொண்டான் என வசிஸ்டர் நினைத்து அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார். வசிஸ்டர் திரும்பி வரும் பொழுது கௌதமர் என்பவரையும் (வசிஸ்டருக்கு இணையான பார்ப்பன ரிஷி) மற்றவர்களையும் வைத்து அரசன் வேள்வி நடத்துவதைக் கண்டுகொண்டார். தன்னிடம் கூறாமலேயே இவ்வாறு செய்ததைக் கண்டு எரிச்சலுற்ற வசிஸ்டர் அரசனுக்குச் சாபமிடுகிறார். அச்சாபப்படி அரசனின் உடல் மறைந்துவிடுகிறது. நிமி விழித்தெழுந்தபோது எவ்வித முன் எச்சரிக்கையும் இன்றித் தனக்குச் சாபமிடப்பட்டதை அறிந்து கொண்டார். வசிஸ்டருக்கும் அதே சாபத்தையும் கொடுத்துவிட்டு இறந்துவிடுகிறார். இந்தச் சாபத்தின் விளைவாக வசிஸ்டரின் சக்தி ஊர்வசியால் மீட்கப்பட்டது. நிமியின் உடலோ எரியூட்டப்பட்டது. அரசன் தொடங்கிய வேள்வியின் முடிவில் புரோகிதர்கள் வேண்டு கோளுக்கு இணங்க மீண்டும் அவருக்கு உயிர் கொடுக்க தெய்வங்கள் விருப்பப்பட்டன. ஆனால் அரசன் அதை நிராகரித்துவிடுகிறான். அவன் விருப்பப்படி அனைத்து உயிரினங்களின் கண்களில் அவன் வைக்கப்படுகிறான். இதுவே அவர்கள் (தேவர்கள்: மொ-ர்) இமைகளை மூடாமல் திறந்த நிலையிலே இருப்பதற்கான காரணமாகும் நிமிஷாஸ் என்பதன் பொருள் கண் சிமிட்டுவதே.

பார்ப்பனர்களுக்கும் சுமூக்கா என்ற அரசனுக்கும் இடையே நடந்த மோதலைப் பற்றி மனு குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இதுபற்றி எந்த விபரமும் கிடைக்கவில்லை.

பார்ப்பனர்களுக்கும் சத்திரிய அரசர்களுக்கும் நடந்த மோதலைப் பற்றி உதாரணங்களே இவை. இரண்டு வர்க்கங்கள் என்ற முறையில் பார்ப்பனர்களும் சத்திரியர்களும் தங்களுக்குள் மோதிக்கொள்ளவில்லை என்று இதி லிருந்து அனுமானித்து விடக்கூடாது. அரசர்களுடன் ஏற்பட்ட தனிப்பட்ட மோதல்களில் இருந்து வித்தியாசப் படும் வகையால் இந்த இரண்டு வர்க்கங்களுக்கிடையே மோதல் நடந்திருக்கின்றது. இந்த மோதல்களுக்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இதன் வரலாற்று மதிப்பை ஐயப்பட முடியாது. மூன்று நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய குறிப் பைத் தரமுடியும்.

முதலாவதாக விசுவாமித்திரன் என்ற சத்திரியனுக் கும் வசிஸ்டன் என்ற பார்ப்பனனுக்கும் இடையே (இரண்டு தனி நபர்களுக்கிடையில்) நடந்த மோதல் பற்றியது. ஒரு சத்திரியன் பார்ப்பன அந்தஸ்தைக் கோர முடியுமா என்பதே இருவருக்குமிடையிலான பிரச்சனை.

இந்தக் கதை இராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அது பின்வருமாறு: "முன் காலத்தில் பிரஜா பதியின் மகனாகிய குசா என்ற அரசனுக்குக் குல்கனபா என்ற மகன் இருந்தான். இவனுக்குக் காதி என்ற ஒரு மகன் இருந்தான். இவனின் மகன்தான் விசுவாமித்திரன். விசுவாமித்திரன் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் இந்தப் பூமியை ஆண்டு வந்தான், ஒரு சமயம் பூமியைச் சுற்றி வரும்போது வசிஸ்டர் ஆசிரமத்திற்கு அரசன் சென்றான். எண்ணற்ற ஞானிகளுக்கும் முனிவர்களுக்கும் புனிதப் பக்தர்களுக்கும் ஏற்ற ரம்மியமான இடமாக அது

இருந்தது. முதலில் மறுக்கப்பட்டாலும் பின் அரசனும் அவன் படைகளும் ஆசிரமத்திற்கு உள்ளே வர அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். தங்கள் விருந்தின்போது அனைத்து உயரிய உணவு வகைகளையும் அளித்த அதிசயப் பசுவின் மீது ஆசைப்பட்ட அரசன் அதற்கு மாற்றாக ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைத் தருவதாகக் கூறுகிறான். மேலும் “அது ஒரு விலை மதிப்பற்ற பொருள், அது அரசனின் சொத்து; ஆகவே அந்தப் பசு அரசனுக்கே சேர வேண்டும்” என்று கூறுகிறான். இதற்கும் மறுப்பே வந்ததனால் அரசன் எண்ணற்ற சலுகைகளைத் தருகிறான். ஆனால், அதனால் எந்தப் பயனும் இல்லாமல் போனது. அதற்குப் பின்னால் நன்றி மறந்து கொடுரமாயும் பலவந்தத்தில் பசுவைக் கொண்டு செல்ல முயன்றான். ஆனால் பசுவோ கயிறுகளை அறுத்தெறிந்துவிட்டுத் தன் எசமானனிடமே திரும்பியது. அரசன் தன்னைக் கொண்டு செல்கிறான் என்று புகார் கூறியது. அதற்குப் பதிலளித்த முனிவர் அவனால் உன்னைக் கொண்டு செல்ல முடியாது, ஆனால் அந்த அரசன் என்னைக் காட்டிலும் சக்தி வாய்ந்தவன் என்று பதிலளித்தார். படைபலம் ஒரு அரசனுக்கு (சத்திரியனுக்கு) பலம் சேர்த்துவிட முடியாது. பார்ப்பனர்கள் வலிமையானவர்கள். பார்ப்பனர்களின் வலிமை தெய்வீக ஒளி கொண்டது சத்திரியர்களுக்கும் மேலானது. உங்கள் வலிமை அளவிட முடியாதது. விசுவாமித்திரன் பெரும் வீரனாக இருந்த போதிலும் உங்களைக் காட்டிலும் வலிமையானவன் அல்ல. உங்கள் சக்தி வெல்லப்பட முடியாதது. பார்ப்பனச் சக்தியால் பெற்ற என்னை அனுமதியுங்கள். இந்த மோசக்கார அரசனின் கர்வத்தையும் படைபலத்தையும் அழித்துவிடுகிறேன் என்றது பசு. அதன்படியே பசு நூற்றுக்கணக்கான வீரர்களை உருவாக்கி விசுவாமித்திரனின் படையை நிர்மூலமாக்கியது. ஆனால் விசுவாமித்திரனால் அந்த வீரர்கள் கொல்லப்

பட்டனர். சகன், யவன் என்ற இரண்டு பெரும் சக்தி வாய்ந்த வீரர்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவர்கள் அரசனின் வீரர்களைக் கொன்றனர். ஆனால் அரசன் அவர்களை அழித்துவிட்டான். பசு தனது அனைத்து உடல் பாகங்களில் இருந்தும் எண்ணற்ற வீரர்களை உருவாக்கியது. அது விசுவாமித்திரனின் காலாட் படை, யானைப்படை, குதிரைப் படை, தேர்ப்படை ஆகிய அனைத்துச் சேனைகளையும் அழித்தது. "நூற்றுக்கணக்கான வீரக்குமாரர்கள் பல்வேறு ஆயுதங்கள் தாங்கிப் பெரும் கோபத்தோடு வசிஸ்டன் மீது பாய்ந்தார்கள். முனிவரின் வாய் திறந்தவுடன் அவர்கள் அனைவரும் சாம்பலாகிப் போனார்கள். இவ்வாறு விசுவாமித்திரன் பரிதாபகரமாகத் தோல்விக்குள்ளான பின் தன் மகன்களில் ஒருவனை அரசனாக்கிவிட்டு இமய மலைக்குப் பயணமானான். அங்குக் கடுமையான விரதம் அனுஷ்டித்தான். அதன் மூலம் மகாதேவனின் தரிசனம் பெற்றான். மகாதேவன் விசுவாமித்திரனுக்கு அனைத்துப் போர்க்கலைகளையும் காட்டியதோடு ஒரு வானுலக ஆயுதத்தையும் கையில் தந்தான். அதனைக் கொண்டு அவன் வசிஷ்டனின் ஆசிரமத்தை அழித்ததோடு அந்த ஆசிரம வாசிகளை மருண்டோடச் செய்தான். வசிஸ்டன் விசுவாமித்திரனை அச்சுறுத்தியதோடு தன் பார்ப்பனியத் தண்டாயுதத்தை உயர்த்தினான். விசுவாமித்திரனும் தன் கடுமையான ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அதனை எதிர் கொள்ளுமாறு எதிராளிக்கு அழைப்புவிட்டான். வசிஸ்டன் விசுவாமித்திரனிடம் அவன் திறமையைக் காண்பிக்கும்படி கோரினான். விரைவில் உன் அகந்தையை ஒழிப்பேன் என்று பெருமை அடித்துக்கொண்டான் "சத்திரியன் வலிமைக்கும் பார்ப்பனனின் பெரிய வலிமைக்குமிடையே என்ன ஒப்புமை இருக்கிறது? வெறுப்புக்குரிய அரசனே, என்னுடைய தெய்வீகப் பார்ப்பனச் சக்தி என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்" என்று சொன்னான். காதியின் மகன்எய்த

அனைத்துக் கடும் ஆயுதங்களும் தீயை விழுங்கிய நீரைப் போல் பார்ப்பனனின் ஆயுதத்தால் அழிக்கப்பட்டன. காலதேவன், வர்ணன், விஷ்ணு, சிவன் போன்ற கடவுள்களின் ஆயுதங்கள் ஆகிய அனைத்து விண்ணுலக ஆயுதங்களையும் விசுவாமித்திரன் தன் எதிராளியை நோக்கி எய்தான். ஆனால் விசிஸ்டர் அனைத்தையும் சாம்பலாக்கி விட்டார். இறுதியாக அனைத்து தெய்வங்களும் அச்சப்படும்படி பிரம்மாஸ்திரம் (பிரம்மனின் ஆயுதம்) என்ற திகிலூட்டக்கூடிய ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கிறான். ஆனால் பார்ப்பன முனிவனுக்கு எதிராக இது பயனற்றுப் போனது. இப்பொழுது வசிஸ்டன் அச்சமூட்டும் தோற்றத்தைப் பூண்டான். “புகை மண்டலம் சூழ்ந்த தீ நாக்குகள் உடலிலிருந்து கிளம்பின.” எதிராளிக்கு எதிராக இவருடைய வலிமையைப் பறைசாற்றிய முனிவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க “வர் தன் பழிவாங்கலை நிறுத்திவிட்டார். விசுவாமித்திரன் புலம்பலோடு கூறுவதாவது:

“சத்திரியனின் பலம் வெட்கப்படக்கூடியது. பார்ப்பனப் பலம் மட்டுமே சக்தி வாய்ந்தது. ஒரே ஒரு பார்ப்பனியத் தண்டாயுதத்தால் என்னுடைய எல்லா ஆயுதங்களும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.” இதனால் அவமானம் அடைந்த அரசனின் முன்னே இரண்டே வழிகள்தான் இருக்கின்றன. ஒன்று பரிதாபகரமான பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; அல்லது பார்ப்பன அந்தஸ்துக்குத் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள வழிதேட வேண்டும். இரண்டாவதையே அவன் தேர்ந்தெடுத்தான் விசுவாமித்திரன் கூறுவதாவது: இந்தத் தோல்வியினால் நன்கு சிந்தித்த நான் என்னைப் பார்ப்பனத் தகுதிக்கு உயர்த்திக் கொள்கிறேன். பணிந்த வணக்கத்தோடு என்னை ஒரு பார்ப்பனனாக மாற்றிக் கொள்கிறேன்.” எரிச்சல் அடைந்த அரசன் எதிரியின்

அண்ணல் அம்பேத்கர்

111

மீது கடும் வெறுப்பு கொண்டு அரசியுடன் தன் முடிவைச் செயல்படுத்த தெற்கு நோக்கிப் பயணமானான். அவிசியந்தா, மதுஸ்யந்தா, திருதிநேத்தரா என்ற மூன்று மகன்கள் அவருக்குப் பிறந்ததாக நாம் அறிகிறோம். ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முடிவில் பிரம்மா தோன்றி இராஜரிஷி என்ற உயரிய முனிப்பட்டத்தை அவன் வென்றதாக அறிவித்தார். தன்னுடைய கடுமையான விரதத்தின் காரணமாக அந்தப் பதவியை அடைந்ததாக அவன் அங்கீகரிக்கப்பட்டான். ஆயினும் விசுவாமித்திரன் இந்தப் போதாத பரிசின் மீது வெட்கமும் கவலையும் எரிச்சலும் அடைந்தான். "நான் கடுமையான விரதம் கடைப்பிடித்தேன். ஆனால் தெய்வங்களும் ரிஷிகளும் என்னை ஒரு பார்ப்பனனாகக் கருதாமல் இராஜரிஷியாக மட்டுமே கருதுகிறார்கள்" என ஆச்சரியப்பட்டான். இந்த இருவருக்குமிடையே அல்லது இதே பெயர் கொண்ட வேறு நபர்களுக்கிடையே வேறு பிரச்சனைகள் மீது மோதல் நடந்திருக்கிறது.

இஸ்வாகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த திரிசங்கு என்ற அரசன் உடலோடு சொர்க்கம்போக ஒரு வேள்வி நடத்தத் திட்டமிடுகிறான். வசிஸ்டரோ இது சாத்தியமில்லை என்று அறிவித்து விடுகிறார். திரிசங்கு தெற்கு நோக்கிப் பயணமானான். அங்கு விரதம் கடைப்பிடித்து வந்த முனிவரின் நூறு மகான்களிடம் அவர் தந்தை மறுத்த அதே செயலைச் செய்து தரும்படிக் கேட்டுக்கொள்கிறான். அவர்களிடம் பெரும் மரியாதையும் பணிவும் காட்டுகிறான்.

மேலும் அவன் கூறினான். "இஸ்வாகு வம்சத்தார் தங்களுடைய குடும்பங்களைப் பெரிதும் மதிக்கிறார்கள். தங்களுடைய தந்தைக்குப் பிறகு புரோகிதரே கடுமையான காலங்களில் தங்களைக் காப்பார் என்று கருதுகிறார்கள். புரோகிதரைய தங்களைக் காக்கும் வணக்கத்துக்குரிய

தெய்வங்களாகக் கருதுகிறார்கள்." இருந்தபோதிலும் ஆணவ மிக்க புரோகிதர்கள் பின்வருமாறு பதிலளித்தனர். "முட்டாளே! உண்மையைப் பேசும் ஞானியினால் நீ மறுக்கப்பட்டாய்; பின் அவர்கள் அதிகாரத்தை மதிக்காமல் வேறு ஒரு பள்ளிக்கு எப்படிச் செல்வாய்? எல்லா இஸ்வாகுகளுக்கும் குடும்பப் புரோகிதரின் வாக்கே உயரிய வாக்கு, அவரின் அதிகாரத்தை மீற முடியாது. தெய்வீக ரிஷியான வசிஸ்டர் "அந்தச் செயல் சாத்தியமில்லை" என்று அறிவித்து விட்டார் நாங்கள் எப்படி அந்த வேள்வியைச் செய்ய முடியும்? முட்டாள் அரசனே, உன் தலைநகருக்கே திரும்பிச் செல். வசிஸ்டர் மூன்று உலகத்திற்கும் புரோகிதராகச் செயல்பட தகுதியுள்ளவர். எப்படி நாங்கள் அவரை அவமரியாதை செய்ய முடியும்?" பின் 'திரிசங்கு' அவர்களைப் புரிந்து கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டார். தன் குருவைப் போலவே குருவின் பிள்ளைகளும் வேண்டுகோளை மறுத்துவிட்டனர். வேறு வழி பற்றி அவன் சிந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. இந்தக் கருத்தை அவன் கொண்டிருந்ததன் விளைவாக அவனைச் சண்டாளனாக ஆகும் படி சாபம் இட்டு விட்டனர். உடனடியாக இந்தச் சாபம் அவனைப் பாதித்ததால் சோகத்திலிருந்த அரசன் அவமரியாதைக்கு உள்ளான சமூக விலக்கு பெற்றவனாக மாற்றம் பெற்றான். உடனே அவன் விசுவாமித்திரனிடம் சென்றான் (நாம் ஏற்கனவே பார்த்ததுபோல் அவர் அந்தச் சமயத்தில் தெற்கில் வசித்து வந்தார்). அவரிடம் தனக்கு நேர்ந்த கதிபற்றிப் புலம்பினான். அவன் நிலைக்கு வருந்திய விசுவாமித்திரர் அவர் சார்பாகத் தான் விரதம் இருப்பதாகவும் குருவால் மறுக்கப்பட்டதைத் தான் செய்து தருவதாகவும் இதே சண்டாள வடிவத்தில் அவனைச் சொர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதாகவும் உறுதியளித்தார். "குசிகளின் மகனை நீ அடைக்கலம் அடைந்ததால், சொர்க்கம் இப்பொழுது உன் கையில் தான்" என்று கூறினார். வேள்விக்கான தயாரிப்புகளைச் செய்யும்

படியும் வசிஸ்டர் குடும்பம் உள்ளிட்ட, அனைத்து ரிஷிகளையும் இச் சடங்கிற்கு அழைக்கவேண்டும் என்றும் அவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறார். விசுவாமித்திரரின் சொற்படி நடந்த அந்தச் சீடன், பின்வருமாறு பதில் சொல்கிறான்: "உங்கள் செய்தியைச் சொன்னவுடன் அனைத்து நாடுகளையும் சேர்ந்த பார்ப்பனர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இங்கே வருகிறார்கள். மகோதயா (வசிஸ்டர்?) மட்டும் வரவில்லை அந்த நூறு வசிஸ்டர்கள் சொன்ன அச்சமுட்டும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். ஆத்திரத்தில் அவர்கள் குரல் நடுக்குமுற்றது."

"ஒரு சண்டாளனுக்காக, ஒரு சத்திரியன் புரோகிதஸ்தானத்தில் நின்று நடத்தும் வேள்வியைத் தெய்வங்களும் ரிஷிகளும் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? மேன்மைக்குரிய இந்தப் பார்ப்பனர்கள் சண்டாளன் தரும் உணவை உண்டுவிட்டுச் சொர்க்கத்திற்கு எப்படிச் செல்ல முடியும்? இந்தக் கொடுமான வார்த்தைகளை வசிஷ்டரிடம் சொல்லியபின் மகோதயா உள்ளிட்ட அனைவரின் கண்களும் கோபத்தால் சிவந்திருந்தன." இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன், பெரும் எரிச்சலுற்ற விசுவாமித்திரன், வசிஷ்டரின் வாரிசுகள் சாம்பலாகும் படியும், 700 ஆண்டுகளுக்கு அவர்கள் கீழ்மையான சமூக விலக்கு (Mritapah) பெற்றவர்களாகப் பிறக்கும்படியும் மகோதயா ஒரு நிஷ்கதாவாகப் பிறக்கும்படியும் சாபமிட்டான். இந்தச் சாபம் நிறைவேறிவிட்டது என்பதை அறிந்தபின் திரிசங்குவுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு அங்கு வந்திருந்த ரிஷிகளிடம் வேள்வி கொண்டாடப்படட்டும் எனக் கோருகிறான். சக்தி வாய்ந்த இந்த ஞானியின் கோபத்திற்குப் பயந்து அவர்கள் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டனர். விசுவாமித்திரன் தானே அதற்குத் தலைமை தாங்க, மற்ற

ரிஷிகளைப் புரோகிதர்களாகச் செயல்பட வைத்து அணைத்துச் சடங்குகளையும் நடத்தினான். அடுத்ததாக, விசுவாமித்திரன் படையல்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்படித் தெய்வங்களைக் கேட்டுக்கொண்டான். ஆனால் தெய்வங்கள் படையல்களை ஏற்றுக்கொள்ள வரவில்லை. விசுவாமித்திரன் பெரும் கோபமுற்றான். வேள்விக் கரண்டியை உயரே பிடித்தபடி, திரிசங்குவிடம் பேசத் தொடங்கினான். "ஓ, சக்கரவர்த்தியே! கவனி! என் சொந்த முயற்சியில் கடுமையான தவத்தினால் சக்தியைப் பெற்றேன். நான் என் சொந்தப் பலத்தைக் கொண்டே விண்ணுலகம் செல்ல முடியும். மண்ணுலக உடலைக் கொண்டு மிகக் கடும் முயற்சியால் மட்டுமே அடையக் கூடிய விண்ணுலகை நான் அடைய முடியும். என் தவத்திற்கான சில பலன் எனக்கு நிச்சயமாகக்கிடைத்திருக்கிறது." முனிவர்களின் கண்முன்னே திரிசங்கு உடனடியாகச் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றான். தன்னுடைய தெய்வ நெறிக் கோட்பாட்டாளர்களால் சபிக்கப்பட்ட அவன், இங்கிருந்துபோ என்று மண்ணுலகத்திற்கு இந்திரனால் தள்ளப்பட்டான். அவன் கீழே விழுந்து கொண்டிருக்கும்போதே, தன் குருவின் உதவியைக் கேட்டுக் கத்துகிறான். பெரும் கோபமுற்ற விசுவாமித்திரன், அவனை அப்படியே நிற்கும் படி ஆணையிடுகிறான். பின் தன் தெய்வீக அறிவையும் தவப் பயனையும் கொண்டு பிரஜாபதியைப் போலவே மற்றுமொரு பிரஜாபதியையும் ஏழு சப்த ரிஷிகளையும் வானத்தின் தென்மூலையில் உருவாக்கினான். இந்தச் சொர்க்கத்திற்குப் புறப்படும் வேளையில், அந்தப் புகழ் பெற்ற முனிவர் ரிஷிகளுக்கு நடுவே இன்னொரு நட்சத் திரக் கூட்டத்தையும் படைத்தார்.

"நான் இன்னொரு இந்திரனைப் படைப்பேன் அல்லது இந்திரன் இல்லாத உலகத்தைப் படைப்பேன்" என்று வியந்து கூறுகிறான்.

அண்ணல் அம்பேத்கர்

கோபத்தில் அனைத்துத் தெய்வங்களையும் கீழே வரும்படி கட்டளையிடுகிறான். முனிவர்களும் (சுரர்கள்) அசுரர்களும் இப்பொழுது மிகவும் கலக்கமுற்றுச் சமரசக் குரலில் விசுவாமித்திரனிடம் பின்வருமாறு கூறினர். 'திரிசங்கு தன் குருவினால் சாபமிடப்பட்டதால், தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளாமல் சொர்க்கத் திற்குள் நுழைய முடியாது.' தான் "திரிசங்குக்கு வாக்கு கொடுத்துவிட்டபடியால், அவனை அப்படியே சொர்க்கத் திற்கு அனுமதிக்க வேண்டும்" எனத் தெய்வங்களிடம் விசுவாமித்திரன் பதில் கொடுத்தான். அத்தோடு தான் படைத்த புதிய நட்சத்திரங்களும் அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறான். அதற்குத் தெய்வங்கள் ஒப்புக் கொண்டு, "சூரியனின் பாதைக்கு அப்பால் இந்த எண்ணற்ற நட்சத்திரங்கள் இருப்பதற்குக் கடவுள்கள் ஒப்புக் கொண்டன. மேலும் திரிசங்கு நிலையில் நிற்கும் வண்ணம் அந்த நட்சத்திரங்கள் தலை கீழாகச் செல்லட்டும்" என்பதாக ஒப்புக் கொண்டனர். மேலும் தொடர்ந்தனர். "இவ்வாறாக அவருடைய குறிக்கோள் அடையப்பட்டதோடு அவருடைய புகழும் பாதுகாக்கப்பட்டது. அவர் சொர்க்கவாசிக்கு ஒப்பா வார்." இவ்வாறாக இந்தப் பெரும் பிரச்சனை சமரசம் செய்யப்பட்டது. விசுவாமித்திரனும் ஒப்புக்கொண்டான்.

வேள்வி முடிந்த பின்னால் அனைத்துத் தெய்வங்களும் ரிஷிகளும் சென்றுவிட்டனர். அப்பொழுது தன் விசுவாச சீடர்களிடம் விசுவாமித்திரன் பின்வருமாறு கூறுகிறான்: "தெற்குப் பகுதியில் நமக்கு (வேள்விக்கு) ஏற்பட்ட பெரும் இடையூறு இது. நமது தவத்தைத் தொடர்வதற்காக நாம் வேறு திசைக்குப் பயணமா வோம்."

அதற்கேற்றாற்போல், அவர் மேற்குத் திசையில் உள்ள காட்டுக்குச் சென்று தன் தவத்தைப் புதிதாய்த்

தொடங்கினார். இங்கே ஒரு புதிய கதை தொடங்குகிறது. அயோத்தியில் அம்பாரிசா என்ற அரசன் இருந்தான். இராமாயணத்தின்படி, அவன் இஸ்வாகு வம்சத்தில் இருபத்தெட்டாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவன். இவன் திரிசங்குக்குப் பின்வந்த இருபத்திரண்டாவது தலைமுறை ஆவான். அந்த இரண்டு அரசர்கள் காலத்திலும் விசுவாமித்திரர் இருந்திருக்கிறார். கதைப்படி, அம்பரிசா ஒரு வேள்வியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, பலி உயிரை (Victim) இந்திரன் எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறான். அரசனின் மோசமான நிர்வாகத்தின் காரணமாகத் துர்த்தேவதைகள் செய்த வேலை இது என்று புரோகிதர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு மனித உயிரைப் பலியிடுவதன் மூலம் இதற்குப் பிராயச்சித்தம் தேடும்படி அவர்கள் கூறுகிறார்கள். நீண்ட தேடலுக்குப் பிறகு பிரிகு வம்சத்தைச் சேர்ந்த பார்ப்பன ரிஷியான் ரிச்சிகா என்பவரிடம் ஆயிரம் பசுக்களுக்கு ஈடாகத் தன் மகனைப் பலியிடத் தரும்படி இராஜரிஷி (அம்பாரிசா) கேட்கிறார். தன் மூத்த மகனைத் தர முடியாது என ரிச்சிகா மறுக்கிறார். அவர் மனைவியா தன் இளைய மகனைத் தர முடியாது எனக் கூறினான். "மூத்த மகன்கள் தந்தைக்கு நெருக்கமாகவும் இருப்பார்கள்" என்றும் கூறுகிறான். சுனாசெப்பா என்ற இரண்டாவது மகன் இந்தச் சூழ்நிலையில் தன்னையே பலியாகத் தர முன்வந்து அரசனிடம் தன்னைக் கூட்டிச் செல்லும்படிச் சொல்கிறான். ஆயிரக்கணக்கான பசுக்கள், ஒரு கோடி தங்கக் கட்டிகள், கொத்துக் கொத்தாக ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றை தந்து விட்டு சுனாசெப்பாவை அரசன் உடன் அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் புஷ்கராவைக் கடந்து செல்லும் போது, அங்கு மற்ற ரிஷிகளோடு தன் தாய்வழி மாமனான விசுவாமித்திரன் தவம் செய்துவருவதைச் சுனாசெப்பா கண்டான். உடனே, விசுவாமித்திரன் முன் கீழே விழுந்து தன் அனாதரவு நிலையைக் கூறி, காப்பாற்றும்படி மன்றாடினான். விசுவாமித்திரன் அவனுக்கு

ஆறுதல் கூறினான். சுனாசெப்பாவுக்குப் பதிலாகத் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளில் யாராவது ஒருவர் செல்லவேண்டும் எனக் கேட்கிறான். இதற்கு மதுசந்தாவும் மற்ற பிள்ளைகளும் ஒப்பவில்லை. அத்தோடு அகந்தையோடும் ஏளனத்தோடும் பின்வருமாறு பதில் கூறினார்கள்: "எப்படி உங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளைப் பலியிட்டு, அடுத்தவர் பிள்ளைக்குப் புகலிடம் தரமுடியும்? இது தவறானது என நாங்கள் கருதுகிறோம். இது தன் சொந்தத் தசையை ஒருவர் உண்பதற்குச் சமமாகும்." தன் கட்டளையை மதிக்க மறுத்ததனால் பெரும் கோபமுற்ற முனிவர் தன் பிள்ளைகள் வசிஸ்டர் பிள்ளைகளைப் போல மிக இழிவான சாதியில் பிறந்து, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நாயின் சதையை உணவாக உண்ண வேண்டும் எனச் சாபமிடுகிறார். பின் அவர் சுனாசெப்பாவிடம், "செம்மாலை அணிவித்து யாகத்தூணில் (விஷ்ணுத் தூண்) உன்னைக் கட்டும்போது, நீ அக்கினித் தேவனைப் பிரார்த்தித்து இந்த இரு மந்திரங்களையும் சொல், நீ விரும்பியபடி நடக்கும்" என ஆசி கூறினார். இரண்டு மந்திரங்களின் துணையோடு தாங்கள் செல்லவேண்டிய இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று அம்பாரிசா அரசனிடம் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். "சிவப்பு ஆடை அணிந்து, இந்திரன், அவன் இளைய தம்பி விஷ்ணு ஆகிய இரு கடவுள்களையும் உன்னதமான மந்திரங்களால் வணங்கினான். ஆயிரம் கண்கொண்ட இந்திரன் வேத மந்திரத்தால் மகிழ்ச்சியுற்றுச் சுனாசெப்பாவுக்கு நீண்ட ஆயுளை வழங்கினான்." இந்த வேள்வியில் அம்பாரிசா அரசனும் பெரும் நன்மை அடைந்தான். இதற்கிடையில் விசுவாமித்திரன் ஆயிரம் வருஷத்திற்கான தன் தவத்தைத் தொடர்ந்தான். அது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நீடித்தது. தவம் முடியும் தருவாயில், அவருக்குப் பரிசை வழங்க கடவுள்கள் வந்தனர். அவர் ரிஷி தகுதியைப் பெற்றுவிட்டதாகப் பிரம்மா அறிவித்தான். இதில்

திருப்தியுறாத விசுவாமித்திரன் தனது அடுத்த தவத்தை ஆரம்பித்தான். தவம் தொடங்கி நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு புஸ்கரா குளத்திற்கு நீராட வந்த அழகுக் கன்னி மேனகாவைப் பார்த்து விடுகிறான். தன் அழகினால், மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலைப்போல, முனிவன் சிந்தனையில் பளிச்சிடுகிறான். அவள் அழகால் வசீகரிக் கப்பட்ட முனிவன் தன் ஆசிரமத்தில் வந்து தனக்குத் துணையாய் இருக்கும்படி அவளை அழைத்து வருகிறான். பத்து ஆண்டுகள் அந்த மாயக்காரிக்கு அடிமை போலவே இருந்து வந்தான். பின் அவன் தன் இழிவான நடவடிக்கை குறித்து வெட்கப்பட்டான். தன் பக்தியைக் குலைக்க கடவுள் செய்த சதி இது என நம்பி மிகக் கோபமுற்றான். அந்த அழகுக் கன்னியைக் கைவிட்டுவிட்டு, வடக்கு மலைக்குச் சென்றான், அங்கு அவன் கௌசிகி ஆற்றின் கரையில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடுமையான தவம் புரிந்தான். இவனின் வளர்ச்சியைக் கண்ட தெய்வங்கள் நடுங்கின. அவனுக்கு மகா ரிஷி என்ற பட்டத்தையும் தரச் சம்மதித்தன. தெய்வங்களின் பொதுவான கருத்தைச் செயல்படுத்த, பிரம்மன் அப்பட்டத்தை முனிவனுக்குத் தருவதாக அறிவித்தான். அதற்கு விசுவாமித்திரன் தான் இந்த இணையற்ற பட்டத்தைப் பெற, என் புலங்களை அடக்கி விட்டேன் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருகரம் கூப்பி சிரம் தாழ்த்திப் பதில் அளித்தான். அதற்குப் பிரம்மன், புலங்களை முழுமையாக அடக்கியானும் திறமை இன்னும் உனக்கு வரவில்லை எனப் பதில் தருகிறான். ஆனால் அதற்காக மேலும் முயற்சிகள் செய்யலாம் என்கிறான். பின் முனிவன் மிகக் கடுமையான தவத்தை மேற்கொள்கிறான். எந்த ஆதரவுமின்றித் தனியே நின்று, காற்றையே உணவாக உண்டு, கோடைக் காலத்தில் ஐந்து தீயைத் தாங்கி (நான்கு திசைகளிலிருந்து நான்கு தீயும், மேலே சூரியனிலிருந்து ஒரு தீயும்) மழைக் காலத்தில் மேலே

எந்தக் கூரையுமின்றி, குளிர்காலத்தில் இரவும் பகலும் நீருக்கடியில் தங்கித் தவம் மேற்கொள்கிறான். இவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றன. இறுதியில் இந்திரனும் ஏனைய தேவர்களும் முனிவனின் பெருகி வரும் தகுதி குறித்தும், தவத்தினால் அடையவிருக்கும் நன்மைகள் குறித்தும் கவலைப்பட்டனர். விண்ணுலகத் தலைவன் ரம்பையை முனிவனிடம் சென்று தன் அழகினால் அவனை மயக்கும்படி ஆணையிடுகிறான். முனிவனின் கடும் கோபத்தை உணர்ந்த ரம்பை தயக்கம் காட்டுகிறாள். மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தியதாலும், இந்திரனும் கந்தர்பாவும் துணையாக வருவதாக உறுதி அளித்ததாலும், தன் அழகின் கவர்ச்சியில் கர்வம் கொண்டு முனிவனை வென்றுவிடப் புறப்படுகிறாள். ஆயினும் முனிவன் அவளைக் கண்டு மிக்க ஆத்திரமுற்று ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்திற்குக் கல்லாக இருக்கும்படி சாபமிட்டுவிட்டான். சாபம் செயல்பட்டவுடன் இந்திரனும் கந்தர்பாவும் மறைந்து விடுகின்றனர். இவ்வாறாகத் தன் புலன் இன்பத்தை வெற்றிக் கொண்டாலும், ஆத்திரமடைந்ததால் தன் தவத்தின் அனைத்துப் பயன்களையும் இழந்தான். தன்னுடைய பணியை மீண்டும் தொடங்க வேண்டியதாயிற்று. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிவெடுத்து, அமைதி காத்து நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் மூச்சுகூட விடாமல், தன் உடலை இளைக்க வைத்து உண்ணா நோன்பு இருந்தான். தான் விரும்பிய பார்ப்பனன் என்ற தகுதி கிடைக்கும்வரை இவ்வாறு இருந்து வந்தான். பின் இமாலயத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பயணமானான். அங்கே வரலாற்றில் ஈடு இணையில்லாத அளவிற்குக் கடுமையான தவ முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். எண்ணற்ற தடைகள் எதிர்கொண்ட போதிலும் தவம் முடிவடையும் நேரத்தில் புலனடக்க நிலையை முழுமையாக அடைந்தான். கோப உணர்வு ஏற்படவில்லை. இந்த தவமுயற்சி முடிவடையும்

போது, தான் உண்பதற்கு உணவு தயார் செய்தான். அப்பொழுது இந்திரன், பார்ப்பனன் வடிவில் வந்து அந்த உணவைப் பிச்சை கேட்டான். அந்த உணவு தனக்கெனச் செய்யப்பட்ட போதிலும், இந்திரனுக்குத் தந்துவிட்டுத் தொடர்ந்து உண்ணாநோன்பிருந்தான். அமைதியாய் இருப்பது எனச் சபதம் எடுத்திருந்ததால் அந்தப் பார்ப்பனனிடம் ஏதும் பேசவில்லை. தொடர்ந்து அவன் மூச்சு விடாமல் இருந்ததால், அவன் தலையிலிருந்து புகை வரத் துவங்கியது. அதனால் மூவுலகங்களும் குழப்பத்திற்கும் துயரத்திற்கும் ஆளாயின. தெய்வங்களும், ரிஷிகளும் பிரம்மாவிடம் முறையிட ஆரம்பித்தனர். "பெரும் முனிவனான விசுவாமித்திரன், பல்வேறு வழிகளில் ஆசைக்கும் ஆத்திரமூட்டலுக்கும் தூண்டப்பட்ட போதிலும், தன் முயற்சியில் உறுதியாக முன்னேறி வருகிறான். அவன் விருப்பம் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லையெனில், அவன் தவ வலிமையினால் மூவுலகத்தையும் அழித்துவிடுவான். அண்டத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளும் இருண்டு விட்டன. எங்கும் எந்த வெளிச்சமும் இல்லை. சமுத்திரங்கள் கொந்தளிக்கின்றன. மலைகள் நொறுங்குகின்றன. பூமி அதிர்கிறது. காற்று தாறுமாறாக வீசுகிறது. பிரம்மனே! மக்கள் நாத்திகர்களாக மாற மாட்டார்கள் என்று எங்களால் உறுதி தர இயலாது. புகழ் வாய்ந்த அந்த மாமுனி ஆத்திரமுற்று (அனைத்தையும்) அழிப்பதற்கு முன் சாந்தப்படுத்துங்கள்." பிரம்மனின் தலைமையில் தெய்வங்கள் விசுவாமித்திரனிடம் பேசினர். "பிராமண ரிஷியே, உன் தவத்தைக் கண்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சியுற்றோம். ஓ கௌசிகனே! உன் விடாமுயற்சியினால், பார்ப்பனத் தகுதியை அடைந்தாய். அனைத்து வாழ்த்துகளும் உன்னை அடையட்டும்! நீ இல்லாத இடம் கருகிப் போகட்டும்!" மகிழ்ச்சி அடைந்த முனிவன் தன் வணக்கத்தைத் தெய்வங்களுக்குச் செலுத்தி விட்டுப் பேசினான். "நான் நீண்ட ஆயுளையும்

பார்ப்பனத் தகுதியையும் அடைந்துவிட்டேன் என்றால், வேதங்களும் வேள்விச் சூத்திரங்களும் அப்படியே என்னை அங்கீகரிக்க வேண்டும். பார்ப்பனனின் மகனும் பிரசித்தி பெற்றவனும் பிரம்ம வேதத்திலும் சாத்திர வேதத்திலும் (சத்திரிய, பார்ப்பனிய ஒழுக்கங்கள் பற்றிய அறிவு) கீர்த்தி பெற்றவனுமாகிய வசிஸ்டரும் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.' தெய்வங்களால் சாந்தப்படுத்தப் பட்ட வசிஸ்டர் விசுவாமித்திரனிடம் சமரசம் செய்து கொண்டு, பிராமண ரிஷிக்கான அனைத்துச் சிறப்பு உரிமைகளும் விசுவாமித்திரனுக்கு உண்டு என ஏற்றுக் கொண்டான். பார்ப்பனத் தகுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட விசுவாமித்திரனும் வசிஸ்டருக்கு அனைத்து மரியாதைகளையும் தந்தான்.

இரண்டாவதாக நமக்குக் கிடைக்கும் குறிப்பு, பார்ப்பனர்களைச் சத்திரியர்கள் படுகொலை செய்தது பற்றியதாகும். இந்நிகழ்ச்சி மகாபாரதத்தில் ஆதிபர்வப் படலத்தில் காணப்படுகிறது. அது கீழ்வருமாறு:

“முன்னொரு காலத்தில் கிரித்விர்யா என்ற ஒரு அரசன் இருந்தான். அவனுடைய பெருந்தன்மையால் பிருகுகள் வேதங்களைக் கற்றுக் கொண்டனர். இவர்களையே அரசன் அரசாங்கப்பூரோகிதர்களாக நியமித்துப் பெருமளவுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் பரிசாக வழங்கினான். அந்த அரசன் சொர்க்கம் சேர்ந்த பின்பு அவனது வாரிசுகளுக்குப் பணத்தேவை ஏற்பட்டது. ஆகவே பிருகுகளிடம் (தன் தந்தையார் கொடுத்த) பொன்னும் பொருளும் இருப்பதை அறிந்து அவர்களிடம் யாசித்தனர். ஆனால், சத்திரியனுக்குப் பயந்து, அவர்களில் சிலர் மண்ணில் அதை மறைத்து விட்டனர். சிலர் பார்ப்பனர்களிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தனர். சிலர் மட்டுமே அதனைத் திருப்பித் தந்தனர். ஒரு சத்திரியன் பிருகு வசித்திருந்த வீட்டில் தோண்டும்போது, அதில் பணம் புதைக்

சுப்பட்டிருந்ததைக் கண்டுபிடித்தான். உடனே அனைத்துச் சத்திரியர்களும் ஒன்று சேர்ந்தனர். அந்தப் புதையலைப் பார்த்து கோபமுற்ற அவர்கள், பிருகுகள் மீது வெறுப்புற்று அனைவரையும் (கருவில் இருக்கும் குழந்தைகள் உட்பட) கொன்று விட்டனர். ஆயினும் விதவைகள் மட்டும் இமயமலைக்கு ஓடிவிட்டனர். அதில் ஒரு விதவை தன் பிறக்காத குழந்தையைக் தொடையில் மறைத்து வைத்திருந்தாள். இதனை ஒரு பார்ப்பனப் பெண் மூலம் கேள்வியுற்ற சத்திரியர்கள் அதனையும் கொல்வதற்கு அங்குச் சென்றனர். ஆனால் அத்தொடையில் இருந்து ஒரு ஒளி தோன்றி கொலைகாரர்களின் கண்களைக் குருடாக்கிவிட்டது. சில காலம் அந்த மலையில் அலைந்து திரிந்த அவர்கள், அந்தப் பெண்ணிடம் வந்து தங்களுக்கு மீண்டும் ஒளி பெற்றுத் தருமாறு பணிவோடு கேட்டனர். அதற்கு அவள் வேதம் முழுமையும் அறிந்த தன் அருமைக் குழந்தை அவர்வா பெரியவனாகி விட்டதாகவும், உறவினர்கள் கொலையுண்டதற்குப் பழிவாங்கவே அவன் அவர்களின் கண்களைக் குருடாக்கியதாகவும், அவன் மட்டுமே இதனைச் சரிசெய்ய முடியும் என்றும் சொல்கிறாள். அதன்படியே அவர்கள் அவர்வாவைக் கண்டு, மீண்டும் ஒளி பெறுகிறார்கள். தன் பிருகுகள் கொலைக்குப் பழிவாங்க, அனைத்து உயிரினங்களையும் கொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்து அதற்காக அவர்வா கடும் தவம் மேற்கொள்கிறான். இதனைக் கண்டு தெய்வங்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் நடுக்கமுற்றனர். ஆனால் (இறந்து போன) அவனின் முன்னோர்கள் (பீட்டரி) அவன் முன்னே தோன்றி, தாங்கள் சத்திரியர்களைப் பழிவாங்க விரும்பவில்லை. ஆகவே தன் நோக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். “பக்தி நிரம்பிய பிருகுகள் தங்களது பலவீனத்தின் காரணமாகச் சத்திரியர்கள் நடத்திய கொலையைக் கவனியாது விட்டுவிட்டனர்” என்றில்லை. நாங்கள் வயது முதிர்ந்து சிரமமான நிலையில் இருந்த

தால், அவர்களால் கொலை செய்யப்படுவதை விரும்பினோம். சத்திரியர்களின் ஆத்திரத்தைக் கிளறவே, ஒரு பிருகுவின் வீட்டில் நம்மவர் சிலரே பணத்தைப் புதைத்து வைத்தனர். சொர்க்கத்தை விரும்பும் நாங்கள் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறோம்? தற்கொலை செய்யும் குற்றத்தை விரும்பாததால்தான். தாங்கள் இத்திட்டத்தைத் தீட்டியதாக" மேலும் கூறினர். ஆகவே அவர்வா தன் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தித் தான் தியானம் செய்யும் பாவத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று முடித்துக்கொண்டனர். "சத்திரியர்களை அழிக்காதே. ஓ மகனே! ஏழு உலகங்களையும் அழிக்காதே! உன் தவவலிமையைப் பயனற்றதாக்கிவிடும் கோபத்தை அடக்கு!" ஆயினும் தன் அச்சுறுத்தலை நிறைவேற்றாமல் தன்னால் இருக்கமுடியாது; தன் கோபத்தைப் பிற பொருளின் மீது செலுத்த முடியவில்லையென்றால் அது தன்னையே அழித்துவிடும் என அவர்வா பதிலளிக்கிறான். தங்கள் முன்னோர்களின் தயவு தாட்சயன்யமான போதனைக்கு எதிராக அவன் நியாயம், கடமை ஆகிய வற்றை முன்னிறுத்தி வாதிட்டான் எனினும், அதற்கு அவனின் முன்னோர்கள், தன் கோபத்தியைக் 'கடலில் பாய்ச்சும்படியும், அது நீரின் மூலங்களைத் தாக்கிவிடும் என்றும் அவனை ஏற்கச் செய்தனர். இவ்வாறாக, அவன் அச்சுறுத்தல் தணிக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது குறிப்பு பார்ப்பனர்கள் சத்திரியர்களைப் படுகொலை செய்த நிகழ்ச்சி பற்றியதாகும். இக்கதை, மகாபாரதத்தில் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மகிஸ்மதியில் வாழ்ந்துவந்த திறமையும் பராக்கிரம சாலியுமான காத்தவிர்யா என்ற அரசன் ஆயிரக்கணக்கான கைகளோடு முழு உலகத்தையும் ஆண்டு வந்தான். எதிர்ப்பார் இல்லாத இந்த வீரன் கடல், சமுத்திரம்

உள்ளிட்ட அனைத்துக்கண்டங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அவன் எப்பொழுது போருக்குச் சென்றாலும் முழு உலகத்தையும் வெல்லக்கூடிய ஆயிரம் கைகளையும் வரமாக முனிவர் தத்தத்திரயரிடமிருந்து பெற்றிருந்தான். அத்தோடு நீதியுடன் ஆட்சி நடத்துவதற்கும் அவன் திசை விலகிப் போகும்போது நேர்மையான வழிகாட்டலுக்கும் முனிவர் வாக்களித்தார். பிரகாசம் வீசும் சூரியனைப் போன்ற அவன் தன் வலிமையினால் போதையேறிப் பின் வருமாறு பேச ஆரம்பித்தான்:

“மனோ வலிமை, துணிவு, புகழ், சாகசம், சக்தி, வீரம் ஆகிய இவற்றில் என்னை விஞ்சியவர் யார் இருக்கிறார்கள்?” அவன் பேசி முடித்தபின், வானத்திலிருந்து ஒரு குரல் அவனிடம் பேசியது. “ஓ! முட்டாளே, சத்திரியனைக் காட்டிலும் பார்ப்பனன் சிறந்தவன் என்பதை நீ அறியமாட்டாய், பார்ப்பனன் துணையுடன் தான் சத்திரியர்கள் ஆட்சி நடத்தி வருகிறார்கள்.” அதற்கு அர்ச்சுனன் பதிலளித்தான். “நான் விரும்பினால் உயிரினங்களைத் தோற்றுவிப்பேன். விரும்பவில்லையெனில் அவற்றை அழித்து விடுவேன். சொல்லில் செயலில், சிந்தனையில் எந்தப் பார்ப்பனனும் என்னைவிட உயர்ந்தவனில்லை. பார்ப்பனர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து முதலில் வைக்கப்பட்டது. சத்திரியர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து இரண்டாவதாக வைக்கப்பட்டது. இரண்டுக்கும் அதனதன் காரணம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு (பலத்தில்) வித்தியாசம் இருக்கிறது. பார்ப்பனர்கள், சத்திரியர்களைச் சார்ந்தே இருக்கிறார்கள். ஆனால் சத்திரியர்கள் பார்ப்பனர்களைச் சார்ந்து இருப்பதில்லை. பார்ப்பனர்களுக்கு வேதங்கள் ஒரு போலி வேடமே. நீதி, மக்கள், பாதுகாப்பு ஆகியன சத்திரியர்கள் பொறுப்பே. சத்திரியர்களிடமிருந்து தான் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள் அப்படி இருக்கையில் இவர்கள்

எப்படி உயர்ந்தவர்களாக இருக்க முடியும்? பிச்சை எடுத்து வாழ்கின்ற, தங்களைப் பற்றித் தாங்களே பீற்றிக் கொள்கின்ற, உயிரினங்களிலே முதன்மையிடம் வகிக்கின்ற பார்ப்பனர்களை நான் எப்பொழுதும் என் அதிகாரத்தின் கீழே வைத்திருக்கிறேன். பெண்ணான காயத்திரி வானத்தில் இருந்து உண்மையைப் பேசுகிறாள். முகமூடியில் தங்களை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் கட்டுப்பாடில்லாத எல்லாப் பார்ப்பனர்களையும் நான் அடக்குவேன். இந்த மூன்று உலகங்களிலும், கடவுளோ, மனிதனோ யாருமே என்னை அதிகாரத்திலிருந்து தூக்கியெறிந்துவிட முடியாது. ஆகவே நான் எந்த ஒரு பார்ப்பனனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். பார்ப்பனர்கள் மேல்நிலை வகிக்கும் உலகத்தைச் சத்திரியர்கள் மேல்நிலை வகிக்கும் உலகமாக நான் இப்பொழுது மாற்றுவேன்; யுத்தத்தில் என் பலத்தை எதிர்கொள்ள யாருக்கும் துணிவில்லை," அர்ச்சுனனின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு, இரவில் அலைந்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண் கலக்கமுற்றாள். காற்றில் திரியும் வாயுதேவன் அர்ச்சுனனிடம் கூறுவதாவது: "இந்தப் பாவச் செயலை விட்டொழி. பார்ப்பனர்களுக்கு மரியாதை கொடு. நீ அவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தால், உனது அரசாங்கம் செயலற்றுப் போய்விடும். அவர்கள் உன்னை அடிபணிய வைத்துவிடுவார்கள். பலம் வாய்ந்த அந்த மனிதர்கள் உன்னை அடக்கி, நாட்டை விட்டுத் துரத்திவிடுவார்கள்." அரசன் கேட்டான், "யார் நீ?" வாயு பதில் சொன்னது: "நான் வாயு; கடவுளின் தூதன்; உன் நன்மைக்குத்தான் நான் சொன்னேன்" அர்ச்சுனன் அதற்குப் பதில் கூறினான். "இப்பொழுது, பார்ப்பனர்களுக்குப் பெரும் புகழாரம் சூட்டுகிறீர்கள். ஆனால், மற்ற உயிரினங்களைப்போல, அவர்களும் ஒருவரே என்று சொல்கிறீர்கள்."

இந்த அரசனுக்கும், பார்ப்பன முனியான ஜமதக்கினியின் மகன் பரசுராமனுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டது. அதன் வரலாறு வருமாறு:

“ஒரு காலத்தில் காதி என்றழைக்கப்பட்ட கன்யா குப்ஜா என்ற நாட்டு அரசன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்குச் சத்யவதி என்றொரு மகள் இருந்தாள். ரிசிகா என்ற ரிஷிக்கு இப்பெண் மணம் முடிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு ஜமதக்கினி பிறந்தார். ஜமதக்கினிக்கும் சத்யவதிக்கும் ஐந்து குழந்தைகள். அதில் கடைசிப் பையன் பரசுராமன். தன் தந்தையின் ஆணைப்படி இந்தப் பரசுராமன் தன் தாயைக் கொல்கிறான். (பாவ இச்சையினால் தன் புனிதத்தை அப்பெண் இழந்து விட்டாள்.) மற்ற நான்கு மகன்களும் தன் தந்தையின் ஆணையை நிறைவேற்றாத தால் தந்தையின் சாபத்தின்படி அறிவு இழந்து போயினர். பின் பரசுராமனின் விருப்பப்படி அவன் தந்தை தாயின் உயிரை மீட்டுத் தந்ததோடு மற்ற பிள்ளைகளின் அறிவையும் திருப்பித் தந்துவிடுகிறான். அத்தோடு பரசுராமனுக்கு யாரும் வெல்ல முடியாத வரத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் தந்துவிடுகிறான். இங்கிருந்துதான் அர்ச்சுனனையும் (அல்லது காத்விர்யா) இவரையும் தொடர்புப்படுத்தி வரலாறு துவங்குகிறது. இந்த அரசன் ஜமதக்கினிவின் ஆசிரமத்திற்கு வருகை தந்தபோது முனிவரின் மனைவி மரியாதையோடு வரவேற்கிறாள். ஆனால் அரசனோ, இந்த மதிப்பை நாசமாக்கும் விதத்தில், ஆசிரம மரங்களை வெட்டியதோடு, வேள்விக் காக வைத்திருந்த பசுவையும் கவர்ந்து சென்றுவிடுகிறான் இந்த வன்முறையைக் கேள்வியுற்ற பரசுராமன் கோப முற்று அர்ச்சுனனைத் தாக்கி அவனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டியதோடு அவனையும் அழித்துவிட்டான். அர்ச்சுனனின் பிள்ளைகள் பரசுராமன் இல்லாமல் இருக்கும்போது அமைதியான முனிவர் ஜமதக்கினியை அழித்துவிட்டனர்.

பரசுராமன் தன் தந்தையின் ஈமச்சடங்குகளை முடித்துவிட்டு வரும்போது, சத்திரிய இனத்தையே அழித்துவிடச் சபதம் செய்கிறான். முதல்படியாக அர்ச்சுனனின் பிள்ளைகளையும் அவனுடைய வழித் தோன்றல்களையும் கொல்கிறான். இருபத்தியொரு முறை இப்பூமியிலிருந்து சத்திரியர்களைப் பூண்டோடு அழித்து விடுகிறான். சமந்த்பஞ்சகாவில் ஐந்து லட்சம் சத்திரியர்களின் இரத்தத்தைச் சேர்க்கிறான். அதில் பிருகுகளின் ஆவிகளைத் திருப்திப்படுத்தினான். ரிசிகாவை (தாத்தா) நேருக்குநேர் பார்க்கிறான். அவர் பரசுராமனுடன் உரையாடுகிறார். பின் பரசுராமன் பெரும் வேள்வியை நடத்தி இந்திரனை மகிழ்விக்கிறான். பூமிக்கு அதிகாரப்பூர்வப் புரோகிதர்களை அளிக்கிறான். ஆறு முழ நீளமும் ஐந்து முழ உயரமும் உள்ள தங்கப் பலிபீடத்தை வலிமை வாய்ந்த காசியபாவுக்குக் கொடுக்கிறான். அவரின் அனுமதியோடு பார்ப்பணர்கள் அதனைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்கிறார்கள். இதன் மூலம் காந்தவ வணர்கள் என்ற பெயரைப் பெறுகிறார்கள். இந்தப் பூமியைக் காசியபாவிற்குத் தந்துவிட்டு, மகேந்திர மலையில் பரசுராமன் வசித்து வந்தான். இதுதான் அவனுக்கும் சத்திரியர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பகைமை. பரசுராமனின் அளவற்ற வலிமையினால் பூமி வெற்றி கொள்ளப்பட்டது.

பல்வேறு மண்டலங்களைச் சேர்ந்த (காசீமீரிகள், தாரதர்கள், குந்திகள், குத்திரகார்கள், மாலவர்கள், அங்கர்கள், வங்கர்கள், கலிங்கர்கள், விதேகர்கள், தம்ரளிப்படகாஸ்கள், மத்திகவடர்கள். சிவிக்கள் மற்றும் பல ராஜதானிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்) சத்திரியர்கள் பரசுராமனால் கொல்லப்பட்டனர் என்று மகாபாரதத்தின் துராணப்பருவம் விளக்குகிறது.

பார்ப்பணர்களால் சத்திரிய இனம் அழிக்கப்பட்டது என்ற இந்தக் கதையில் சத்திரிய இனம் தொடர்ச்சியாக

மீண்டும் எப்படித் தன்னை முன்னிறுத்திக் கொண்டது என்பது பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“இருபத்தியொரு முறை இப்பூமியிலிருந்து சத்திரியர்களைப் பூண்டோடு அழித்த பின் ஜமதக்கினியின் மகன், அழகிய மகேந்திரமலையில் தவம் புரிந்து வந்தான். சத்திரிய உலகத்தை அழித்த பின்பு, அந்த விதவைகள், குழந்தைகள் வேண்டி பார்ப்பனர்களிடம் கெஞ்சினர். ஆசாரப் பார்ப்பனர்களோ எந்த இச்சைக்கும் ஆட்படாமல், உரிய பருவத்தில் அப்பெண்களுடன் இணைசேர்ந்தனர். அதனால், அப்பெண்கள் கர்ப்பமுற்று அதன் மூலம், வீரமிக்க சத்திரிய ஆண்களையும் பெண்களையும் பெற்று, சத்திரிய வம்சத்தைத் தழைக்க வைத்தனர். இவ்வாறாகச் சத்திரியப் பெண்களுக்குப் பார்ப்பனர்கள் மூலம் உருவானதே சத்திரிய இனம். அது பெருக்கமுற்று நீண்ட நாள் வாழ்ந்து வந்தது. அதன் பிறகு, பார்ப்பனர்களுக்குக் கீழாக நான்கு சாதிகள் தோன்றின.”

இந்துஸ்தானில் நடந்ததைப் போன்ற கடும் வர்க்க யுத்தம் வேறெந்த நாட்டிலும் நடந்திருக்க முடியாது. இந்துஸ்தானிலிருந்து இருபத்தியொரு முறை சத்திரியர்களைத் தான் அழித்திருப்பதாகவும் சத்திரியர்களின் விதவைப் பெண்களையும் பார்ப்பனர்களையும் இணைத்து மீண்டும் சத்திரியர்களைத் தான் உருவாக்கியதாகவும் பார்ப்பனப் பரசுராமன் கர்வம் பொங்க முழங்குகிறான்.

இந்தியாவில் நடந்த இந்த வர்க்க யுத்தம் ஏதோ பழம் வரலாறு சம்பந்தப்பட்டது என அனுமானித்துவிடக்கூடாது. இன்றும் கூட அது நடந்து வருகிறது. மகாராஸ்டிரத்தில் மராத்தியரிள் ஆட்சியின்போது இது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. மராத்தியப்பேரரசையே இது அழித்துவிட்டது. பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த

மக்களிடையே, நிரந்தரமான எந்தப் பிளவையும் ஏற்படுத்திவிடக்கூடிய, அடிக்கடி வந்து போகின்ற சாதாரண யுத்த வரிசையில் இந்த வர்க்க யுத்தத்தையும் இணைத்து விடக்கூடாது. இந்தியாவில் இந்த வர்க்க யுத்தம் ஒரு நிரந்தரமான நிகழ்ச்சி. இது அமைதியாக, உறுதியாகத் தன் வழியில் நடந்து செல்லும். வாழ்க்கையில் இதுவும் ஒரு பகுதி. இது இந்துக்களின் இயல்பாகவே மாறி விட்டது.

சமூகத்தின் குணத்தையும், நலத்தையும் காண்பிக்கும் அறிகுறிகள் இவை என்பதை மறுக்க முடியாது. இந்துக்களிடையே சகோதரத்துவம் நிலவுகின்றது என்பதையா இது காட்டுகிறது? இந்த எதார்த்தங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால் இந்தக் கேள்விக்கு என்னால், "ஆமாம்" என்னும் பதில் சொல்ல இயலாது.

இந்துக்களிடையே சகோதரத்துவம் இல்லாமலிருப்பதற்கு என்ன விளக்கம் தரமுடியும்? இந்துயிசமும், அதன் தத்துவமும் இதற்குக் காரணம். திரு. மில் அவர்கள் சொல்லியுள்ளதுபோல, சகோதரத்துவ உணர்வு என்பது இயற்கையானது. ஆனால் இந்தச் செடி வளமான மண்ணில், வளர்ச்சுக்குச் சாதகமான சூழலில் மட்டுமே வளரும். நாம் கடவுள்களின் சூழ்ந்தைகள், அல்லது ஓருவருடைய வாழ்க்கை மற்றவரைச் சார்ந்தே இருக்கும் என்ற மாதிரியான பிரச்சாரங்கள் மட்டுமே சகோதரத்துவ உணர்வு வளர்வதற்கான அடிப்படை நிபந்தனை ஆகி விடாது. இந்த உணர்வு ஒங்குவதற்கு மிகுந்த பகுத்தறிவு தேவை. வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்ச்சிப் போக்குகளில் பங்கு எடுத்தலே, இந்தச் சகோதரத்துவ உணர்வு வளர்வதற்கான சூழல் ஆகும்.

பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம், உணவு ஆகிய விசயங்களில் வரும் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுப்பதே சகோதரத்துவ உணர்வு ஆகும். இதில் பங்கெடுப்பவர்கள் சகோதரர் என்ற உணர்வைப் பெறுவர். உணவைப் பங்கிடுவது என்பது சமூக உணர்வைத் தோற்றுவிப்பதில் முதலிடம் வகிக்கிறது எனப் பேராசிரியர் சுமித் சரியாகவே சொல்லி உள்ளார்.

“சடங்குக் கால விருந்து என்பது, மத வாழ்க்கையில் பழம் இலட்சியத்தின் பொருத்தமான வெளிப்பாடு ஆகும். இது ஒரு சமூக நடவடிக்கை. கடவுளும் அவர் பக்தர்களும் விருந்தில் சமமாகப் பங்கெடுத்துக்கொள்ளும் உணர்வைப் பெறுகிறார்கள் என்ற பொருளில் இதைச் சொல்லவில்லை. மாறாக, ஏற்கெனவே சொல்லியுள்ளதுபோலவே சக மனிதனுடன் உணவு கொள்வது, நீர் அருந்துவது என்பது சகோதரத்துவத்தையும் பரஸ்பர சமூகக் கடமையையும் உறுதி செய்துகொள்ளும் ஒரு அடையாளம் என்ற பொருளில் இதைச் சொல்கிறோம். சடங்கு விருந்தின் போது நேரிடையாக வெளிப்படும் ஒரு அம்சம் கடவுளும் அவர் பக்தர்களும் கூட்டுறவாக நிற்கிறார்கள் என்பது. ஆனால் பரஸ்பர உறவின் மற்ற விஷயங்களில் மேற்குறிப்பிட்ட உறவின் தாக்கம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. இந்தக் கலந்துண்ணல் மூலம் அனைத்துச் சமூக நடவடிக்கைகளிலும் ஐக்கியப்பட்டு இருப்பர். இந்தக் கலந்துண்ணலில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாதவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்னியப்பட்டே இருப்பர். மதத்தில் சகோதர உறவு இருக்காது. சமூகக் கடமைகளிலும் பரஸ்பர உறவு இருக்காது.”¹⁴

வாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சங்களில் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுப்பது என்பது இந்துக்களிடையே இல்லை. ஒரு இந்துவைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே தனித்தனியானவைதான்; தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதுதான்.

இதுவேதான் வாழ்க்கை முழுவதும். இந்தியாவுக்கு வருகை புரியும் ஒரு அன்னிய நாட்டுக்காரர் இந்து—குடிநீர், முஸ்லீம்—குடிநீர் என மனிதர்கள் சத்தமிடுவதைப் பார்க்க முடியாது. பார்ப்பனர் அல்லாத இந்துக்கள் நுழைய முடியாதபடி இருக்கும் பார்ப்பனத் தேநீர்க்கடைகளையும் உணவு விடுதிகளையுமே அவர்கள் காண்பர். பார்ப்பனர், மராத்தியர், பாட்டியர் ஆகிய அனைவருமே இந்துக்கள் என்ற போதிலும் இவர்களுக்கென்று தனித் தனியாகப் பார்ப்பனிய மகப்பேறு விடுதி, மராட்டிய மகப்பேறு விடுதி, பாட்டியர் மகப்பேறு விடுதி என்று தான் அவர்கள் காண்பர். ஒரு பார்ப்பனர் வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால் இந்த மகிழ்ச்சியில் பங்கெடுக்க ஒரு பார்ப்பனர் அல்லாதவர் அழைக்கப்படமாட்டார். அல்லது நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள அவருக்கு விருப்பம் இருக்காது. ஒரு பார்ப்பனர் இறந்தால் சவ ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள ஒரு பார்ப்பனர் அல்லாதவர் அழைக்கப்படமாட்டார் அல்லது அவருக்கு விருப்பமே இருக்காது.

ஒரு பார்ப்பனர் வீட்டில் விசேஷம் நடந்தால் ஒரு பார்ப்பனர் அல்லாதவர் அழைக்கப்படமாட்டார். இது ஒரு தவறு என்ற உணர்வும் பார்ப்பனர் அல்லாதவருக்கு இருக்காது. ஒரு சாதியின் இன்ப துன்பங்கள் மற்ற சாதியின் இன்ப துன்பங்களாக இருக்காது. ஒரு சாதியின் பிரச்சனைகள் பற்றி மற்ற சாதிகள் கவலை கொள்ளாது. அற நிறுவனங்களுக்கூட சாதி எல்லைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அனைவருக்கும் பொதுவானது என்றபொருளில் இந்துக்களிடையே அற நிறுவனங்கள் இல்லை. பார்ப்பன அற நிறுவனங்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே ஆனது. அதிலும்கூட சித்பவன் பார்ப்பன நிறுவனம் சித்பவன் பார்ப்பனர்களுக்கென்றே இருக்கிறது. தேஸ்கஸ்தா பார்ப்பன அற நிறுவனங்கள் என்பது தேஸ்கஸ்தா பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே உரியவை. கர்காடா பார்ப்பன அற நிறுவனம் கர்காடா பார்ப்பனர்களுக்கு என்றே

இருக்கிறது. இதேபோல் சரஸ்வத் பார்ப்பன நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. மேலும் இதற்குள் குடடேஸ்கர் அற நிறுவனமும் இருக்கிறது. இந்த நிறுவனங்களின் குறுகிய குணாம்சங்களைக் காட்டுகின்ற—இம்மாதிரியான வெறுப்புட்டுகின்ற—உதாரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இந்துக்கள் அற நிறுவனங்கள் என்பதைக் காட்டிலும், இந்துக்களிடையே உள்ள தனித்தனி அற நிறுவனங்கள் என்று சொல்லலாம். இந்துக்களின் அற நிறுவனம் என்ற ஒன்று இல்லை. இந்துக்கள் உயிரோடு இருக்கும்வரை ஒருவருக்கொருவர் எந்த நிகழ்ச்சியிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் இறந்த பின்பும் கூட அவர்கள் தங்களுக்குள் பிரிந்தே—தனித்தே—இருக்கிறார்கள். இந்துக்களில் சிலர் புதைத்து விடுகிறார்கள். ஆனால் பிணத்தைப் புதைக்கும் இந்துப் பிரிவினர் அனைவரும் ஒரே சுடுகாட்டை அதற்குப் பயன்படுத்துவதில்லை. தங்களுக்கென்று தனித்தனிச் சுடுகாட்டைக் கொண்டுள்ளனர். பிணத்தை எரிப்பவர்கள்கூட (அனைவருக்கும் பொதுவான) ஒரே சுடுகாட்டைப் பயன்படுத்துவதில்லை. அப்படிப் பயன்படுத்தினாலும்கூடப் பிணத்தை எரிப்பதற்குத் தனித்தனி இயந்திரத்தையே பயன்படுத்துகிறார்கள்.

சகோதரத்துவ உணர்வு என்பது இந்துக்களுக்கு அன்னியமானது என்பதில் ஏதேனும் ஆச்சரியமுண்டா? வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுப்பது என்பது அறவே இல்லை. இதனால் சகோதரத்துவ உணர்வு எவ்வாறு வேர் கொள்ளும்?

ஏன் இந்துக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்பதே எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் தலையான கேள்வியாகும். அவர்களுடைய மதம் அப்படிப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று அவர்களுக்குப் போதிக்கிறது என்று

சொல்லத் தேவையில்லை. இந்த முடிவு வியப்பைத் தராது. இந்துயிசம் எதைச் சொல்லித் தந்தது? கலப்பு மணம் வேண்டாம்; கலந்துண்ணல் வேண்டாம்; கலந்து பழகாதல் வேண்டாம் என மதம் கூறுகிறது. இந்த வேண்டாம்தான் இந்து மதப் போதனைகளின் சாராம்சம் ஆகும்.

ஒதுங்கியும் தனிமையிலும் வாழ்ந்து வரும் இந்துக்களின் பண்பு நலன்களை எடுத்துக் காட்ட நான் எடுத்த நாண்ட வெட்கம் தரும் அனைத்து உண்மைகளும் இந்துயிசத் தத்துவத்தின் நேரடி வெளிப்பாடு ஆகும். இந்துயிசத் தத்துவம் நேரடியாகவே சகோதரத்துவத்தை மறுக்கிறது.

நீதி என்ற நிலைநோக்கிவிருந்து பார்க்கப்பட்ட இந்துயிசத் தத்துவத்தின் இந்தச் சுருக்கமான ஆய்வு, இந்துயிசம் என்பது சமத்துவத்திற்குப் பகையானது; சுதந்திரத்திற்குப் பகையானது; சகோதரத்துவத்திற்கு, எதிரானது என்பதை வெளிப்படையான முறையில் வெளிக்காட்டுகிறது.

சகோதரத்துவமும் சுதந்திரமும் உண்மையில் ஒரே மூலச் சொல்லிவிருந்து உருவான கருத்துகள் ஆகும். சுதந்திரம், மனித ஆளுமைக்கு மரியாதை, இதுவே இதன் அடிப்படைக் கருத்து ஆகும். சகோதரத்துவமும் சுதந்திரமும் இந்த இரண்டு அடிப்படைக் கருத்துகளில்தான் வேர்கொண்டுள்ளன. இன்னும் ஆழமாகப் பார்த்தால், சமத்துவம் என்பது அசலான கருத்து. மனித ஆளுமைக்கு மரியாதை என்பது இதன் பிரதிபலிப்பு என்று சொல்லலாம். ஆகவே எங்கெல்லாம் சமத்துவம் மறுக்கப்படுகிறதோ, அங்கெல்லாம் அனைத்துமே மறுக்கப்படும். வேறு வார்த்தையில் சொல்வதானால், இந்துயிசத்தில் சமத்துவத்திற்கே இடமில்லை என்பதைக் காட்ட எனக்கு

இதுவே போதுமானது. இதுவரை நான் பார்த்த கோணத்தில் இந்துயிசம் ஆய்வு செய்யப்படவில்லை. ஆகவே, இந்துயிசம் என்பது சகோதரத்துவத்தையும் சுதந்திரத்தையும் ஒருங்கே மறுக்கின்றது என்று சொல்வதே போதுமானதாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

திரு. ஆக்டன் என்பவரின் ஆழமான கருத்துரையோடு நான் இந்த விவாதத்தை முடித்துக் கொள்ள விருப்பப்படுகிறேன். வரலாற்றுச் சூழலின் காரணமாகத்தான் சமத்துவமின்மை வளர்ந்தது என்று அந்த மாமனிதன் சொன்னான். சமத்துவமின்மை என்பது ஒருபோதும் சமயக்கோட்பாடாக இருந்ததில்லை. இந்து மதத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல்தான் திரு. ஆக்டன் இந்து முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். காரணம், இந்துயிசத்தில் சமத்துவமின்மை என்பது ஒரு மதக்கருத்தாகக் கடைபிடிக்கப்படுகிறது; ஒரு புனிதக் கருத்தாக, மனச்சாட்சியோடு திட்டமிட்டுப் போதிக்கப் படுகிறது. இந்து மதத்தின் அதிகாரப் பூர்வமான சமயக் கோட்பாடாக இது இருக்கிறது. இக்கருத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் யாரும் வெட்கப்படுவதும் இல்லை. இந்துக்களுக்குச் சமத்துவமின்மை என்பது மதக் கோட்பாடு என்ற அளவில் ஒரு பரிந்துரைக்கப்பட்ட தெய்வீக வாழ்க்கை முறை ஆகும். ஒரு வாழ்க்கை முறை என்ற அளவில் இது (சமத்துவமின்மை) ஒரு அச்சாணியாக இந்துச் சமூகத்தில் நிலவுகிறது. சமூகத்தின் சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் வளர்க்கிறது. உண்மையில் சமத்துவமின்மை என்பது இந்துயிசத்தின் ஆன்மா ஆகும்.

பயன்பாட்டு நோக்கிலிருந்து இந்துயிசத் தத்துவத்தை இனி ஆராய்வோம். இந்துயிசத்தை இந்த அம்சத்தில் விரிவாகவும் விவரமாகவும் ஆய்வு செய்வதற்கு அவசியம் இருக்காது. காரணம், திரு. மில் குறிப்பிட்டுள்ளது

அண்ணல் அமபேத்கர்

போல, நீதிக்கும் பயன்பாட்டுக்கும் இடையே அவசியமான எந்தப் பகைமையும் இருந்தது இல்லை. வேறுவார்த்தையில் சொல்வதானால், தனி நபருக்கு நியாயமில்லாத ஒன்று சமூகத்திற்குப் பயன்தருவதாக இருக்க முடியாது. இதற்கும் அப்பால் சாதியத்தின் பாதிப்புகள் நமது முகத்தில் அறைந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

சாதியத்தின் நோக்கம் பெயரளவிலான வெறும் நோக்கம் மட்டுமே அல்ல. இந்த நோக்கம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, ஏதோ ஒரு வகையில் எதார்த்தமானது. ஆகவே, நால் வர்ண முறையைப் பொறுத்த அளவில் இந்துக்கள், ஜெர்மன் அறிஞர் கூற்றுப்படி விசுவாசமாகக் கடைப்பிடிப்பவர்கள். நீட்சே கூறிய "நோக்கத்தை எதார்த்தமாக்குங்கள்! எதார்த்தத்தை நோக்கமாக்குங்கள்" என்ற கருத்தை விசுவாசத்தோடு பின்பற்றுகிறார்கள்.

நோக்கம் அதன் விளைவுகளை வைத்தே மதிப்பிடப்பட வேண்டும். இதற்கு அனுபவத்தை அளவுகோலாகக் கொண்டால், நால் வர்ண நோக்கம் மூன்று முறைகண்டனத்திற்கு உள்ளாகிறது. ஒரு சமூக நிறுவன வடிவம் என்ற முறையில் இது கண்டனத்திற்குள்ளாகிறது. ஒரு உற்பத்தி அமைப்பு என்ற முறையில் இது களங்கப்பட்டு விட்டது. இது ஒரு இலட்சியப் பூர்வமான அமைப்பு வடிவம் என்றால் இந்துயிசம் ஒரு பொதுவான ஐக்கிய முன்னணியை அமைக்க இயலாமல் போனது எப்படி? இது ஒரு இலட்சியப்பூர்வமான உற்பத்தி வடிவம் என்றால், கற்கால மனிதனுக்கும் அப்பால் தன் தொழில் நுட்பத்தை வளர்க்க முடியாதது ஏன்? இது ஒரு இலட்சியப்பூர்வமான விநியோக வடிவம் என்றால், எப்படிச் செல்வப் பங்கீட்டில் வியக்க வைக்கும் ஏற்றத்தாழ்வை ஏற்படுத்தியது? அளவற்ற செல்வம் ஒருபுறமும் கெட்டிய வறுமை ஒரு புறமும் எப்படி ஏற்பட்டது?

எண்ணற்ற இந்துக்கள் சாதி அமைப்பைப் பெரும் சமூகப் பயன்பாட்டு அம்சமாகப் பார்க்கிறார்கள். சாதியத்தைத் திட்டமிட்டதில் மட்டுமல்ல, அதற்கு ஒரு தெய்வீகத் தகுதியைக் கொடுத்ததற்காக மனுவைப் பாராட்டுகிறார்கள். அதனால் இந்தப் பிரச்சனையை இத்தோடு விட்டுவிட நாள் விரும்பவில்லை.

சாதியத்தின் அம்சங்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதால்தான் அம்மாதிரியான கருத்துகள் வருகின்றன; இணைப்பில் வைத்து இதைப் பார்க்க வேண்டும். சாதியத்தின் தனித்தனி அம்சங்களை ஒன்றாக வைத்து மதிப்பிடும்போதுதான் சாதியின் சமூகப் பயன்பாடு அல்லது பயன்பாடின்மை என்பது தெரியும். பிரச்சனையை இம்மாதிரி பார்ப்பதன் மூலம் கீழ்க்கண்ட முடிவுகள் கிடைக்கின்றன:

- 1) சாதி தொழிலாளர்களைப் பிரிக்கிறது. 2) சாதி தொழிலாளர்கள் விருப்பத்தோடு பணி புரிவதைப் பிரித்து விடுகிறது. 3) சாதி, உடலுழைப்பிலிருந்து அறிவைத் துண்டிக்கிறது. 4) வாழ்க்கைக்கான முக்கிய ஆதாரங்களைத் திரட்டிக் கொள்ளும் உரிமையை மறுப்பதன் மூலம் சாதி தொழிலாளியின் உயிராற்றலை அழிக்கிறது. 5) சாதி, ஒன்று திரள்வதைத் தடுக்கிறது. சாதிய அமைப்பு என்பது வெறுமனே தொழிற் பிரிவினை மட்டுமல்ல, இது தொழிலாளர்கள் பிரிவினையும் கூட, பண்பட்ட சமூகத்திற்குத் தொழிற் பிரிவினை தேவை. ஆனால் எந்த ஒரு பண்பட்ட சமூகத்திலும் இத்தகைய செயற்கையான தொழிற் பிரிவினையோடு கூடிய தொழிலாளர் பிரிவினை இறுக்கமான பெட்டிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சாதி அமைப்பு வெறும் தொழிலாளர் பிரிவினை மட்டுமல்ல; இது தொழில் பிரிவினையிலிருந்து முற்றும் வேறுபட்டது. இது ஒருவருக்கு மேலே ஒருவர் என்ற ரீதியிலான அடுக்குமுறைத் தன்மை கொண்டது. வேறெந்த நாட்டிலும்

லும், தொழிற்பிரிவினையும் இம்மாதிரியான தொழிலாளர்கள் அடுக்குமுறையும் இணைந்து இருக்கவில்லை. சாதிய அமைப்பின் இந்தக் கருத்துக்கு எதிராக மூன்றாவது விமர்சனம் ஒன்று உண்டு. இந்தத் தொழிற்பிரிவினை தன்னியல்பானதல்ல. இது இயற்கையான திறமைகளை அடிப்படையாகக் கொள்ளவில்லை. தன் சொந்தத் தொழிலைத் தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் தகுதியை வளர்க்கும்படி சமூகம் மற்றும் தனிநபர் திறமைகள் நம்மைக் கோருகின்றன. இந்தக் கொள்கை சாதி அமைப்பில் மீறப்படுகிறது. தனி நபர்களுக்கு முன்கூட்டியே தொழிலை நிர்ணயித்து விடுகிறது. சுயமான திறமைகளின் அடிப்படையில் இதைச் செய்வதில்லை. மாறாக, பெற்றோர்களின் சமூக அந்தஸ்தின் அடிப்படையில் இவ்வாறு செய்கிறது. வேறொரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் சாதி அமைப்பின் விளைவான அந்தப் பன்மடிப்பு கொண்ட தொழில் அடுக்கு நேரிடையாகப் பெரும் கேடு விளைவிக்கக்கூடியது.

தொழில்துறை எப்போதும் அசையா நிலையில் இருக்கவில்லை. இது வேகமான, திடீர் மாறுதல்களுக்கு உள்ளாவது. இம்மாதிரியான மாறுதல்களினால் தனிநபரும் தன் தொழிலை மாற்றிக் கொள்வதற்குச் சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இம்மாதிரி மாறிய சூழலுக்கேற்பத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்குச் சுதந்திரம் இல்லையெனில், தன் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள இயலாமல் போகும். இந்துக்கள் தங்கள் பரம்பரைத் தொழிலைத் தவிர வேறு விருப்பப்பட்ட தொழிலைச் செய்ய சாதி அமைப்பு அனுமதிப்பதில்லை. தன் சாதிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொழிலைத் தவிர, வேறு புதிய தொழிலைச் செய்யாமல் ஒரு இந்து பசியால் வாடுகிறான் என்றால் அதற்குக் காரணம் சாதி அமைப்பு ஆகும். தொழில்களை மாற்றிக் கொள்ள அனுமதிக்காததே நமது நாட்டில் காணப்படும் வேலையில்லாத்

திண்டாட்டத்திற்கு நேரடிக் காரணமாக இருக்கிறது. தொழிற் பிரிவினை என்ற முறையில், சாதி அமைப்பு வேறொரு பெரும் குறையைக் கொண்டுள்ளது. சாதி அமைப்பு கொண்டுவந்த தொழிற்பிரிவினை வடிவம் விருப்பத் தேவை (Chocie) அடிப்படையாகக் கொள்ள வில்லை. தனிநபர் உணர்வுகள், தனிநபர் முன்னுரிமைகள் ஆகியவற்றிற்கு இதில் இடம் இல்லை. இது முன்கூட்டியே விதிக்கப்பட்ட தலைவிதியை அடிப்படையாகக் கொண்டது தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள எண்ணற்றோருக்கு, விருப்பம் இல்லாமலேயே அதில் ஈடுபட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. சமூகத்தின் ஆற்றல் என்ற கருத்து நிலையில் பார்த்தால் இதுவே பெரும் தீமையாகும். தொழில் துறை தரும் வறுமை, இன்ன பிற துயரங்களைக் காட்டிலும் இதுவே பெரும் தீமையாகும். இம்மாதிரியான தொழில்கள் தொடர்ந்து ஒருவரை வெறுப்புக்கும் கெட்ட சிந்தனைக்கும் ஏமாற்றுவதற்கும் தூண்டுிறது. இந்தியாவில் எண்ணற்ற தொழில்கள் இந்துக்களால் இகழ்ச்சியாகப் பார்க்கப்படுவதால், அந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளோரை அது வெறுப்புக்குள்ளாக்குகிறது. இம்மாதிரியான தொழில்களிலிருந்து தப்பித்து ஓட நிரந்தர விருப்பம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். இம்மாதிரியான கேடான விளைவுகளுக்குக் காரணம், இந்து மதம் அந்தத் தொழில்களின் மீது அவமதிப்பையும் தீட்டையும் பதித்திருப்பதே.

இரண்டாவது தீங்கு, இது தொழிலிலிருந்து அறிவைப் பிரிக்கிறது, உழைப்பை இகழ்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. சாதியின் தத்துவம் என்னவென்றால், தன் அறிவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள பார்ப்பனனை அனுமதிக்கும்; ஆனால் அவனை உழைப்பதற்கு அனுமதிக்காது; உண்மையில் இது, உழைப்பைத் தாழ்வாகப் பார்க்கக் கற்றுக் கொடுத்தது. உழைப்பிற்கு அவசியமான சூத்திரனுக்குத் தன் அறிவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள அனுமதியில்லை.

ஆர்.சி. தத் இதனால் வரும் பெரும் அழிவினை நன்றாகப் படம் பிடித்தார். (கையெழுத்துப் பிரதியில் மேற்கோள் காட்டப்படவில்லை: மொ-ர்)

“சாதி ஒரு மனிதனின் உயிராற்றலை அழிக்கிறது. இது வீரியத்தை இழக்கச் செய்யும் வளர்ச்சிப் போக்காகும். சூத்திரம் முழுமனித வளர்ச்சியும் பெறவேண்டுமானால் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கல்வி, செல்வம், தொழில் ஆகிய அனைத்தும் அவசியமாகும். செல்வமும் தொழிலும் அற்ற வெற்றுக் கல்வி மலடானது. கல்வியும் தொழிலும் இல்லாத செல்வம் முரட்டுத்தனமானது. ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த ஒவ்வொன்றும் அவசியமானது. ஒரு மனிதனின் வளர்ச்சிக்கு இவை அவசியமானவை.”

பார்ப்பனன் அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் சத்திரியன் ஆயுதம் தாங்க வேண்டும். வைசியன் வாணிகம் செய்ய வேண்டும். சூத்திரன் ஏவல் புரிய வேண்டும். குடும்பத்தில் ஒருவரையொருவர் பரஸ்பரம் சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைப் போலத்தான் இதுவும் என்று நமக்குக் காண்பிக்கப்படுகிறது. சூத்திரனை மற்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் ஆதரிக்கும்போது, செல்வம் ஈட்ட வேண்டிய இன்னல் அவனுக்கு ஏன் தேவைப்படுகிறது? சூத்திரனுக்கு எழுதவோ படிக்கவோ ஒரு நிலை ஏற்படும் போது பார்ப்பனனிடம் செல்ல முடியும். ஆகவே அவன் தன் கல்வியைப்பற்றி ஏன் அக்கறைப்பட வேண்டும்? சத்திரியனின் பாதுகாட்பில் சூத்திரன் இருக்கும்போது, அவன் ஏன் ஆயுதம் ஏந்துவதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டும். இந்த அர்த்தத்தில் நால்வர்ணக் கொள்கை புரிந்துகொள்ளப்பட்டால், சூத்திரன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதாகவும் (Ward) மற்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் பாதுகாவலர்களாகவும் (Guardians) அது பார்க்கிறது என்று சொல்லலாம். இவ்வாறாக இக்கொள்கை எளிமையானதாக, மயக்கமுட்டுவதாக விளக்கப்படுகிறது.

நால்வர்ண முறையின் அடிப்படைக் கருத்தை இது சரியாக வலியுறுத்துகிறது என ஒருவர் அனுமானித்துக் கொண்டால் இது முட்டாள் தனமானது; மோசடியானது என்றே எனக்குப் படுகிறது. பார்ப்பனர்கள் அறிவை வளர்க்காமலும் வைசியர் பொருளாதாரச் செயல்களில் ஈடுபடாமலும் சத்திரியர்கள் திறமையான வீரர்களாக இல்லாமலும் இருந்தால் என்ன நடக்கும்? மாறாக அவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழிலைச் செய்கிறார்கள் என வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் மற்ற வர்ணத்தாரும் சூத்திரரும் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை மீறுகிறார்கள். அப்பொழுது என்ன ஆவது? மற்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் சூத்திரனுக்கு நியாயமான அடிப்படையில் ஆதரவு தர மறுக்கிறார்கள் அல்லது அவனை அடக்க ஒன்று சேருகிறார்கள். இப்பொழுது சூத்திரனுக்கு என்ன நேரிடும்? சூத்திரனின் அறியாமையை ஒரு பார்ப்பனன் தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக்கொள்கிறான் என்று வைத்துக்கொண்டால், சூத்திரனின் நலன்களை யார் காப்பது? இதுபோல வைசியனுக்கும் சத்திரியனுக்கும் ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் அவர்களை யார் காப்பது? ஒரு சத்திரியனே கொடுமைக்காரனாக மாறினால் பின் சூத்திரன் தன் விடுதலைக்கு யாரைச் சார்ந்திருப்பது? அதேபோல ஒரு நிலைமை வைசியனுக்கும் பார்ப்பனனுக்கும் ஏற்பட்டால் அவர்களின் விடுதலைக்கு யார் பொறுப்பு? வர்க்கங்களுக்குள்ளே பரஸ்பரச் சார்பு தவிர்க்க இயலாதது. ஒரு வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்தைச் சார்ந்திருப்பதைக்கூடச் சில சமயங்களில் அனுமதித்துவிடலாம். ஆனால், ஒருவன் தன் முக்கியத் தேவைகளுக்குக்கூட மற்றவரைச் சார்ந்திருக்கும் நிலை ஏன் உண்டாக்கப்பட்டது? கல்வி ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம், தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கான வழி முறைகளும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம். ஒவ்வொரு மனிதனின் சுயப் பராமரிப்புக்கும் இவை உயிர்த் தேவைகள் ஆகும். கல்வி கற்காத, ஆயுதம் ஏந்தாத ஒரு மனிதனுக்குக் கல்வி

கற்ற, ஆயுதம் ஏந்திய அண்டை வீட்டுக்காரன் உதவியாய் இருப்பான் என்பது எப்படி உண்மையானதாக இருக்க முடியும்? முழுக்கொள்கையுமே அபத்தமானது. இம்மாதிரியான கேள்விகள் எல்லாம், நால்வர்ண ஆதரவாளர்களைத் தொல்லைப்படுத்தவில்லை போலத் தெரிகிறது. ஆனால் இவை, மிகச் சரியான கேள்விகள் ஆகும். பல்வேறு வர்க்கங்களுக்கிடையிலான உறவுநிலை, பாதுகாவலனுக்கும் பாதுகாப்புக்கு உள்ளானவனுக்கும் இடையிலான உறவுநிலை போன்றதே என்பதுதான் நால்வர்ணத்தின் உண்மையான கருத்தாக அனுமானித்துக் கொண்டால், பாதுகாவலன் தவறான வழியில் சென்றால், பாதுகாப்புக்கு உள்ளானவனைக் காக்க இது எந்த வழிமுறையும் இல்லை எனச் சொல்லலாம். பாதுகாவலனுக்கும் பாதுகாப்புக்குள்ளானவனுக்குமான உறவுநிலையே நால்வர்ணத்தின் அடிப்படைக் கருத்தென்றல் நடைமுறையில் இது எஜமானனுக்கும் அடிமைக்குமான உறவுநிலையே என்பதில் ஐயமில்லை. பார்ப்பனர்கள், சத்திரியர்கள், வைசியர்கள் ஆகிய இந்த மூன்று வர்ணத்தாரும் தங்களுக்குள் பரஸ்பர உறவில் மகிழ்ச்சியாக இல்லை என்றாலும் சமரசமாக இணைந்து பணிகிறார்கள். பார்ப்பனன் சத்திரியனை முகஸ்துதி செய்கிறான். இவர்கள் இருவரும் வைசியனைத் தங்களைச் சார்ந்து வாழும்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சூத்திரனை அடக்கி ஒடுக்குவதில் இந்த மூவருக்கும் உடன்பாடுண்டு. சூத்திரன் மூன்று வர்ணத்தாரைச் சாராமல் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கு வசதியாகச் சொத்து சேர்க்க அவனுக்கு அனுமதியில்லை. அறிவைக் கற்றுக் கொள்ள அவனுக்கு அனுமதியில்லை காரணம் அதனால் தன் நலன்கள்பற்றிய உணர்வு ஏற்படா வண்ணம் அவனைத் தடுப்பதுதான் அவன் ஆயுதம் ஏந்துவதிலிருந்து தடுக்கப் பட்டிருக்கிறான். காரணம், தங்கள் மீதான அதிகாரத்தை எதிர்த்து அவன் கிளர்ந்து எழும் வழிகளைத் தடுப்பதற்காகத்தான். இவ்வாறு மூன்று வர்ணத்தாரும் சூத்திரர்

களைக் கையாண்டதற்கு மனு விதிகள் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. சமூக உரிமைகள் பற்றிய விஷயத்தில் மனு விதியைவிட மோசமான சட்ட விதிகள் வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. ஏதாவதொரு இடத்தில் நடந்த எந்த ஒரு சமூக அநீதி பற்றிய உதாரணமும் இதன் (மனு விதிகள்) முன்னால் நிறம் மங்கிப் போகும். தங்கள் இன்னலுக்குக் காரணமான சமூக அநீதிகளை மக்கள் ஏன் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? உலகத்தில் ஏனைய நாடுகளில் சமூகப் புரட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. இந்தியாவில் ஏன் சமூகப் புரட்சி நடக்கவில்லை என்ற கேள்வி ஓயாது என்னைத் துன்புறுத்தி வருகிறது. இதற்கு ஒரே பதில்தான் என்னால் தரமுடியும். துயரமான நால்வர்ண முறையானது கீழ்மட்ட வர்ண இந்துக்களை நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்காவண்ணம் முழுக்கவே தகுதியற்றவர்களாக்கிவிட்டது. அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்த முடியாது ஆயுதம் ஏந்தாமல் கலகம் செய்ய முடியாது. இவர்களெல்லாம் உழவர்களாக இருக்கிறார்கள் அல்லது உழவர்களாக இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தங்கள் விளைச்சலை ஆயுதம் தாங்கியவர்களோடு பரிமாறிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் எந்த ஆயுதமும் இல்லை. ஆகவே மற்றவர்கள் அவர்களை ஆண்டு வருகிறார்கள். நால்வர்ண முறையின் காரணமாக அவர்களால் கல்வி கற்க முடியாது. தங்கள் மீட்சிகுறித்து அல்லது அதற்கான வழிமுறை குறித்து அவர்களால் சிந்திக்க முடியாது. அவர்கள் கீழான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து தப்புவதற்கான வழிமுறைகளை அறிந்திருக்கவில்லை; தப்புவதற்கான வழிகளையும் பெற்றிருக்கவில்லை. நிரந்தரமான அடிமைத்தனத்தோடு பிணைக்கப்பட்டது தங்களுடைய தப்பிக்க முடியாத தலைவிதி என்று அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பாவிலும்கூட வலுவானவன் பலவீனனைச்

சுரண்டுவதில், ஏன் கொள்ளையடிப்பதிலும் கூடக் கூச்சம் கொள்வதில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் சுரண்டலுக்கெதிராகப் பலவீனனைப் பரிதாபகரமான நிலையில் வைத்திருக்க அவன் என்றுமே சூழ்ச்சி செய்ததில்லை. ஆனால் இந்தியாவிலே இந்துக்களிடையே பெரும் வெட்கக்கேடான நிலையில் இது இருந்து வருகிறது. இந்தியாவில் இருந்ததைக் காட்டிலும் ஐரோப்பாவில் பலவானுக்கும் பலவீனனுக்கும் இடையிலே பெரும் வன்முறையிலான சமூகப் போர்கள் நடந்திருக்கின்றன. எனினும் ஐரோப்பாவில் இருக்கும் பலவீனர்களுக்குப் பௌதிக ஆயுதமான போர்ப் பயிற்சி பெறச் சுதந்திரம் உண்டு. வாக்குரிமை என்ற அரசியல் ஆயுதமும் உண்டு. கல்வி என்ற தார்மீக ஆயுதமும் உண்டு. ஐரோப்பாவில் விடுதலைக்கான இந்த மூன்று ஆயுதங்களும் பலவீனனிடமிருந்து பலமானவர்களால் என்றுமே பறித்து வைக்கப்படவில்லை. எப்படி இருந்த போதிலும் இந்தியாவில் நால்வர்ண முறையினால் இந்த அனைத்து ஆயுதங்களும் மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. நால்வர்ண முறையைக் காட்டிலும் கேவலமான சமூக அமைப்பு வடிவம் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. இந்த அமைப்பு, மக்கள் பயனுள்ள நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதை முடமாக்கியது; ஊனப்படுத்தியது; உயிரற்றதாக்கியது. இப்படிச் சொல்வது மிகைப்படுத்தல் ஆகாது. இதற்கு வரலாற்றில் தெளிவான எண்ணற்ற நிரூபணங்கள் இருக்கின்றன. இந்திய வரலாற்றில் ஒரே ஒரு காலகட்டத்தில்தான் சுதந்திரமும் பெருமையும் புகழும் இருந்தன. அது மௌரியப் பேரரசின் காலகட்டமாகும். மற்ற எல்லாக் காலங்களிலும் இந்த நாடு தோல்வியிலும் இருளிலுமே துன்பப்பட்டுக் கிடந்தது. ஆனால் மௌரியர் காலத்தின் போது வர்ண முறை முழுக்கவே அழிக்கப்பட்டது. மக்களில் பெரும்பான்மையினரான குத்திரர்கள் சுதந்திரம் பெற்று ஆட்சியாளர்களும் ஆனார்கள். நாட்டின்

பெரும் பகுதியில் நால்வர்ணம் மேலோங்கிய காலம் இருண்ட காலமாகும்.

சாதி ஒன்று திரள்வதை (Mobilization) தடுக்கிறது. சமூகம் தன்னை அழிவிடலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ளத் தனது அனைத்து வளங்களையும் ஒருங்குதிரட்ட வேண்டிய தருணங்கள் நேரிடும். (உதாரணத்திற்கு) போரை எடுத்துக் கொள்ளலாம். சமூகம் இராணுவத்திற்காகத் தனது அனைத்து வளங்களையும் திரட்ட வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் போரில் ஈடுபட வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் போர் வீரர்களாக வேண்டும். சாதியக் கொள்கையின்கீழ் இது சாத்தியமா? தெளிவாகவே சாத்தியமில்லை. உண்மையில், இந்திய வரலாற்றில் கண்ட பெரும்பாலான தோல்விகளுக்கான காரணம் சாதியே. பொது நடவடிக்கைக்கு மக்கள் திரள்வதைச் சாதி தடுக்கிறது அல்லது மக்கள் திரள்வதன் எல்லையை மிகக் குறுக்குகிறது சத்திரியர்கள் மட்டுமே போரிட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது, பார்ப்பனர்களும் வைசியர்களும் ஆயுதம் ஏந்தவில்லை. நாட்டின் பெரும் பான்மைப் பகுதியைக்கொண்ட சூத்திரர்கள் கையில் ஆயுதம் இல்லை. இதன் விளைவு ஒரு சிறு கும்பலான சத்திரியர்கள் தோல்விக்குள்ளானபாது இந்த நாடு முழுக்கவே அன்னிய எதிரியின் காலடியில் விழ வேண்டியிருந்தது. வேறு எந்த எதிர்ப்பையும் இந்த நாடு காட்ட முடியவில்லை. எதிர்ப்புக்கான சக்தியும் இல்லை. பெரும் பான்மையான இந்தியப் போர்கள், தனித்த போர்களாக அல்லது தனித்த தாக்குதல்களாக இருந்திருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் சத்திரியர்கள் வீழ்ந்தால் எல்லாமே வீழ்ந்துவிடும் ஏன்? காரணம் எளிமையானது; பொதுத் திரட்டல் என்பது இல்லை என்பதே அது. இந்தக் கொள்கை மக்களின் உளவியலில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது.

இந்த முடிவுகள் வலுவானதாக இருந்தால் சமூகத்தைச் சிறு துண்டுகளாகப் பிரித்த, உழைப்புச் செயலிலிருந்து அறிவைப் பிரித்த, வாழ்க்கைக்கான முக்கிய ஆதாரங்களைத் திரட்டிக்கொள்ளும் மனித உரிமைகளைப் பறித்த, ஆபத்தான சமயங்களில் சமூக வளங்களைப் பொதுவான நடவடிக்கைக்குத் திரட்டுவதைத் தடுத்த ஒரு தத்துவம் சமூகப் பயன்பாட்டுச் சோதனையில் திருப்திகாரமாய் இருந்ததாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

V

எனவே, இந்துயிசத்தின் தத்துவம் சமூகப் பயன்பாடு அல்லது தனிநபர் நீதி என்ற இரண்டு சோதனைகளையுமே நிறைவாய்ச் செய்யவில்லை.

எனது ஆய்வு முடிவுகள் மிகப் புதிரானவை. ஆகவே பெரும்பாலோருக்கு வியப்பைத் தரும். இந்த முடிவுகள் மிகப் புதிரானதாக இருப்பதால் இந்துயிசத்தின் தத்துவம் பற்றிய எனது ஆய்வில் ஏதேனும் தவறு இருக்க வேண்டும் எனச் சிலர் ஆச்சரியப்பட்டுக் கூறலாம். இந்த மறுப்புகளை நான் சந்தித்தாக வேண்டும். இந்துயிசத் தத்துவத்தின் மையம் என்ன என்பது பற்றித் தெளிவான கருத்துகள் இல்லாதவர்கள்தான் எனது ஆய்வுகளைப் புதிரானவை என்று சொல்ல முடியும். அவர்களுக்கு இந்தத் தத்துவத்தின் மையமானது எது என்பது பற்றித் தெளிவான கருத்து இல்லாததால் எனது முடிவுகள் அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரும்.

இந்தப் பிரச்சினை மிகவும் முக்கியமானது. ஆகவே நான் விளக்கமளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மதம் பற்றிய நமது முந்தைய ஆய்வுகளை நினைவுபடுத்துவோம்.

மனிதச் சமூகத்தின் தெய்வீக ஆட்சி வடிவங்களான மத இலட்சியங்கள் இரண்டு வகைப்படும் என்பதை மதப் புரட்சிகள் பற்றிய நமது ஆய்வில் முன்னர் பார்த்தோம். ஒன்றில் சமூகம் மையமானது. மற்றொன்றில் தனிநபர் மையமானவன். முதல் வகை மதம் எது நல்லது எது சரியானது—அதாவது தார்மீக ஒழுங்கு—என்ற பயன்பாட்டுச் சோதனைக்குத் தகுதியுள்ளதாக இருந்தது. இரண்டாவது வகை மதம் நீதிச் சோதனைக்குத் தகுதியுடையதாய் இருந்தது. இந்துயிசத் தத்துவம் பயன்பாட்டுச் சோதனை அல்லது நீதிச் சோதனை என்ற இரண்டிற்குமே பதிலளிக்கவில்லை. காரணம், மனிதச் சமூகத்தைத் தெய்வநெறியில் நெறிப்படுத்தும் இலட்சியம் என்ற முறையில், இந்துயிசத்தின் மதக் கருத்துகள் ஒரு தனி வகையைச் சார்ந்தவை ஆகும். இதன் இலட்சியத்தில் தனிநபர் மையமானவராய் இல்லை. தனிநபர் அல்லது சமூகம் இரண்டுமே இந்த இலட்சியத்தின் மையமாய் இல்லை. பார்ப்பனர்கள் என்றழைக்கப்படும் உயர்ந்த வர்க்கமே இதன் மையமாகும். ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற, அழிவைத் தருகின்ற இந்த உண்மையை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டவர்கள். இந்துயிசத்தின் தத்துவம் ஏன் தனிநபர் சோதனை அல்லது சமூகப் பயன்பாட்டுச் சோதனை ஆகிய இரண்டிலுமே வெற்றி பெறவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வர். இந்துயிசத்தின் தத்துவம் முழுக்கவே மாறுபட்ட கொள்கையின்மீது அமைந்துள்ளது. எது சரியானது எது நல்லது என்ற கேள்விக்கு இந்துயிசத்தின் தத்துவம் தரும் பதில் தனிச் சிறப்பானது. பார்ப்பனர்கள் என்று அழைக்கப்படும் மேலாண்மை வர்க்கத்தின் நலன்களுக்குச் சேவை செய்பவையே சரியானவை, நல்லவை என்று இது கூறுகிறது. அறிவு என்பது (மற்றவர்களால்) புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாய் இருக்கவேண்டும் என்று ஆஸ்கர் ஓயில்டு என்பவர் கூறியுள்ளார். மனுவோ தன்னை மற்றவர்கள் கண்டுகொள்

வது பற்றி அச்சப்படவோ வெட்கப்படவோ இல்லை. உண்மையில் மனு மற்றவர்கள் தன்னைக் கண்டுகொள்வ தற்குச் சிரமம் வைக்கவில்லை. தன் கருத்துகளைக் கம்பீ ரத்தோடும் முழக்கத்தோடும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலாண்மை மனிதர்கள் யார் என்பதையும் இவர்கள் நலன்களுக்குச் சேவை செய்யும் எந்த ஒன்றும் சரியானது. நல்லது என அழைக்கப்படும் என்றும் கூறியுள்ளார். மனுவையே மேற்கோளாகக் காட்டுவோம்.

❖ 3. பார்ப்பனன் (எல்லா) வர்ணங்களுக்கும் மேலான வன்; பிறப்பினால் உயர்ந்தவன்; சம்பிரதாயங்களை முறையாகக் கடைப்பிடிப்பவன்; புனிதன். இதனால் அவன் அனைத்துச் சாதிகளுக்கும் எசமானனாக இருக்கிறான்.

தன் காரணங்களை மேலும் விரிவாகத் தொடர் கிறார். பின்வரும் குறிப்பிட்ட பாணியில் செய்கிறார்.

- 1 93. (பிரம்மாவின்) வாயிலிருந்து பரார்ப்பனன் பிறந்த தாலும் அவன்தான் முதலில் பிறந்ததாலும் வேதங் களுக்கு உரிமையாளன் ஆதலாலும் தன் உரிமையின் காரணமாக அனைத்துப் படைப்புகளின் எசமானன் அவனே.
- 1 94. தேவர்களுக்கு யாகம் செய்வோனாகவும் முன் னோர்களுக்குச் சிரார்த்தம் செய்யத்தக்கவனாகவும் பார்ப்பனனைத் தம் முகத்திலிருந்து சுயம்பு படைத் தார்.
- 1 95. எந்த உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அவனைவிட மேம் பாடாக இருக்க முடியும்? யார் வாயின் மூலம் கடவுள் கள் தங்களுக்கான படையல்களைத் தொடர்ச்சியாகப் பெற முடியும்? இறந்தவர்களின் ஆவிகளுக்கு யார் வழங்க முடியும்?

- I 96. அனைத்துப் படைப்புகளிலும் மிகச் சிறந்தது உயிரினங்களே. அவற்றிலும் மிகச் சிறந்தது தன் அறிவால் வாழ்பவர்களே; அறிவில் சிறந்தது மனித குலம்; அதிலும் சிறந்தவர்கள் பார்ப்பனர்களே.

மனு தந்த காரணங்களுக்கும் மேலாக, பார்ப்பனன் முதல் இடத்தில் இருக்கிறான். காரணம், அவன் கடவுளால் அவர் வாயிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவன். தேவர்களுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் சடங்குகள் செய்யவே அவன் உருவாக்கப்பட்டவன். பார்ப்பனர்களின் உயர் நிலைக்கு மனு வேறு காரணங்களையும் தருகிறார். அவர் கூறுகிறார்:

- I 98. புனித தர்மங்களின் (வேதம்) மறு அவதாரமே பார்ப்பனர்களின் பிறப்பாகும், காரணம் புனிதவிதிகளை நிறைவேற்றவே அவன் பிறக்கிறான். அதன் மூலம் பிரம்மத்தோடு (கடவுளோடு) ஒன்றாகிறான்.

- I 99. ஒரு பார்ப்பனன், பூமியிலே உயர்வானவனாகப் பிறக்கிறான். அனைத்து உயிர்களின் எசமானனாக இருக்கிறான். தர்ம விதிகளைக் காக்கவே இவ்வாறு பிறக்கிறான்.

மனு கீழ்க்கண்டவாறு கூறி முடிக்கிறார்.

- I 101. பார்ப்பனன் (பிறரிடமிருந்து தானமாகப் பெற்று) உண்கின்ற உணவு அவனுடையதே; உடுத்துகின்ற உடை அவனுடையதே; அவன் பெறுகின்ற தர்மமும் அவனால் (ஒரு காலத்தில்) தரப்பட்டதே; மற்றவர்கள் அவன் இரக்கக் குணத்திலேதான் உயிர் வாழ்பவர்கள் ஆகிறார்கள்.

இதற்குக் காரணம் மனுவின் கருத்துப்படி.

- II 100. இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துமே பார்ப்பனர்களுக்குச் சொந்தமானவை. தனது பிறப்பின் மேன்மை

அண்ணல் அம்பேத்கர்

149

காரணமாக இவை அனைத்துமே அவனுக்கு உரிய தாக்கப்படுகிறது.

மனு கட்டளையிடுகிறார்.

VII 36. அன்றாடம் வைகறையில் எழுந்து மூன்று வேதங்களையும் அறநூல்களையும் ஆய்ந்துணர்ந்த பார்ப்பனனை வரவேற்று அவர்தம் கருத்துப்படி ஆணை செலுத்தி வரவேண்டும்.

VII 37. அரசன் வைகறையில் துயிலெழுந்து, பார்ப்பனனிடம் மரியாதையாக நடந்து மூன்று வேதங்களையும் அறநெறிகளையும் கற்று அவர்தம் வழிப்படி ஆட்சி செய்ய வேண்டும்.

VII 38. கல்வியிலும் வயதிலும் மூத்த—உள்ளும் புறமும் தூய்மையான — சாத்திரங்கள் கற்ற — மூத்த பார்ப்பனனை எப்பொழுதும் அரசன் மதித்து நடக்க வேண்டும். காரணம் மூத்த வயதினரை மதிப்போருக்குத் தீய ஆவிகளாலும் அச்சம் நேரிடாது.

IX 313. அரசன் எவ்வளவு பணத்துயரில் இருந்தபோதிலும் பார்ப்பனர்களின் சொத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குக் கோபமூட்டக்கூடாது. அவர்கள் சினந்தெழுந்தால் உடனே வேள்வியாலும் சாபத்தாலும் அரசனையும் அவன் பரிவாரங்களையும் சேனைகளையும் அழித்து விடுவர்.

இறுதியாக மனு கூறுகிறார்:

IX 35. ஆகவே பார்ப்பனன் இந்த உலகத்தைப் படைத்தவனாக அறிவிக்கப்படுகிறான். தவறுக்குத் தண்டனை தருபவன் அவனே; ஆசிரியனும் அவனே. எனவே அவனுக்கு விருப்பம் தராத வார்த்தைகளைச் சொல்வதும் அவனை எடுத்தெறிந்து பேசுவதும் கூடாது."

மேலாண்மை மனிதன் என்ற கருத்தையும் எது சரி எது தவறு என்ற கருத்தையும் முழுமைப்படுத்துவதற்கு மனுவின் இரண்டு மேற்கோள்களை நான் எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

X 122. சொர்க்கத்தை அடைவதற்காகவோ இவ்வுலக மோட்ச வாழ்வுக்காகவோ ஒரு சூத்திரன் பார்ப்பனனுக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டும். பார்ப்பனனின் சேவகன் என்ற பெயரே சூத்திரனின் அனைத்துத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்துவிடும்.

X 123. பார்ப்பனனுக்கு ஊழியம் புரிவது ஒன்றே சூத்திரனின் மிகச் சரியான தொழில் ஆகும். மற்ற எதுவுமே அவனுக்கு உரிய பலனைத் தராது.

X 129. சூத்திரனால் செல்வம் சேர்க்க முடிந்த போதும் அவ்வாறு அவன் செய்யக்கூடாது. காரணம் செல்வம் சேர்த்துக்கொண்ட ஒரு சூத்திரன் பார்ப்பனனுக்கு வருத்தத்தை உண்டு பண்ணிவிடுவான்.

மேலே கண்ட மனு விதிகள் இந்துயிசத் தத்துவத்தின் மையத்தையும் இதயத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலாண்மைக் கோட்பாட்டிற்கு இந்துயிசம் இறையாண்மை கொடுக்கிறது; மேலாண்மை மனிதர்களுக்கு எது சரியானதோ அதுவே தார்மிக ரீதியில் சரியானதும் நல்லதும் ஆகும் என்று அது போதிக்கிறது.

இந்தத் தத்துவத்திற்கு இணைதான் ஏதாவது உண்டா? இதை ஒரு தத்துவம் என்று முன்மொழிவதற்கு எனக்கு வெறுப்பாய் இருக்கிறது. ஆனால் இது மிக வெளிப்படையானது. நீட்சேயிடம் இந்துயிசத் தத்துவத்திற்கு இணையானதைப் பார்க்கலாம். இந்தக் கருத்து இந்துக்களுக்குக் கோபத்தைத் தரலாம். அது இயற்கை

யானது. காரணம், நீட்சேயின் கருத்துகள் பெரும் வெறுப்பை எதிர்கொண்டவை. அது என்றுமே வேர் பிடிக்கவில்லை. அவர் வார்த்தையிலேயே சொல்வதானால், சில சமயங்களில் உயர் வர்க்கத்தாரின் தத்துவவாதி; சில சமயம் நிலப்பிரபுக்களின் தத்துவவாதி; சிலசமயம் கேலிக்கும் சில சமயங்களில் பரிதாபத்திற்கும் சில சமயங்களில் மனிதத் தன்மை அற்றது என்ற அம்சத்தில் புறக்கணிப்புக்கும் ஆளான தத்துவவாதி. அதிகாரத்திற்கான ஆசை, வன்முறை, ஆன்மீக மதிப்பை மறுத்தல், மேலாண்மை மனிதன், தியாகம் ஆகியவற்றை மறுப்பது; சராசரி மனிதனை அடிமைப்படுத்துவது, இகழ்ச்சிக்குள்ளாக்குவது ஆகிய இவற்றுடன் நீட்சேயின் தத்துவத்தை அடையாளம் காணலாம். இம்மாதிரியான பெரும் குறைகளினால் இவர் தத்துவம் இவர் காலத்திலேயே மக்கள் மத்தியில் வெறுப்பையும் அச்சத்தையும் உண்டாக்கியது. இவர் முழுக்கவே புறக்கணிக்கப்பட்டார் அல்லது ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டார். நீட்சேயே தன்னை இறந்து போனவர்களுடன் ஒன்றாகக் கருதிக்கொண்டார். தன் காலத்திற்குப் பின் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்தே அவர் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவார் என நீட்சே முன்னுணர்ந்தார். இங்கேயும் கூட நீட்சே அவநம்பிக்கையில் இருக்க வேண்டியிருந்தது. காலப்போக்கில் இவர் தத்துவம் பரராட்டப்படவில்லை. மாறாக நீட்சே காலத்தலைமுறையைப்போல் அதற்குப் பிந்திய தலைமுறையினரும் இதன்மீது வெறுப்பையும் அச்சத்தையும் மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தனர். இதற்குக் காரணம் நீட்சேயின் தத்துவம் நாஜிசத்தைத் தோற்றுவிக்கும் திறன் கொண்டது என்பதே. இத்தகைய கோட்பாட்டை அவருடைய நண்பர்கள் வன்மையாக எதிர்த்தார்கள்.¹⁵ ஆனால் இவர் தத்துவம், மேலாண்மை மனிதர்களுக்கான உன்னத அரசை ஏற்படுத்துவதற்குப் பொருத்தமானது என்பதைக் கண்டுகொள்வதில் சிரமம் இருக்காது. இதைத்தான் நாஜிகள் செய்கனர். நாஜிகள் தங்கள்

மரபை நீட்சேயிடம் இருந்தே தொடங்குகிறார்கள். அவரை ஆன்மீகத் தந்தையாகப் பார்க்கிறார்கள். இடலரே நீட்சேயுடன் தன்னை இணைத்துப் பெருமை பட்டுக்கொண்டான். தன் சொந்தக் கண்காணிப்பின் கீழ்த்தன் எஜமானனின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை வைத்திருந்தான். நாஜிகளின் கூட்டங்களின் போது நீட்சேயின் எழுத்துகள் உரக்கப் படிக்கப்படும். நீட்சேதான் நாஜிகளின் ஆன்மீக மரபு என்பதை நீட்சேயின் நெருங்கிய உறவினர்கள் மறுப்பதில்லை. நீட்சேயின் சொந்த மாமாவான ரிச்சேர்ட் ஆட்சலர் நீட்சேயின் சிந்தனைதான் இடலரின் செயல்பாடுகள் என்று கூறியுள்ளான். அந்த முறையில் நாஜிகள் ஆட்சிக்கு வருவதற்கான முன்னோடியாக நீட்சே இருந்துள்ளான். நீட்சே இறந்த சில மாதங்களுக்குப் பின்பு 'ப்ரூர்கா' என்பவர் நீட்சேயைப் பாராட்டியதற்கு அவர் சகோதரி நன்றி தெரிவித்தார். சரதுஸ்டிரா முன்கூட்டியே எடுத்துரைத்த மேலாண்மை மனிதனின் அவதாரமே நீட்சே என அவர் குறிப்பிட்டார்.

எந்தப்பெயரும் தத்துவமும் (மக்கள் மத்தியில்) அச்சத்தையும் திகிலையும் ஊட்டியதோ அந்த நீட்சேயை மனுவோடு இணைவுபடுத்திப் பார்ப்பது இந்துக்களின் சிந்தனையில் ஆச்சரியத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கும். ஆனால் அதுதான் உண்மை. இதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. தன் தத்துவத்தில், தான் மனுவின் திட்டத்தை மட்டுமே பின்பற்றியதாக நீட்சே வெளிப்படையாக அறிவித்துள்ளான். தன்னுடைய ஏன்டி-கிறிஸ்ட் (கிறித்துவத்திற்கு எதிராக) என்ற நூலில் நீட்சே பின்வருமாறு கூறியுள்ளான்:

“பொய்மைகள் எந்த நோக்கத்தைப் பரப்பும் என்பதே ஒரு சாதாரணக் கேள்வி. கிறித்துவத்தில் 'புனித' நோக்கங்கள் என்பது முழுக்கவே இல்லை. அது செயல்படுத்தும் வழிமுறைகளே எனது ஆட்சேபத்துக்குக் காரண

மாகும். அதன் நோக்கங்கள் தீய நோக்கங்கள். விரோதம் வளர்ப்பது; இழிவுபடுத்துவது, வாழ்க்கையை மறுப்பது, உடல் மீது வெறுப்பு, பாவம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் மூலம் மனிதனை இகழ்ச்சிப்படுத்துவது, சுயமாக ஏற்படுத்துவது. இதன் விளைவாக அதன் வழிமுறைகளும் கெட்டவையாகும். ஆனால் என் உணர்வுகள் நேர் எதிரானவை. இணையற்ற உயர்ந்த அறிவுப் படைப்பாகிய மனுவின் சட்டப் புத்தகத்தை நான் படிக்கும் போது, பைபிளைக் கூறிய அதே மூச்சில் இதையும் குறிப்பிடுவது பாவகரமானது. இது ஏன் என உடனடியாக நீங்கள் யூகித்துக் கொள்ளலாம். மனுவின் பின்னணியில் ஓர் உண்மையான தத்துவம் உள்ளது. இது துர்நாற்றம் அடிக்கும் யூதக் கோட்பாட்டின் சாரமும் மூடநம்பிக்கையும் மட்டுமல்ல; நுணுக்கமான உளவியலானதுக்கு அசைபோடுவதற்குச் சில விசயங்கள் தருகிறது. எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மறக்க முடியாத முக்கியமான விசயம் என்னவென்றால், பைபிளிஸிருந்து அனைத்து வகைகளிலும் அடிப்படையிலேயே மனு வித்தியாசப்படுகிறார். மனு குறிப்பிடும் உயர்குடி வர்க்கத்தினர், தத்துவவாதிகள், போர் வீரர்கள் ஆகியோர் மக்களைப் பாதுகாத்து வழி நடத்துகின்றனர். இது முழுக்கவே உயர் மதிப்பீடுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. பூரணத்துவ உணர்வோடு முழுமை கொண்டிருக்கிறது. வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள்கிறது. அந்தப் புத்தகம் முழுவதும் ஒளி வீசுகிறது. இனப் பெருக்கம், பெண், திருமணம் ஆகிய அனைத்துப் பிரச்சினைகளிலும் ஆழம் காண முடியாத வக்கிரத்தோடு கிறித்துவம் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் மனுவோ இப்பிரச்சினைகளை மதிப்பு, ஆர்வம், அன்பு, நம்பிக்கை ஆகிய அடிப்படையில் அணுகுகிறார். "ஆண்—பெண்களின் உறவுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் சொந்தமாக ஒரு மனைவி இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் சொந்தமான ஒரு கணவன் இருக்க வேண்டும். வெறுமனே சாவதைக் காட்டிலும்

திருமணம் செய்து கொள்வது நல்லது" என்றெல்லாம் மோசமாக உபதேசிக்கும் ஒரு புத்தகத்தைக் குழந்தைகள் கையிலும் பெண்கள் கையிலும் எப்படிக் கொடுப்பது? மனிதப் பிறப்பு என்பது சுறைபடிந்தது என்று (கிறித்துவம்: மொ-ர்)கொண்டிருக்கும் வரை ஒருவர் கிறித்துவர் என்று சொல்லிக்கொள்வது நாகரிகமானதா? மனுவின் சட்டப் புத்தகத்தைப் போல, பெண்களைப் பற்றி மென்மையானதாகவும் கருணையோடும் குறிப்பிடக் கூடிய வேறு எந்தவொரு புத்தகத்தையும் நான் அறிந்திருக்கவில்லை மனு குறிப்பிடும் துறவிகளும் முதியோர்களும் பெண்களிடம் கண்ணியமாக நடந்து கொண்டதை விட வேறு யாரும் நடந்துகொள்ளவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் மனு கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்: "இளம் பெண்ணின் வாய், இளம் நங்கையின் மார்பு, குழந்தையின் பிரார்த்தனை, வேள்வியின் புகை ஆகிய அனைத்துமே பரிசுத்தமானவை." பிறிதொரு இடத்தில் மனு கூறுகிறார்: "சூரியனின் ஒளி, பசுவின் நிழல், காற்று, நீர், தீ, இளம்பெண்ணின் சுவாசம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் தூய்மையானது எதுவும் இல்லை. தொப்புளுக்கு கீழேள்ள உடம்பின் திறப்புகள் அனைத்தும் தூய்மையற்றவை. ஆனால் இளம் பெண்ணின் உடம்பு முழுக்கவே தூய்மையானது" என்று நீட்சே குறிப்பிட்டுள்ளான்.

மனுவிற்கான ஒரு புதுப்பெயரே சரதுஸ்டிரா என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. "சரதுஸ்டிரா இவ்வாறு பேசுகிறார்" என்ற நூல் மனுஸ்மிருதியின் புதிய படைப்பாகும்.

மனுவுக்கும் நீட்சேயிக்கும் இடையில் ஏதேனும் வேறு பாடு இருக்கிறதா? இருந்தால் அது இதுவாகத்தான் இருக்கும். மற்ற மனிதர்களோடு ஒப்பிடும்போது மேலாண்மை மனிதர்களாக ஒரு இனத்தை உருவாக்க நீட்சே உண்மையில் விரும்பினார். மனுவோ தாங்கள்

தான் மேலாண்மை மனிதர்கள் என்று தகாத் உரிமைக்கு உரிமை கொண்டாடிய ஒரு வர்க்கத்தின் சலுகைகளைப் பாதுகாக்க விரும்பினார். நீட்சேயின் மேலாண்மை மனிதர்கள் தகுதியின் அடிப்படையில் இருந்தனர். மனுவின் மேலாண்மை மனிதர்களோ பிறப்பின் அடிப்படையில் இருந்தனர். நீட்சே ஒரு உண்மையான பாரபட்சம் அற்ற தத்துவவாதி. மாறாக, மனுவோ தான் பிறந்த வர்க்கத்தின் நலன்களுக்குச் சேவை செய்யவும் தங்கள் நற்குணங்களை இழந்த போதிலும் கூட மேலாண்மை மனிதர்கள் என்ற அந்தஸ்தை இழக்கக் கூடாது என்பதற்காகவும் ஒரு தத்துவத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு கூலி எழுத்தாளன் ஆவான். மனுவின் பின்வரும் விதிகளை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

¶ 81. மேலே கூறப்பட்ட தன் கடமைகள் மூலம் ஒரு பார்ப்பனன் உயிர்வாழ முடியவில்லையெனில், தனது தகுதிக்கு அடுத்தபடியான ஒரு சத்திரியன் தொழிலை அவன் செய்யலாம். ஏனெனில் அதுவே இரண்டாவது இடமாகும்.

¶ 82. இந்த இரண்டு தொழில்கள் மூலமாகவும் அவனால் உயிர்வாழ முடியவில்லையென்றால் என்ன செய்வது எனக் கேள்வி கேட்கக்கூடும். அதற்குப் பதில் அவன் வியாபாரம், விவசாயம், கால்நடைப் பராமரிப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் வாழ்க்கை நடத்தலாம்.

மனு மேலும் கூறுகிறார்.

IX 317. ஒரு பார்ப்பனன் அறிவிவியாக இருந்தாலும் சரி, அறிஞனாக இருந்தாலும் சரி ஒரு பெரிய தெய்வ சக்தி கொண்டவன். எப்படித் தீயானது. வேள்வித் தீயாக இருந்தாலும் சரி, அது சாதாரண நெருப்பாக

இருந்தாலும், சரி, அது ஒரு பெரும் தெய்வீகத் தன்மை கொண்டிருக்கிறதோ அது போல.

XI 323. இவ்வாறு, பார்ப்பனர்கள் எந்த வகையான தொழில் செய்தபோதிலும், எல்லா வகையிலும் அவர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொருவருமே பெரும் கடவுள்கள் ஆவர்.

இவ்வாறாக, நீட்சேயுடன் ஒப்பிடும்போது மனு மேலாண்மை மனிதத் தத்துவத்தை இகழ்ச்சிக்கும் சீரழிவுக்கும் உள்ளாக்குகிறார். அதன் மூலமாக நீட்சேயின் தத்துவத்தைக் காட்டிலும் பெரும் வெறுப்பையும் கசப்பையும் தருகிறார்.

ஏன் இந்துயிசத் தத்துவம் நீதி அல்லது பயன்பாட்டுச் சோதனைக்குத் தகுதியுடையதாக இல்லை என்பதை அது விளக்குகிறது. இந்துயிசம் சாதாரண மக்களிடம் அக்கறை கொண்டதில்லை. இந்துயிசம் முழுச் சமூகம் பற்றியும் அக்கறை கொண்டதில்லை. ஒரு வர்க்கத்தின் நலன்களில் மட்டுமே இந்துயிசம் மையம் கொண்டுள்ளது. அந்த வர்க்கத்தை வாழ வைப்பதிலும் அதன் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதிலுமே இந்துயிசத் தத்துவம் குறியாக இருக்கிறது. எனவேதான் இந்துயிசத்தின் தத்துவத்தில் மேலாண்மை மனிதர்களின் (பார்ப்பனர்கள்: மொ-ர்) நலன்களுக்காகச் சாதாரண மனிதனின் நலனும் சமூகத்தின் நலனும் மறுக்கப்பட்டது; பலியிடப்பட்டது; தியாகம் செய்யப்பட்டது.

இம்மாதிரியான ஒரு மதத்தால் மனிதனுக்கு என்ன நன்மை? திரு. பால்போர் அவர்கள் நேர்க்காட்சி வாதத்தின் நன்மைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது நேர்க்காட்சி ஆதரவாளர்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்கிறார். அவற்றை நினைவுபடுத்துவது அவசியமாகும்.

அவர் உறுதியாகக் கேட்கிறார்.

“அன்றாடத் தேவைகள், குறுகிய நலன்கள் ஆகிய வற்றுடன் தொடர்ந்து போராடிவரும், அதில் ஆழ்ந்து கிடக்கும், தெளிவற்ற மக்கள் திரளுக்குச் சொல்ல (நேர்க் காட்சிவாதிகளிடம்) என்ன இருக்கிறது? “மனித இனத்தின் பெரிய நாடகத்தில் அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய பாத்திரம் பற்றிச் சிந்தனை செய்ய, ஓரளவே ஓய்வுள்ள வர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள என்ன இருக்கிறது? எந்த விதத்திலும் அதன் விருப்பம் அல்லது அதன் முக்கியத்துவம் என்ற புதிரைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கலாம். சொர்க்கத்தைப் படைத்த அவன் கண்களில் எந்த மனித உயிரும் முக்கியத்துவம் அற்றதல்ல; பௌதிக உலகம் சூனியமாக நொறுங்கிப்போகும்போது அவனுடைய செயலின் விளைவு எல்லையில்லாக் கால வெளியில் என்ன வாக இருக்கும்? துயருற்றவர்களுக்கு இரக்கப்படவோ வலிமையற்றவர்களுக்கு வலிமையைக் கொடுக்கவோ பாவமுற்றவர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்கவோ சுமை கொண்டோருக்கு இளைப்பாறுதல் வழங்கவோ அது ஏதாவது கொடுக்கிறதா?”

இதே கேள்விகளை மனுவிடமும் கேட்கலாம். இதற்கான பதில் ஆமாம் என்பதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சுருக்கமாகப் பார்த்தால், இந்துயிசத் தத்துவம் என்பது மனிதக்குலத்திற்கான தத்துவம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆகவேதான் திரு. பால்போர் அவர்களின் மொழியில் சொல்வதானால், இந்துயிசத்தை ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தால் சாதாரண மனிதர்களின் அந்தரங்க வாழ்க்கையினைப் பிரதிபலிக்காது. உண்மையில் இந்துயிசம் ஏதாவது ஒன்று செய்திருந்தால் அது மக்களின் வாழ்க்கையை முடமாக்கியதாகத்தான் இருக்கும். இந்துயிசத்தில் சாதாரண மனித ஆத்மாவுக்கு எந்த ஊக்கமும் இல்லை. கவலைகளுக்கு ஆறுதல் இல்லை.

பலவீனங்களுக்கு எந்த உதவியும் இல்லை. இந்துயிசம் இயற்கையின் ஆற்றல்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும்படி மனிதனை இருட்டில் விட்டுவிட்டது பயனற்ற சில போராட்டங்களுக்குப் பின்னால் மனிதன் அதற்கு அடிபணிந்து விடுகிறான். கடவுளுக்கும் மனிதர்களுக்கு மாண அனைத்து உறவுகளையும் ஒரு மதம் துண்டித்து விட்டது என்றால் இதைவிடக் குருமான மதம் வேறு இருக்க முடியாது.

இதுதான் இந்துயிசத்தின் தத்துவம். இது மேலாண்மை மனிதர்களுக்குச் சொர்க்கம், சாதாரண மனிதர்களுக்கு நரகம் (damnation). இந்துயிசத் தத்துவம் பற்றி எனது நிலைபாடு எல்லாப் பக்கங்களிலுமிருந்து தாக்கப்படும் என்ற புரிதல் எமக்கு உண்டு. தற்போது நடப்பில் நிலவும் கருத்துக்கு மிக முரண்பாடாக என் கருத்துக்கள் இருப்பதால் அது தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகும்.

இந்தத் தாக்குதல் பல்வேறு திசைகளிலுமிருந்து வரலாம்.

மனுஸ்மிருதியை இந்து மதத்தின் புத்தகமாக நான் கையாளுவது தவறு என்று சொல்லப்படலாம். வேதங்களிலும் பகவத் கீதையிலும்தான் இந்துயிசத்தின் உண்மையான இறைச் செய்திகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது.

மனுஸ்மிருதி இந்து மதத்தின் அதிகாரப்பூர்வமான புத்தகமல்ல என்று மறுப்பதற்கு எந்த ஒரு வைதிக இந்துவுக்கும் போதிய தைரியமில்லை என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன். ஆரிய சமாஜவாதிகளைப்போல இந்துயிசத்திலுள்ள சில சீர்திருத்தக் குழுக்களே இம் மாதிரியான ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கூறமுடியும். ஆனால்

இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்குச் சரியான அடிப்படை இல்லை என்பதில் எந்த ஐயமும் இருக்க முடியாது. இந்தக் குற்றச்சாட்டை மறுக்க வேண்டுமென்றால், ஸ்மிருதிகள் இந்துக்களிடையே வகிக்கும் இடம், அதிகாரத் தகுதி ஆகியவற்றை விளக்க வேண்டும். 16

சமூக மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் ஆகியவை குறித்த தொகுப்பு விதிகளே ஸ்மிருதிகள் ஆகும். இவை வேதங்களைக் கற்றவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுப் பரிந்துரைக்கப்பட்டவை. நீண்ட காலத்திற்கு இவை வேதங்கள் கற்றோரின் நினைவில் மட்டுமே இருந்து வந்தன. ஆகவேதான் அவை ஸ்மிருதிகள் என்றழைக்கப் பட்டன. அதாவது, வேதங்களைப் போல அல்லது சுருதிகளைப் போல அல்லாமல் நினைவில் கொள்ளத்தக்க விஷயங்களே ஸ்மிருதிகள் என்பவை.

ஆரம்பக் காலங்களில் ஸ்மிருதிகளை விதிகளாகத் தொகுத்தபோது வேத விதிகளைவிட மதிப்புக்குறைந்தவையாகத்தான் அவை கருதப்பட்டு வந்தன. காதால் கேட்கப் படுவதற்கும் நினைவில் இருப்பதற்கும் இடையே நம்பகத் தன்மையில் உள்ள வேறுபாடு, அதிகாரப் பூர்வமான தற்கும் இணைப்புச் சக்தியாக இருப்பதற்குமான வேறுபாட்டின் விளைவாகும். இரண்டு வகையான தர்ம சாஸ்திர இலக்கியங்களிலுள்ள வேறுபாடு இதற்கு மற்றொரு காரணமாக இருந்தது. அதை இயற்றிய ஆசிரியர்களின் அந்தஸ்தைக் கொண்டே இந்த வேறுபாடு இருந்தது. வேதங்களை இயற்றியவர் ரிஷிகளாவர். ஸ்மிருதிகளை இயற்றியோர் வெறும் அறிவாளிகளே. வெறும் அறிவாளிகளாய் இருந்தவர்களைக் காட்டிலும் ரிஷிகள் தெய்வீகத் தன்மையிலும் அந்தஸ்திலும் உயர்வானவர்களாகவே இருந்தார்கள். இதன் விளைவாக ஸ்மிருதிகளைக் காட்டிலும் வேதங்கள் அதிகாரங்களைக் கொண்டவையாகக் கருதப்பட்டு வந்தன.

இந்து இறையியல் முறையில் இதனால் எழும் விளைவுகளைப்பற்றித் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன்படி, ஒரே பொருள்மீது இரண்டு வேதங்களுக்கிடையே மோதல் ஏற்பட்டால் ஒன்றைத் தேர்வு செய்து கொள்வது சரியானதெனக் கருதப்படும். மறுபுறம் சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டால் சுருதியே அதிகாரப்பூர்வமானதாகக் கருதப்படும். பேராசிரியர் அல்டேக்கர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போலக் காலப்போக்கில் வேதங்களுக்குள்ள அதே அதிகாரம் ஸ்மிருதிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. இந்த நோக்கத்தை அடைய பல்வேறு வழிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. முதலாவதாக ஸ்மிருதியின் ஆசிரியர்கள் ரிஷிகளின் அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தப்பட்டார்கள். ஆரம்பகாலத் தர்ம சாஸ்திர ஆசிரியர்களான கௌதமர், பௌதாயனர் போன்றோர்களுக்கு ரிஷிகளின் அந்தஸ்து ஒரு போதும் தரப்படவில்லை. ஆனால் மனுவும் யக்ஞவல்கியரும் ரிஷிகளாகவே கருதப்பட்டனர். இந்த வழியின் மூலம் ஸ்மிருதிகள், சுருதிகளின் தகுதிக்குச் சமமாக வைக்கப்பட்டன. இரண்டாவது வழிவகையாகத் தொலைந்து போன சுருதிகளின் நினைவுத் தொகுப்பே ஸ்மிருதிகள் என்று கருதப்பட்டது. இவ்வாறாக ஸ்மிருதி என்பது சுருதியிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதற்குப் பதிலாக இரண்டும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்க முடியாத இரத்தத் தொடர்புடையதாகக் கருதப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகளின் விளைவாக இந்த இரண்டின் அதிகாரம் குறித்த விதிமுறைகளில் ஒரு முழுமாற்றமே ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஸ்மிருதிக்கும் சுருதிக்கும் இடையிலே ஒரு மோதல் ஏற்பட்டால் சுருதியின் அதிகாரமே மேலோங்கி இருக்கும். ஆனால் இப்பொழுது இரண்டுக்கும் இடையில் மோதல் ஏற்பட்டால் ஸ்மிருதி, சுருதி இரண்டுமே சமமானவையாகக் கருதப்படும். இந்தப் புதிய விதி குமரிலர் என்பவரால் பூர்வ மீமாம்சை சூத்திரம் பற்றிய கருத்துரையில்

ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதன்படி சுருதிகளைப் போலவே ஸ்மிருதிகளும் அதிகாரப்பூர்வானதாகக் கருதப்படும்.

ஆரம்பத்தில் இந்துச் சமூகம் வேதங்களுக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டது. வேதங்களுக்கு மாறான எந்த விதிகளும் இந்துச்சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. புதிய விதி நிலைமையை மாற்றியது. சுருதியைக் கடைப்பிடிப்பதா, ஸ்மிருதியை கடைப்பிடிப்பதா என்பதைச் சமூகத்தின் விருப்பத்திற்கே விட்டுவிட்டது. இந்த விருப்பமும் கூடக் காலப்போக்கில் பறிக்கப்பட்டது. சுருதிகளைப் போலவே ஸ்மிருதிகளைப் படிப்பதும் கட்டாயம் ஆக்கப்பட்டது.

இச்செயல் படிப்படியாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. முதலாவதாக ஸ்மிருதியும் சுருதிகளும் பிராமணத்தின் இரு கண்கள். இவற்றில் ஒன்றை இழந்தாலும் ஒற்றைக்கண்ணன் எனக் கூறப்பட்டது. பின் வேதங்களையும் ஸ்மிருதிகளையும் இணைத்துப் படித்தால் தான் பிராமணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற கருத்து வந்தது. இறுதியாக ஸ்மிருதிகளைப் படிப்பது மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. ஸ்மிருதிகளைப் பழிப்பவன் பாவம் செய்தவன் ஆவான். அவன் 21 தலைமுறைகளுக்கு மிருகமாகப் பிறக்கச் சபிக்கப்படுவான் என்ற விதி நடைமுறைக்கு வந்தது.

ஸ்மிருதிகள் இந்து மதத்தின் அடிப்படையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வழி இதுதான். பேராசிரியர் அல்டேக் கரை மேற்கோள் காட்டுவதானால், எண்ணற்ற சமூக—மத நிறுவனங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மைகளை நிர்ணயிப்பதிலும் நவீன இந்துயிசத்தின் வளர்ச்சியை வார்ப்படம் செய்வதிலும் ஸ்மிருதிகள் பெரும் பங்கு ஆற்றி இருக்கின்றன.

ஆகவே மனு ஸ்மிருதியை இந்துயிசத்தின் தத்துவமாக நான் பார்த்தது தவறு என நிரூபிக்க முடியாது. வேதங்களின் அந்தஸ்திற்கு ஸ்மிருதியைப் பார்ப்பனர்கள் உயர்த்தியதன் காரணம் பச்சையான சுயநலமே. பார்ப்பனர்களின் உன்னதநிலை, அவர்களின் உரிமைகள், சலுகைகள், சத்திரியர்களும் வைசியர்களும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருப்பது, சூத்திரர்களைத் தாழ்வுக்குள்ளாக்கிய நிலை ஆகிய சாதியத்தின் அனைத்துக் கண்முடித்தனமான, வக்கிரமான வளர்ச்சிக் கொள்கைகளும் ஸ்மிருதியில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஸ்மிருதியின் தத்துவம் இதுவே, பார்ப்பனர்கள் இதற்கு வேதங்களுக்கு இணையான அதிகாரத்தைப் பெற்றுத் தருவதற்கு நேரடியாக அக்கறை கொண்டனர். அதில் அவர்கள் இறுதியாக வெற்றியும் அடைந்தார்கள். இதனால் முழு நாடும் அழிவுக்கு உள்ளானது. இந்துயிசத்தின் தத்துவம் ஸ்மிருதிகளில் இல்லை என்றும், ஆனால் வேதங்களிலும் பகவத்கீதையிலும் அதே கருத்துகளைக் காணலாம் என்றும் ஒரு பக்தியுள்ள வைதிக இந்து கூறினால் நாம் கேட்கும் கேள்வி இறுதி விளைவில் என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதேயாகும்.

ஸ்மிருதிகள் அல்லது வேதங்கள் அல்லது பகவத்கீதை இவற்றை ஒருவர் எடுத்ததுக்கொண்டால் சொற்ப வித்தியாசங்களையே காணமுடியும் என்றே எமக்குப்படுகிறது.

ஸ்மிருதிகள் சொல்வதிலிருந்து அடிப்படையில் மாறுபட்ட கருத்தை வேதங்கள் கூறுகின்றனவா? ஸ்மிருதிகளின் கட்டளைக்கு மாறுபட்டுப் பகவத்கீதை சொல்கிறதா? ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகள் இதைத் தெளிவாக்கும்.

வேதங்கள் புறஷ சுத்தத்தின் மூலம் நால்வர்ணக் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்துகின்றன என்பது கேள்விக்கு

இடமற்றது. இரு அடிப்படைக் கொள்கைகளை இது முன் வைக்கிறது. ஒன்று, சமூகத்தை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிப்பதைத் தன் இலட்சியமாக முன் வைக்கிறது. அத்தோடு இந்த நான்கு பிரிவுகளுக்கும் இடையிலான உறவு சமத்துவமற்றது என்பதையும் முன் வைக்கிறது.

பகவத்கீதை சொல்லிய விஷயங்களும் விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணன் சொல்லிய பின்வரும் நான்கு கருத்துகளிலிருந்து பகவத்கீதையைத் தொகுத்து விடலாம்.

1. "நால்வர்ண முறையை உருவாக்கியவன் நான்தான். (பார்ப்பனர்கள், சத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் என்ற சாதிகளைக் கொண்ட நான்கு அடுக்குச் சமூகம்) அவர்களுடைய இயற்கைத் திறமைகளுக்கேற்ப மாறுபட்ட தொழில்களை நிர்ணயித்தவனும் நான்தான். நால்வர்ண முறையை உருவாக்கியவனே நான்தான்" (கீதை IV-13).

2. "மற்ற வர்ணத் தொழிலைச் செய்வது சுலபமானது என்ற போதிலும்கூடத் தன் சொந்த வர்ணத் தொழிலைச் செய்வதே பாராட்டுக்குரியது. தன் வர்ணத் தொழிலைத் திறமையாகச் செய்ய இயலவில்லை என்ற போதிலும்கூட அதையேதான் செய்ய வேண்டும். தன் சொந்த வர்ணத் தொழிலைச் செய்வதினால் மரணம் நேரிடும் என்ற போதிலும்கூட அதைச் செய்வதில் இன்பமிருக்கிறது. ஆனால் மற்ற வர்ணத் தொழிலைச் செய்வதில் அபாயமிருக்கிறது" (கீதை III-35).

3. "படிக்காதவன் தன் தொழிலைச் செய்து வருவதைப் படித்தவன் கெடுத்துவிடக் கூடாது. படித்தவனே கூடத் தன் சொந்த வர்ணத் தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டும். மற்றவர்களும் தங்கள் தொழிலைச் செய்யும்

படித் தூண்ட வேண்டும். படித்தவன் தன் சொந்தத் தொழிலோடு பிணைந்திருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஆனால் படிக்காத, மந்தபுத்தி கொண்ட மக்கள் தங்கள் சொந்தத் தொழிலைச் செய்து வருவதைப் படித்தவன் கெடுத்துவிடக் கூடாது. அவர்கள் தங்கள் சொந்தத் தொழிலைக் கைவிட்டுவிடும்படியான தவறான பாதையைப் படித்தவன் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது" (கீதை III-26-29).

4. "ஓ அர்ச்சனா! எப்பொழுதெல்லாம் மகக்கடமைகளும் வர்ணமுறைத் தொழில்களும் வீழ்ச்சியடைகின்றனவோ அப்பொழுதெல்லாம் நான் தோன்றி அதற்குக் காரணமானவர்களைத் தண்டித்து மீண்டும் அதை நிலைநிறுத்துவேன்." (கீதை VI-7-8).

இதுதான் கீதையின் நிலைப்பாடு. இதற்கும் மனுஸ்மிருதிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? மனுஸ்மிருதியின் செரிவாக்கப்பட்ட சாரமாகக் கீதை இருக்கிறது. மனுஸ்மிருதியை விட்டுவிட்டுக் கீதையிடம் புகலிடம் தேடி ஒருபவர்கள் ஒன்று கீதையை அறியாதவர்கள் அல்லது கீதையின் ஆன்மா மனுஸ்மிருதியோடு இரத்த உறவு உடையது என்பதை நிராகரிக்கிறவர்கள் என்று பொருளாகும்.

இந்துயிசத்தின் தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்ட நான் கையாண்ட மனுஸ்மிருதியின் கருத்துகளோடு வேதத்தையும் பகவத்கீதையையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இதில் ஒருவர் என்ன வித்தியாசத்தைக் காண முடியும்? ஒரே ஒரு வித்தியாசம் என்னவென்றால், வேதங்களும் பகவத்கீதையும் பொதுக் கோட்பாட்டைப் பேசுகின்றன. ஸ்மிருதி அக்கோட்பாட்டிற்கான குறிப்பான விஷயங்களையும், அவற்றின் விளக்கங்களையும் வரையறுக்கிறது. ஸ்மிருதிகள், வேதங்கள், பகவத்கீதை ஆகியவற்றின்

சாராம்சங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னியவை; இவற்றின் அடியோட்டமாக ஒரே நூலிழையே இருக்கிறது.

இதற்கான காரணம் வெளிப்படையானது. அனைத்து இந்துமத இலக்கியங்களின் (உபநிடதங்கள் தவிர) ஆசிரியர்களான பார்ப்பனர்கள், தங்களால் உருவாக்கப்பட்ட கருத்துகளை ஸ்மிருதிகளிலும் வேதங்களிலும் பகவத்கீதையிலும் புகுத்துவதில் மிகுந்த கவனத்தோடு இருந்தனர். இவற்றிற்கிடையில் (ஏதேனும் ஒன்றை) தேர்ந்தெடுப்பது என்பதில் எந்தப் பயனுமில்லை. ஒருவர் மனுஸ்மிருதியை இறைச் செய்தியாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அல்லது வேதங்களையும் பகவத்கீதையையும் இறைச் செய்தியாக எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, இவை அனைத்தும் இந்துயிசத்தின் தத்துவமாகும்.

இரண்டாவதாக மனுஸ்மிருதி என்பது அறநெறி விதிகளல்ல. அது ஒரு சட்டத் தொகுப்பே. ஆகவே இந்துயிசத்தின் தத்துவமாக நான் காட்டியது சட்டத் தத்துவ விஷயங்களே தவிர அறநெறித் தத்துவ விஷயங்களல்ல என்று வாதிடக்கூடும்.

இதற்கான எனது மறுப்பு எளிமையானது. இந்துயிசத்தில் சட்டத் தத்துவத்திற்கும் ஒழுக்கத் தத்துவத்திற்கும் (Moral Philosophy) எந்த வித்தியாசமுமில்லை என நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். இதற்குக் காரணம், இந்துயிசத்தில் சட்டத்திற்கும் ஒழுக்க நெறிக்கும் (Morals) எந்த வித்தியாசமுமில்லை. இது சட்ட|ஒழுக்க நெறியுமாகும்.

எனது வாதத்திற்கு அதிக ஆதாரங்கள் தேவை இல்லை. ரிக் வேதத்திலுள்ள தர்மம் என்ற சொல்லுக்கான பொருளை எடுத்துக்கொள்வோம்.¹⁷ ரிக் வேதத்தில் தர்மம் என்ற சொல் :8 இடங்களில் வருகிறது. அது ஆற

மாறுபட்ட பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. 1) பழம் மரபு 2) சட்டங்கள் 3) சமூகத்தில் சட்டம், ஒழுங்கை நிலைநாட்டப் பின்பற்றப்படும் வழிமுறைகள் 4) இயற்கைப் போக்கு 5) பொருளின் தன்மை 6) நல்லது, கெட்டது ஆகியவற்றின் கடமை. இவ்வாறாக இந்துயிசத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே தர்மம் என்ற சொல் இரு பொருள் கொண்டதாக இருந்து வந்திருக்கிறது; தர்மமானது சட்டமாகவும் ஒழுக்க நெறியாகவும் பொருள் கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்துயிசத்தில் சட்டத்தத்துவத்திற்கும் ஒழுக்கத் தத்துவத்திற்கும் இடையில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை என்பதற்கான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று.

இதை வைத்து இந்துக்களுக்கு ஒழுக்க விதிகள் இல்லை என்று நான் சொல்வதாக ஆகாது. உறுதியாக ஒழுக்க விதிகள் என்பது உண்டு. ஆனால் இந்து ஒழுக்க விதிகளில் அறநெறிகள் (Ethics) என்று அறிவிக்கப்படுவதன் இயல்பையும் தன்மையையும் கேள்வி கேட்பது மிகவும் முக்கியமானது.

இந்துக்களின் நடத்தைகளின் (Conduct) இயல்புத் தன்மை பற்றி ஒரு கருத்துக்கு வருவோம். மூன்றுகட்ட நடத்தை விதிகளை அங்கீகரிப்பதினால்தான் இதைத் தொடங்குவோம்.¹⁸ இந்த மூன்றையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும். ஒன்று அடிப்படைத் தேவை, உள்ளூர்வு ஆகிய இவற்றிலிருந்து உருவாகும் நடத்தை விதிகள். இரண்டு, சமூகத்தால் முறைப்படுத்தப்பட்ட நடத்தை விதிகள். மூன்று, தனிநபரின் மனச்சாட்சி முறைப்படுத்திய நடத்தைவிதிகள். முதலாவதான நடத்தை விதியை ஒழுக்கவிதி எனச் சொல்ல முடியாது. அதற்காக அதைத் தீயது என்று சொல்லி விடவும் முடியாது. வெறுமனே ஒழுக்கநெறி அற்றது என்று சொல்லலாம். இது நன்மைகளைக் கணக்கில் கொண்ட ஒழுக்கவிதிகளாகப்

பின்பற்றப்படுவதில்லை. மதிப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்பற்றப்படுகிறது. இதற்கான சக்திகள், உயிரியல் அல்லது சமூகவியல் அல்லது உளவியல் ஆகும். பசியாற்றுவது, எதிரீக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்துவது போன்ற நோக்கங்களை இது கொண்டிருக்கும். தமது பொளதீக உணர்வுகள் அல்லது இயற்கையான உள்ளுணர்வுகள் ஆகியவைதான் இதன் நோக்கங்கள் ஆகும். இவை தவிர்க்க முடியாத நோக்கங்களாக, மற்றவர்களோடு ஒப்பிடப்பட்டு, மதிப்பிடப்பட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. பொதுவாக இது ஒழுக்கவிதி வகையைச் சார்ந்தது அல்ல. இரண்டாவது வகை நடத்தை விதி சமூகம் சார்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. எங்கெல்லாம் மக்கள் ஒரு கூட்டமாக வாழ்ந்துவருகிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களுக்கென்று சில குறிப்பிட்ட பொதுச் செயல்முறைகள் (மரபுவழிப் பழக்க முறைகள்: மொ-ர்) இருக்கும். குழுவுக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக வழங்கப்பட்டு வரும் பொதுச் செயல்பாடுகளாக அவை அங்கீகரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இத்தகைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட செயல்முறைகளே அந்தக் குழுவின் பழக்க வழக்கங்கள் அல்லது ஒழுக்கநெறிகள் (Morals) என அழைக்கப்படும். அக்குழு பின்பற்றப்பட வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளை இது தீர்மானிக்கிறது. அந்தக் குழுவின் பொது நலன் அந்த நெறிகளில் பொதிந்து இருக்கிறது. அதைப் பின்பற்ற வேண்டியது தனிநபரின் கடமையாகும். அதற்கு மாறாக அத் தனிநபர் நடந்தால், அக்குழுவின் கண்டனத்தை ஏற்க வேண்டியவரும் என்ற புரிதல் அவருக்கு ஏற்படுத்தப்படும். இந்த நடத்தை விதிகளை ஒழுக்க நெறிகள் எனக் கறாராக நாம் சொல்ல முடியாது. சமூகத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நன்மைகளே இவற்றின் இலட்சியம் ஆகும் சமூகத்தின் பழக்க வழக்கம் அல்லது ஒழுக்க நெறியை உறுதி செய்வதனால்தான் அவை நன்னெறி ஒழுங்குகள் என்று பேசப்படுகின்றன இவற்றை மரபுவழி ஒழுக்க விதிகள் என அழைக்கலாம். மூன்றாம் கட்ட

நடத்தை விதிகளே, உண்மையான முழுமையான ஒழுக்க விதிகள் ஆகும். காரணம், இதில் தான் தனிநபர் சரியானதை ஏற்றுக்கொள்கிறான் அல்லது நல்லதைத் தெரிவு செய்கிறான். அதனை நடைமுறைப்படுத்த தன்னைச் சுதந்திரமாக அர்ப்பணித்துக் கொள்கிறான். தவிர்க்க முடியாது என்ற பொருளில் இதனை அவன் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அல்லது சமூகம் அங்கீகரித்தது என்ற பொருளில் பின்பற்றுவதும் இல்லை. அவனே தனிப்பட்ட முறையில் மதிப்பீடு செய்து இலட்சியங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறான். அதற்குத் தானே பொறுப்பாளியும் ஆகிறான். இது ஆய்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்க விதி ஆகும்.

இந்த ஒழுக்க விதி எந்த நிலையில் இருக்கிறது. இங்கு மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது இந்துவிற்கு ஏற்புடையது அல்ல அதாவது ஒருவன் இந்துச் சமூகம் என்ற பொருளில் இருக்கிறானே தவிர, ஒழுக்க நெறி என்ற பொருளில் இல்லை. எந்த இறுதி நோக்கத்திற்காகவும் பொறுப்பெடுத்து வாழவில்லை. அவன் சமூகத்தின் ஒரு கருவியே. பின்பற்றுவதோடு அவன் திருப்தி கொள்ள வேண்டியதுதான். அவனுடைய நெறிகளற்ற ஒழுக்கமே பாவம் பற்றிய அவனுடைய கண்ணோட்டத்திற்குத் தெளிவான நிரூபணமாகும். விஷ்ணுவை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் ஒன்பது வகையான பாவப்பட்டியலை வழங்குகின்றனர்.

1. சிலவகையான முறையற்ற புணர்ச்சிகள் இதில் அடங்கும். இதற்கான பரிகாரம் எரியூட்டல்.

2. மகாபாதகம்: ஒரு பார்ப்பனனைக் கொல்வது. மது அருந்துவது, பார்ப்பனனின் தங்கத்தைத் திருடுவது, குருவின் மனைவியுடன் உறவு வைத்திருப்பது ஆகியவை இதில் அடங்கும். இம்மாதிரியான பாவம் செய்தவர்

களுடன் சமூக உறவு வைத்திருப்பதும் இப்பாவத்தில் அடங்கும்.

3. இதே குணாம்சம் கொண்ட சிறு பாவங்கள்— அனுபாதகா—என்று அழைக்கப்படும். மற்ற வர்ணத்தாரைச் சேர்ந்த நபர்களைக் கொல்வது, பொய்ச் சாட்சி கூறுவது, நண்பனைக் கொல்வது, ஒரு பார்ப்பனனின் நிலத்தையோ செல்வத்தையோ திருடுவது, சிலவகையான முறைசாராப் புணர்ச்சிகள், கலப்புகள் இதில் அடங்கும்.

4. உபபாதகா எனப்படும் சிறிய பாவங்கள்: தவறாகக் கூறுவது, குறிப்பிட்ட மதக் கடமைகளை நிராகரிப்பது, கூடா ஒழுக்கம், சட்டத்திற்குப் புறம்பான தொழில்கள், மூத்தவன் இருக்க மணம் முடிப்பது, கடவுளுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் சடங்கு செய்ய மறுப்பது, நாத்திகம் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

5. உடல் ரீதியாக ஒரு பார்ப்பனனுக்கு வேதனையை ஏற்படுத்துவது, நுகரக் கூடாத பொருளை நுகர்வது, நேர்மையற்ற ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் சில இயற்கைக்கு மாறான குற்றங்கள் ஆகியன இதில் அடங்கும்.

6. ஒரு கலப்பினச் சாதியைத் தோற்றுவிக்கும் செயல்கள், வளர்ப்புப் பிராணிகள் அல்லது வன விலங்குகளைக் கொல்லுதல் இதில் அடங்கும்.

7. ஒருவனிடம் தானமாகப் பெறுவதற்குத் தகுதியில்லாத நடவடிக்கைகளைக் கொண்ட பாவச் செயல்கள், வெறுக்கத் தக்க நபர்களிடம் இருந்து தானங்களையும் அன்பளிப்புகளையும் பெறுவது, வியாபாரம், வட்டித் தொழில், பொய் பேசுதல், சூத்திரனுக்குத் தொண்டு செய்வது ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

8. மேன்மையைக் குறைக்கும் பாவங்கள்: பறவைகளைக் கொல்லுவது, நில நீர் உயிரினங்களைச் கொல்லுவது, சாதிக்காயைத் தின்பது அல்லது அதை ஒத்த போதை கொடுக்கும் திரவங்களைக் குடிப்பது ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

9. பிற பாவங்கள்: மேலே சொல்லப்படாதவை எல்லாம் இதில் அடங்கும்.

இந்தப் பாவப்பட்டியல் நீளமானது. இருந்தபோதிலும், பாவம்பற்றிய இந்துவின் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி இது போதுமானது. முதலாவதாக வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுங்கிவிருந்து மனிதன் எவ்வாறு வீழ்ந்திருக்கிறான் என்பதை அது குறிக்கிறது. இரண்டாவதாக, அசுத்தம், கறைபடிதல் என்பதைக் குறிக்கிறது. பதக் என்ற வார்த்தையின் அடிப்படைப் பொருள் இது. இதன் பொருள் அசோக்ஸ்சா என்பதே (அதாவது அசுத்தமானது). இந்துக் கருத்துப்படி, பாவம் என்பது ஆன்மாவின் நோயாகும். ஒரு பொருளில் பார்த்தால், புற ஒழுக்க விதிகளை மீறுவதை மட்டும் இது குறிக்கிறது. இரண்டாவது பொருளில் பார்த்தால், புண்ணிய யாத்திரையின் மூலமாகவும் சடங்கு, தானம் ஆகியவற்றின் மூலமும் தனது கறைபடிந்த உடலைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது. அசுத்தத்தின் மூலம் உருவாகும் தெய்வீக அசுத்தத்தைப் பற்றி இது ஒரு போதும் பேசுவது இல்லை.

இந்துக்களில் ஒழுக்கவிதிகள் என்பது முற்றுமுழுதாகச் சமூகவிதிகள் என்பதை இது காட்டுகிறது. ஒழுக்க விதிகளின் தன்மை முழுக்க மரபையும் பழக்கவழக்கங்களையும் சார்ந்தது என்பதே இதன் பொருள் மரபு சார்ந்த ஒழுக்க விதிகளில் இரு தீமைகள் இருக்கின்றன. முதலாவது நேர்மையோடும் நல்லெண்ணத்தோடும் இருப்பதற்கான எந்த உத்திரவாதத்தையும் வழங்கவில்லை. காரணம்

ஒழுக்கவிதிகள் தனி நபரின் உணர்வுகளிலும் நலன்களிலும் ஆழமாக ஊடுருவும்போதுதான் மனித நடத்தையில் பாசாங்கிற்கு இடமிருக்காது. இரண்டாவதாக, மரபுவழி ஒழுக்கங்கள் என்பது ஒரு நங்கூரம் போன்றது. இது ஒரு சாதாரண மனிதனை உயர்த்திப் பிடிக்கிறது. முன்னேறிச் செல்பவனைப் பின்னுக்கு இழுக்கிறது. மரபுவழி ஒழுக்க விதிகளின் இன்னொரு பெயர், ஒழுக்கவிதித் தேக்கம் என்பது ஆகும். ஒழுக்கநெறி என்பது பழுக்கவழக்க அடிப்படையிலான ஒழுக்கநெறிகள் மட்டுமே என்று இருக்கும் எல்லா இடங்களிலும் இதுவே உண்மை. ஆனால் இந்துக்களின் மரபுவழி ஒழுக்க விதிகளோ அதற்கே உரித்தான சிறப்பான தீங்கான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. மரபுவழி ஒழுக்கவிதிகள் என்பது பாராட்டுதலுக்குரிய நடத்தை பற்றிய விசயம் ஆகும். சாதாரணமாக, பொதுமக்கள் பார்வையிலிருந்து இவை நல்லவை எனப் பாராட்டப்படும். ஆனால், இந்துக்களிடையே இந்தப் பாராட்டுதலுக்குரிய நடத்தைகள் கடவுளோடு அல்லது சமூகத்திற்கு நல்லது என்ற விசயங்களோடு சம்பந்தம் கொண்டிருக்காது. பார்ப்பனர் களுக்கு மரியாதை தருவது, அவர்களுக்கு நல்லது செய்வது ஆகியவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டுத்தான் இந்துக்களிடையே பாராட்டத்தக்க நடத்தைவிதிகள் இருக்கும். மேலாண்மை மனிதர்களை வணங்குவதே இந்து நீதிநெறிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகும்.

இந்துயிசத் தத்துவத்தைப்பற்றிய புரிதலுக்கு அடிப்படையாக, இந்து அறநெறிகளை (Ethics) நான் எடுத்துக் கொள்வதால் என்ன மாற்றம் வந்துவிடப் போகிறது? இந்துயிசத்தில், சட்டத்திற்கும் மதத்திற்கும் இடையில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்பது போலவே சட்டத்திற்கும் அறநெறிக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்பதை இந்துயிசத்தின் பெரும்பாலான மாணவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். உயர்சாதியின் நோக்கங்களுக்குத்

தாழ்ந்த சாதியினர் தொண்டுழியம் செய்வதை ஒழுங்கு படுத்துவதிலேயே இந்த இரண்டும் (சட்டம், அறநெறி) அக்கறை கொண்டிருக்கின்றன.

முன்றாவதாக, இந்துத் தத்துவத்தின் உண்மையான சாராம்சமான உபநிடதங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளத் தவறியதால், முழுக்க முழுக்க இந்துயிசம் பற்றிய பொய்யான சித்திரத்தையே நான் தந்திருப்பதாக ஒரு மறுப்பி தெரிவிக்கப்படுகிறது.

உபநிடதங்களை நான் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் இதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அந்தக் காரணம் மிகச் சரியானது என்றும் நான் நினைக்கிறேன். மதம்பற்றிய தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியாக இந்துயிசத்தின் தத்துவம் பற்றி அக்கறைப்பட்டேன் இந்துத் தத்துவத்தில் எனக்கு அக்கறையில்லை. அவ்வாறு நான் அக்கறைப்பட்டிருந்தால், உபநிடதங்களை ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் இதனை ஆய்வு செய்யவே நான் விரும்புகிறேன். அதன்மூலம் இந்துயிசத்தின் தத்துவம் பற்றி நான் சொன்னதுதான் உபநிடதங்களின் தத்துவமும் ஆகும் என்பதை ஐயமின்றிக் காட்டவே விரும்புகிறேன்.

உபநிடதங்களின் தத்துவம்பற்றி ஒரு சில வரிகள்லேயே சொல்லிவிட முடியும். திரு. அக்ஸிஸி அவர்கள் இதைச் சிறப்பாகத் தொகுத்தளிக்கிறார்.¹⁰

"நிலையான உண்மை அல்லது பொருள் என்ற ஒன்றை அனுமானிப்பதன் மூலம், பொருள் அல்லது சிந்தனை சம்பந்தப்பட்ட தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகளை அடிமட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றன. பேரண்டப் பெருவெளியின் பொருளடக்கம் பிரம்மா. தனிமனிதனின் சாராம்சம் ஆத்மா. ஆத்மா பிரம்மத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி நான் சொல்லும்போது

உணர்வுகள், சிந்தனைகள், விருப்பங்கள், ஆசைகள், வேதனைகள் ஆகிய வாழ்க்கையின் புனைவுரு தோற்றங்கள் அனைத்தையும் கணக்கில் கொண்டே பேசுகிறேன். ஆத்மா என்பது நிரந்தரமாக மாயைச் சிறையில் அடைப்பட்டிருக்கிறது. ஆசை விலங்குகளால் கட்டுண்டு இருக்கிறது. வேதனைச் சவுக்கால் புண்பட்டு நிற்கிறது.”

இந்த உபநிடதத் தத்துவங்களால் என்ன பயன்? துறவறத்தின் மூலமும் புலனடக்கம் மூலமும் வாழ்விற்கான போராட்டத்திலிருந்து மனிதனைப் பின்வாங்கச் செய்வதே இந்த உபநிடதத் தத்துவங்களின் பொருள் ஆகும். திரு. அக்ஸ்லி அவர்கள், இதை ஒரு வாழ்க்கை முறை என்ற அளவில், புண்படுத்தும் வார்த்தைகளில் கண்டனம் செய்கிறார்.²⁰

“முற்றும் துறந்த இந்திய முனிவர்களைவிட வேறு யாரும் கடுமையாக உடம்பை வருத்திக் கொள்ளவில்லை. உணர்ச்சியற்ற, தூங்கிக் கொண்டே நடக்கும் வியாதி நிலைமைக்கு மனிதனைக் கீழிறக்கியதில், பின்னர் வந்த ஒருமைவாதம் பெருமளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. புனிதம் என்ற பெருமைக்காக, மூடத்தனமான பிரம்மை என்ற இன்னலில் சிக்குண்டு இருக்கிறது.”

திரு. வாலா அர்தயாள் அவர்கள் உடநிடதங்களை மறுத்துரைப்பதை ஒப்பிடும்போது, உபநிடதத் தத்துவங்கள் பற்றிய கண்டனங்களில் ஒன்றுமே இல்லை (எனச் சொல்லிவிடலாம்: மொ-ர்) அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.²¹

“அறிந்து கொள்ளக்கூடியவையெல்லாம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று உபநிடதம் எடுத்துரைக்கிறது. வரம் பற்ற முழுமை (Absolute) என்பதை அறிந்து கொள்வதற்

கான இந்தத் தாகமே இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து வறட்டுத் தத்துவங்களுக்குமான அடிப்படையாகும். இந்த ஆய்வுக்கோவை அனைத்தும் அபத்தமான தற்பெருமையை, விநோதமான கற்பனைகளை, குழப்பமான அனுமானங்களைக் கொண்டவையாகும் இவை பயனற்றவை என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பழைய பாதையிலேயே நாம் உழன்று வருகிறோம். ஐரோப்பியச் சமூகச் சிந்தனைகளை மொழியாக்கம் செய்யாமல், இவற்றையே (இந்தப் பழைய நூல்களையே) பதிப்பித்தும் மறுபதிப்பு செய்தும் வருகிறோம். பிரடிக் காரிசன், பிரீக்ஸ், பெபல், அனடோல் பிரேன்ஸ், கெர்வி, ஹெக்கல், கிடிங்ஸ், மார்சல் ஆகியோர் டன்ஸ், ஸ்காட்டஸ், தாமஸ் அக்யுனாஸ் ஆகியவற்றைப்பற்றிய ஆய்வுக்கோவைகளையும், பெண்டாடச் சட்டங்கள், பிலிப் கவிதைகள் ஆகியவற்றின் நன்மைகளைப்பற்றியும் மட்டுமே விவாதித்துக் கொண்டு இருந்திருந்தால், ஐரோப்பா எந்த நிலைமையில் இருந்திருக்கும்? இந்தியப் பண்டிதர்களும் பட்டதாரிகளும் நைந்துபோனபழமையின் மீது பித்துக்கொண்டு அலைகிறார்கள். இதனால்தான் வளர்ச்சியடைந்த மனிதர்களால் நிறுவப்பட்ட இந்த நிறுவனம் நமது இளைஞர்களைச் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களைக்கொண்டு வேதங்களின்மூலம் ஆறு தரிசனங்களை நோக்கி அழைத்துச் செல்கின்றன போலும்! அறிவுத் தாகத்தை நோக்கி என்ன முட்டாள்தனமான முயற்சிகள்! சுத்தமான குடிநீருக்காகக் காய்ந்துபோன கடலைத்தேடி பாலைவனத்தில் ஓட்டகப் பயணம் செய்வதற்குச் சமமிது. இந்தியாவின் இளைஞர்களே! உங்களின் இயங்காநிலை சாத்திரங்கள் இருக்கும் ஓலைச்சுவடிகளில் அறிவைத் தேடாதீர்கள்! அவற்றில் முடிவேயில்லாத வார்த்தை ஜாலங்களைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை! நீங்கள் வாழ்க்கையையும் அதன் பிரச்சனைகளையும் தெரிந்து கொள்ள விருப்பப்பட்டால் ரூசோ, வால்டேர்,

பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், ஹெக்கல், ஸ்பென்சர், மார்க்ஸ், பால்ஸ்ட்டாய், ரூஸ்இன், காம்டே போன்ற ஐரோப்பியச் சிந்தனையாளர்களையும் படியுங்கள்.”

இவற்றை மறுத்துரைப்பது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். இந்த உபநிடதங்கள் ஒரு சமூக அரசியல் முறை என்ற அளவில், இந்துயிசத்தின் மீது ஏதேனும் செல்வாக்கு செலுத்தியிருக்கின்றனவா? இந்துக்களின் தார்மீக, சமூக அமைப்பில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாத, இந்தப் பயனற்ற, தொடர்ச்சியற்ற ஊகக் கருத்துகள் (உபநிடதங்கள்) கைவிடப்பட்டவைதான் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

கெடுவாய்ப்பான இந்த விளைவிற்கான காரணங்களை விசாரிக்க இது பொருத்தமான இடம்தான் ஒரு காரணம் வெளிப்படையானது. உபநிடதத் தத்துவம் முழுமையற்றது. ஆகவே அது செயல்பட்டுப் பெற வேண்டிய பலன்களைப் பெறமுடியவில்லை. “உபநிடதங்களின் முக்கியக் கரு என்ன?” என ஒருவர் கேள்வி கேட்டால் இது தெளிவாய்விடும். பேராசிரியர் மாக்ஸ் முல்லரின் சொற்களின்படி,²² உபநிடதங்களின் முக்கியக் கரு உன் சுயத்தை அறி என்பதாகும். உபநிடதங்கள் கூறும் உன் சுயத்தை அறி என்பதன் பொருள், உன் உண்மையான சுயத்தை அறி என்பதாகும். உன்னில் ‘நானைக்’ கண்டுபிடித்து, அதன் உயரிய அம்சத்தை—அழிவற்ற சுயத்தை—முழு உலகத்தின் உள்ளீட்டை—அறி என்பதாகும்.

ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்ற பெரிய உண்மையைத் தாங்கள் கண்டு பிடித்ததாக உபநிடதங்கள் கூறிக் கொள்கின்றன. இந்த உண்மையை மனிதனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவை கோருகின்றன. ஏன் உபநிடதங்கள் பயனற்றவை ஆயின என்பதற்கான

காரணங்கள் பல. அவற்றை வேறொரு இடத்தில் விவாதிப்போம். இந்த இடத்தில் ஒன்றை மட்டுமே நான் குறிப்பிடுகிறேன். உண்மையை அறிவது மட்டுமே போதுமானதல்ல என்பதை உபநிடதங்கள் உணரவில்லை. ஒருவர் உண்மையை நேசிக்கவும், கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தத்துவத்திற்கும் மதத்திற்கும் ஆன வேறுபாடுகளை இரண்டு வழிகளில் முன்வைக்கலாம். உண்மையை அறிந்து கொள்வதில் தத்துவம் அக்கறை கொள்கிறது. உண்மையை நேசிப்பதில் மதம் அக்கறை கொள்கிறது. தத்துவம் இயக்கமற்றது; மதம் இயக்கம் கொண்டது. இந்த வேறுபாடுகள் ஒரே பொருளின் இரண்டு அம்சங்கள்தான். தத்துவம் உண்மையை அறிவதில் மட்டுமே அக்கறை கொண்டுள்ளதால் அது இயக்கமற்றது. மதம் உண்மையை நேசிப்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளதால் இயக்கம் கொண்டதாக இருக்கிறது. மாக்புளோமன் சரியாகச் சொல்லியுள்ளது போல,²⁸ "மதம் ஒரு இயக்கமாய் இல்லாமலும் நம்முள்ளே ஏதேனும் ஒன்றின்மீது அன்பைத் தூண்டாமலும் இருந்தால் அதை மதம் என்று அழைப்பதைத் தவிர வேறு எந்தப் பெயராலும் அழைக்கலாம். மதம் என்பது உண்மையை அறிவது. உண்மையை அறியும் நாம் அந்த உண்மையின்மீது அன்பு செலுத்தாமல் இருந்தால், அதற்கு அந்த உண்மையை அறியாமல் இருப்பதே மிக நன்றாக இருக்கும். சாத்தான் என்பவன் உண்மையை அறிந்ததால்தான் அதனை வெறுக்கிறான். அந்த உண்மையைப் பின்பற்றாமல் இருக்கிறான். 'நாம் உயர்வானதைப் பார்க்கும்போது அதனை நேசிக்க வேண்டும்' என டென்னிசன் கூறுகிறார். சுத்தப் புறப் பொருளில் பார்க்கும்போது உயர்வானது, தன்னுள் இருக்கும் வித்தியாசத்தாலும் தூரத்தாலும் விலகியே நிற்கிறது. நாம் அதனைக் கண்டு அஞ்சுகிறோமோ அதனை வெறுக்க ஆரம்பிக்கிறோம்." இதுவே புலன் உணர்வு கடந்த அனைத்துத் தத்துவங்களின் தலைவிதி ஆகும் (Fate). வாழ்க்கையின் மீது அவை எந்தப் பாதிப்

பையும் செலுத்தவில்லை. திரு. பிளேக் சொல்லியுள்ளது போல, "மதம் என்பது அரசியல். அரசியல் என்பது சகோதரத்துவம், தத்துவம், மதம் ஆக மாறவேண்டும். அதன் பொருள் அது (தத்துவம்) செயல்படும் அறநெறியாக மாற்றமுற வேண்டும். இயங்கா நிலையில் அது நின்றுவிடக் கூடாது. திரு. புளோமன் சொல்லியது போல, "மதம் ஒரு இயங்காநிலைத் தத்துவமாக இருந்தால், அதில் ஒன்றுமே இல்லை என்றால், பின் அது சாதாரண, எளிய மக்கள்மீது அக்கறைக் கொண்டதாக இருக்க முடியாது."

"அதனை (மதம்) இயங்காநிலை எல்லைக்குள் முடக்கி வைப்பது என்பது அதனைப் பொருளற்றதாக்கி விடும். அரசியலில் இருப்பதுபோல அழுத்தமாகவும் நேரடியாகவும் இல்லாமல், மதத்தின்மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கை இறுதியாகக் கறாராகப் பார்த்தால் மடத்தனமாகும். ஏனெனில் ஒரு உயிரோட்டமான பொருளில் இத்தகைய நம்பிக்கை பொருளற்றதாய் இருக்கிறது. காரணத்தையும் களத்தையும் கொண்ட உலகில் பொருளற்றவை இருக்கவில்லை."

இந்தக் காரணங்களினால்தான், உபநிடதத் தத்துவம் பயனற்றதாய் ஆனது. ஆகவே, அவை இந்து அறநெறி விதிகள் ஆனாலும் சரி, உபநிடதத் தத்துவங்கள் ஆனாலும் சரி, மனுவினால் தொகுக்கப்பட்ட இந்துயிசத் தத்துவத்திலிருந்து ஒரு சிறிதையும் ஒரு புள்ளியையும் கூடக் குறைக்கவில்லை என்பது விவாதத்திற்கு இடமில்லாத ஒன்று. மதத்தின் பெயரால் மனு பிரச்சாரம் செய்த அவக்கேடுகளைக் களைவதற்கு அவற்றிற்குப் பலம் இல்லை. அவை நடப்பில் நிலவி வந்தபோதிலும் "இந்து யிசமே! உன் பெயர்தான் சமத்துவமின்மையோ!"

VI

சமத்துவமின்மை என்பது இந்துயிசத்தின் ஆன்மா ஆகும். இந்துயிசத்தின் ஒழுக்க விதிகள் என்பது சமூகம் சார்ந்தது மட்டுமே. இது ஒழுக்க நெறி அற்றது—மனித நேயமற்றது என்று மிகச் சாதாரணமாகச் சொல்லி விடலாம். எது ஒழுக்க நெறியற்றதோ, மனித நேயத் தோடு சம்பந்தமற்றதோ, அது சாதாரணமாக, ஒழுக்கக் கேடானதாகவும் மனித நேயமற்றதாகவும் இழிவானதாகவும் மாறிவிடும். இந்துயிசம் இவ்வாறாகவே மாறியிருக்கிறது. இதில் யாராவது ஐயப்பட்டால் அல்லது இந்த முடிவுகளை மறுத்தால், இந்துச் சமூகத்தின் சமூகக் கட்டுமானத்தை அவர்கள் ஆய்வு செய்ய வேண்டும். அதில் (சமூகக் கட்டுமானத்தில்) உள்ள சில அடிப்படை நிலைமைகளைத் தெரிந்து கொள்ள விருப்பப்பட வேண்டும். பின்வரும் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொள்வோம்.

முதலில் தொல்குடிக் குலங்களைப் பார்ப்போம். எந்த நாகரிகக் கட்டத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்?

மனிதகுலக் கலாச்சார வரலாறு என்பது, காட்டு மிராண்டி வாழ்க்கையிலிருந்து அநாகரிக வாழ்க்கைக்கும் அநாகரிக வாழ்க்கையிலிருந்து நாகரிக வாழ்க்கைக்கும் முன்னேறிய முழுக் காலக்கட்டத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும். ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்கான மாற்றம் என்பது மனித அறிவுக் கலையில் சில கண்டுபிடிப்புகளைக் கொண்டதாக—அதனால் மனிதனின் பயணத்தில் ஒரு முன்னேற்றம் கொண்டதாக—இருந்திருக்கிறது.

மனிதகுல முன்னேற்றம் என்ற நோக்கில் பார்க்கும் போது பேச்சு மொழியின் வளர்ச்சி மனிதனை முரட்டு இயல்பிலிருந்து பிரித்துக் காண்பிக்கிறது. காட்டுமிராண்

டிக் காலத்தின் முதல் கட்டத்தை இது குறிக்கிறது. தீயைக் கண்டுபிடித்ததும் அதன் பயன்பாடு பற்றிய அறிவும் காட்டுமிராண்டிக் காலத்தின் நடுக்கட்டத்தில் தொடங்குகிறது. இந்த அருமையான கண்டுபிடிப்பு மனிதனின் பழக்கவழக்கத்தில் வரையறுப்புக்கு அப்பாற்பட்ட வளர்ச்சியைச் சாத்தியமாக்கியது. அவன் தன் காட்டு இருப்பிடத்திலிருந்து விடுபட்டு மாறுபட்ட குளிர்ப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்றான். மாமிசம், மீன் ஆகிய வற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டதன் மூலம் உணவுப் பொருள்களை அதிகரித்துக் கொண்டான். இரண்டாவது கண்டுபிடிப்பு வில்லும், அம்பும். பழங்கால மனிதனின் பெரிய கண்டுபிடிப்பு இது. காட்டுமிராண்டிக் காலத்தின் உயர்ந்த கட்டத்தை இது குறிக்கிறது. உண்மையில் இது அற்புதமான நடவடிக்கை ஆகும். இந்த ஆயுதம் ஏந்திய தால் அவன் பாய்ந்து செல்லும் விலங்குகளையும் தன் கட்டுக்குள் கொண்டுவந்தான். உயரத்தில் பறக்கும் பறவைகளையும் தன் காலடிக்குக் கொண்டு வந்தான்.

மண்பண்டாங்களைக் கண்டுபிடித்ததானது, காட்டு மிராண்டி நிலையிலிருந்து அநாகரிக நிலைக்கு மாறியதைக் குறிக்கிறது. இதுவரை மனிதன் பாண்டங்கள் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால் தீயின் பயன்களை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. பாண்டங்கள் இல்லாமல் அவனால் சேகரிக்கவோ, சமையல் செய்யவோ முடியாது. ஐயத்துக்கிடமின்றி, மண்பாண்டங்கள் என்பது ஒரு பெரும் பண்பாட்டுப் பாதிப்பைக் கொண்டிருந்தது.

அநாகரிகக் காலத்தின் மையப் பகுதி, மனிதன் கொடிய விலங்குகளை வளர்ப்பு விலங்குகளாக மாற்றக் கற்றுக் கொண்டதைக் குறிக்கிறது. (வேட்டையில்) பிடிபடும் விலங்குகளைத் தமக்குப் பணிசெய்ய வைக்கமுடியும் என்பதை மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். மனிதன் இப்பொழுது ஒரு கால்நடை வளர்ப்பாளனாக வளர்ந்து

விட்டான். இனியும் மனிதன் உணவுக்காகக் கொடிய விலங்கு வேட்டையைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை. அனைத்துப் பருவங்களிலும் அவனுக்குக் கிடைத்த பால் மனிதனின் உணவு வகைகளில் உயர்ந்த ஒரு கூடுதல் பொருளாகச் சேர்ந்தது. குதிரை, ஒட்டகம் ஆகிய வற்றின் மூலம் தொலைதூர இடங்களுக்கும் பயணம் செய்தான். இதற்கு முன் அது சாத்தியமில்லாமல் இருந்தது.

இரும்பை உருக்கும் கலையைக் கண்டுபிடித்தது மற்று மொரு பெரும் கண்டுபிடிப்பாகும். அநாகரிக மனிதனின் உயர்கட்ட வளர்ச்சியை இது குறிக்கிறது. இந்தக் கண்டுபிடிப்பினால் மனிதன் ஒரு "கருவிகள் செய்யும் விலங்காக" மாறிவிட்டான். தனது கருவியின் மூலமாக மரத்தையும் கல்லையும் திருத்தி வீடுகளையும் பாலங்களையும் கட்டினான்.

இவை அநாகரிக மனிதனின் வளர்ச்சியில் இறுதிக் கட்டத்தைக் குறிக்கிறது. நாகரிகம் என்ற சொல்லின் முழுப் பொருளில், அநாகரிக மக்களையும் நாகரிக மக்களையும் பிரிக்கும் எல்லைக்கோடு வரை, குறியீடுகள் மூலம் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் கலையை; அதாவது எழுத்துக் கலையை கண்டுபிடித்ததாகும். இதற்கு முந்தைய கண்டுபிடிப்புகள் மூலம் மனிதன் வெளியை (Space) வெற்றி கண்டதுபோல, இந்தக் கண்டுபிடிப்பின் மூலம் காலத்தைப் பற்றி அறிந்துகொண்டான். அவனால் இப்பொழுது தன் செயல்களையும் சிந்தனைகளையும் பதிவு செய்ய முடியும். ஆகவே, தன் அறிவு, கவித்துவ மான கனவுகள், தார்மீக அபிலாசைகள் ஆகிய அனைத் தையும் இப்பொழுது படிப்பதற்குத் தகுந்த வடிவத்தில் அவனால் பதிவு செய்யமுடியும். அதனால் தனது சம காலத்தவர் மட்டுமல்ல; தொடர்ச்சியாக வரும் தொலை தூரத் தலைமுறையினர் கூடப் படிக்க முடிந்தது.

மனிதனின் வரலாறு இப்பொழுது பாதுகாப்பானதாக மாறியது. இது ஒரு செங்குத்தான நிலையாகும். இதில் ஏறத்துவங்கியதிலிருந்துதான் நாகரிகம், ஆரம்பமானது.

சற்று நேரம் இதை நிறுத்திவிட்டுத் தொல்குடி மக்கள் எந்த நாகரிக நிலையில் இருக்கின்றனர் என்ற கேள்வியைக் கேட்போம். தொல்குடி மக்கள் என்ற பெயரானது²⁴ அப்பெயர் கொண்ட மக்களின் இன்றைய நிலையை வெளிப்படுத்துவதாய் இருக்கிறது. காட்டில் ஆங்காங்கே குடில்களில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். தானாக வளரும் கனிகள், வேர்கள், விதைக் கொட்டைகள் முதலியவற்றை உண்டு வாழ்ந்தார்கள். உணவுத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய மீன் பிடித்தலையும் வேட்டையாடுதலையும் செய்து வந்தனர். சமூகப் பொருளாதாரத்தில் விவசாயம் சிறிய பாத்திரமே ஆற்றுகிறது. உணவு விநியோகம் என்பது மிக ஆபத்தான கட்டத்திலேயே இருக்கிறது. அரைவயிற்றுப் பசியிலிருந்து அவர்கள் தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை. ஆடைகளின்றி நிர்வாணமாகத் திரியும் நிலையிலேயே இருந்தனர்.

போன்டா போராஜஸ் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு தொல்குடி இனமுண்டு. இதன் பெயருக்குப் பொருள் நிர்வாணப் போராஜஸ் என்பதாகும். அசாமில் உள்ள கோம்ஜக் நாகர்கள் உடுத்தும் உடையைப் போலவே இந்த இனப் பெண்கள் உடையணிகிறார்கள். பிறப்புறுப்பை மறைக்கும் மிகச் சிறிய அளவிலேயே அவர்களது ஆடை இருந்தது. இந்த ஆடையும் காட்டு மரநாரினால் அவர்களால் நெய்து கொள்ளப்பட்டதாகும். பெண்கள், மணிகள் தொங்கவிடப்பட்ட நாடா போன்ற கச்சைகளையும் பனைநார் ஓலைகளையும் கழுத்துமணி மாலைகளையும் அணிந்தனர் (கோம்ஜக் பெண்களைப் போல).

இதைத் தவிர இந்தப் பெண்கள் வேறெதுவும் அணிவதில்லை. தங்கள் தலையை முழுக்க மொட்டையடித்துக் கொள்வார்கள். நிசாம் ஆட்சிப் பகுதியைச் சேர்ந்த பாரிகபாத் என்ற இடத்திற்கு அருகில் வாழ்ந்துவரும் சென்குஸ் என்ற தொல்குடி மக்களின் 'வீடுகள் கூம்பு வடிவில் மூங்கில்களாலும் ஓலைகளாலும் கட்டப்பட்டிருக்கும்' என்று சொல்லப்படுகிறது. மிகச் சிறிய, உண்மையில் பற்றாக்குறையான ஆடைகளையே அவர்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள். ஆண்கள் லங்கோடும் வேறொரு ஆடையும் அணிகிறார்கள். பெண்கள் பாவாடையும் சிறிய அளவிலான ஜாக்கெட்டும் அணிகிறார்கள். சில சமயம் பாத்திரங்கள், ஒரு கூடை அல்லது இரண்டு கூடைகள் மட்டுமே இருக்கும். அவற்றில் சில சமயம் தானியங்கள் இருக்கும். ஆடு வளர்த்து வருகின்றனர். சில குறிப்பிட்ட கிராமங்களில் விவசாயம் செய்தும் மற்ற இடங்களில் தேன், காட்டுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை விற்றுப் பிழைத்தும் வருகின்றனர்.

மோரியஸ் என்ற தொல்குடி மக்களைப் பொறுத்த அளவில், ஆண்கள் பொதுவாக இடுப்பைச்சுற்றி ஒரு துணியையே ஆடையாக அணிந்து வருகின்றனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. பாசியாலான கழுத்து மாலையையும் தலைப்பாகையில் சேவல், மயில் சிறகுகளையும் அணிந்திருப்பார்கள். பெரும்பாலான இளம் பெண்கள், அளவுக் கதிகமாகவே பச்சை — குறிப்பாக முகத்தில் — குத்திக் கொள்வர். சில பேர் தங்கள் கால்களிலும் பச்சைக் குத்திக்கொள்வர். முட்களாலும் ஊசிகளாலும் பச்சை குத்துவர். காட்டுச் சேவல்களின் இறகுகளைத் தங்கள் தலைமுடிகளில் ஒட்டிக்கொள்வர். பித்தளை, தகரம் மற்றும் மரத்தாலான வரிசை கொண்ட அணிகலனால் தங்கள் தலையை அலங்கரித்துக்கொள்வர்.

இந்தப் பழங்குடியினர் எதை உண்பதிலும் தயக்கம் கொள்வதில்லை. புழுக்கள், பூச்சிகள் ஆகியவற்றைக் கூட

உண்கிறார்கள். ஒரு விலங்கு இயற்கையாக இறந்தாலோ அல்லது ஒரு புலியினால் கொல்லப்பட்டு நான்கு அல்லது அதற்கு அதிகமான நாட்களுக்கு மேலானாலோ அதை உண்பதில்லை. உண்மையில் (இதைத்தவிர) வேறு எதையும் உண்கின்றனர்.

அடுத்து நாம் எதிர்கொள்ளும் மக்கள் குற்றப் பரம்பரையினர். பழங்குடியினரைப் போல, இந்தக் குற்றப் பரம்பரையினர் காடுகளில் வாழ்வதில்லை. மாறாகச் சமவெளிகளில், நாகரிக மக்களுக்கு அருகிலும் மத்தியிலும் வாழ்கின்றனர். “ஐக்கிய மாகாணங்களில் குற்றப் பரம்பரையினர்” என்ற புத்தகத்தில் திரு. கொலிஸ் அவர்கள், குற்றப் பரம்பரையினரின் நடவடிக்கைகள் பற்றிய விவரத்தைத் தருகிறார். குற்றச் செயல்கள் மூலம்தான் இவர்களின் வாழ்க்கையே நடக்கிறது. வெகுசிலர், தங்கள் உண்மையான நடவடிக்கைகளை மறைக்க, வெளிப் பூச்சுக்காக விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வருவர். கொள்ளை அல்லது வழிப்பறி இதுவே அவர்களின் கொடிய நடவடிக்கைகளில் பெரும்பான்மையானதாக இருக்கும். ஆனால் குற்றம் புரிவதற்கென்றே உருவான ஒரு சமூகக் குழு என்ற முறையில் (தங்கள் செயல்பாடுகள்) எதுவும் அவர்களுக்குத் தவறாகப்படுவதில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் கொள்ளையடிப்பதை முடிவு செய்வதற்காக ஒற்றர்களை அனுப்பிக் கொள்ளையடிப்பதற்குத் தகுதியான நபரைத் தேர்ந்தெடுப்பர். அந்தப் பகுதி மக்களின் பொதுவான பழக்கத்தையும் ஆண்கள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கையையும் அவர்களுக்கு உதவி கிடைக்கும் தூரத்தையும் ஆய்வு செய்வர். வழக்கமாக நடுஇரவிலே கொள்ளையடிக்க ஒற்றர்களிடம் இருந்து பெற்ற தகவல்களின் அடிப்படையில் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவர். ஊரின் பல்வேறு இடங்களில் ஆண்களை நிறுத்திவிடுவர். குறிப்பிட்ட வீடு அல்லது வீடுகளைக் கொள்ளையடிக்கும் போது மற்றவர்கள் கவனத்தைத் திசைதிருப்ப, வேறு

இடங்களில் நின்றிருப்பவர்கள் துப்பாக்கியால் சுடுவர். கொள்ளைக் கூட்டம் வழக்கமாக 30லிருந்து 40 பேரைக் கொண்டதாக இருக்கும்.

இந்த மக்களின் பொதுவாழ்க்கையில் குற்றச் செயல்களின் பெரும்பங்கைக் குறிப்பிடுவது அவசியமானதாகும். ஒரு சிறுவன் நடக்க, பேச ஆரம்பித்தவுடன் குற்றச் செயலுக்கு அவனைத் தயார்ப்படுத்திவிடுகின்றனர். அவனைப் (குற்றச்செயலுக்கு) பழக்கப்படுத்துவதே இதன் நோக்கம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு சிறுவனைச் சிறு திருட்டுகளில் ஈடுபடுத்துவதால் அவன் பிடிபட நேர்ந்தால் பெரும்பாலும் உதை கிடைக்கும். வயது வந்தவனாக இருந்தால் கைது செய்யப்படுவான். அச்சமூகத்தில் பெண்கள் பெரும்பாத்திரம் ஆற்றுகின்றனர். நேரடிக் கொள்ளையில் பெண்கள் ஈடுபடுவதில்லை என்ற போதிலும், அவர்களுக்கு எண்ணற்ற பெரிய பொறுப்புகள் இருக்கின்றன. இதற்கும் மேலாக, கொள்ளைப் பொருட்களை விற்பதில் இந்தப் பெண்கள் புத்திசாலிகள், கடைப் பொருட்களைத் திருடுவதில் திறமைசாலிகள்.

நல்ல முறையில் பயிற்சி பெற்ற தொழில் முறைக் குற்றப்பரம்பரையினரான கொள்ளையர் (Pindharies), வழிப்பறிக் கொள்ளையர் (Thugs) ஆகியோரை உள்ளடக்கியதாக, இந்தக் குற்றப் பரம்பரை ஒரு காலத்தில் இருந்தது.

பிந்தாரிகள் என்பது ஆயுதம் தாங்கிய ஒரு கொள்ளைக் கும்பல் ஆகும். இந்த வழிப்பறிக் கூட்டம் 20,000 அல்லது அதற்கு மேலான குதிரைகளைக் கொண்ட வெளிப்படையான இராணுவ அமைப்பாகும். கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனின் ஆணைப்படியே நடப்பர். மிகப் பெரும் பலம் வாய்ந்த சிட்டு (Chitu) தனக்குக் கீழ் நன்கு பயிற்சி பெற்ற 5000 பேரைக் கொண்ட குதிரைப்

படையையும் 10000 குதிரைகளையும் கலாட்படையையும் ஆயுதங்களையும் கொண்டிருந்தான். ஒழுங்கற்ற, தொள தொளப்பான கொள்ளைக் கூட்டமான பிந்தாரிகள் தங்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு இராணுவத் திட்டம் எதையும் வைத்திருக்கவில்லை. இவர்கள் தொழில்முறை வழிப்பறிக் கொள்ளையர்களாக வளர்ச்சி பெற்றனர். பிந்தாரிகளுக்கு ஆக்கிரமித்தல் என்பது இலட்சியமல்ல. தங்களுக்கெனப் பணத்தையும் பிற பொருட்களையும் கவர்ந்து செல்வதே இவர்கள் நோக்கம். பொதுவான கொள்ளை, சூறையாடுதல் இதுவே இவர்கள் தொழில். எந்த ஆட்சி யாளர்களையும் இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. யாருக்கும் இவர்கள் அடிமைகளில்லை. யாருக்கும் இவர்கள் விசுவாசம் காட்டவேண்டியதில்லை. யாரையும் இவர்கள் மதிப்பதில்லை. செல்வந்தர், ஏழை, உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் ஆகிய அனைவரையுமே அச்சமோ, மனசாட்சி உறுத்தலோ இன்றிக் கொள்ளையடித்தனர்.

தொழில்முறைக் கொலைகாரர்களான வழிப்பறிக் கொள்ளையர் கூட்டம் நன்கு பயிற்சி பெற்ற கூட்டம் ஆகும்.²⁵ 10லிருந்து 100 பேரைக்கொண்ட இந்தக் கூட்டத்தினர் இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களில் மாறு வேடத்தில் உலவி வருவர். செல்வந்தச் சமூகத்தின் நம்பிக்கையான வழிப்போக்கர்களாகச் செயல்பட்டு வரும் இவர்கள், சாதகமான சூழலில் தங்கள் கைக்குட்டையின் உதவியால் அல்லது கழுத்துக்குச் சுருக்குவைத்துச் செல்வந்தர்களைக் கொன்று அவர்களைப் புதைத்து விட்டுப் பொருட்களை எடுத்துக்கொள்வர். இவ்வனைத்துச் செயல்களும் சிறப்பான மதச் சடங்குகளை முடித்த பின் குறிப்பிட்ட, பழைய, கட்டுதிட்டமான வடிவங்களில் செய்யப்படும். இவர்கள் இந்துமத அழிவுக் கடவுளான காளியின் தீவிரமான பக்தர்கள் ஆவர். ஆதாயத்திற்காகக் கொலை செய்வது இவர்களுக்கு ஒரு மதக் கடமையாகும். இதை ஒரு புனிதமான மதிப்பு;

வாய்ந்த தொழிலாகக் கருதுகின்றனர். உண்மையில் தங்களுடைய செயலில் எந்த வாழ்க்கை நெறிகளையும் மீறுவதாக அவர்கள் நினைக்கவில்லை. யாருடைய அதிகாரத்தின் கீழ் யாருடைய மரியாதைக்காக இவர்கள் இத்தொழிலைச் செய்கிறார்களோ அந்தப் பெண் கடவுள்களின் விருப்பங்கள் ஒரு சிக்கலான வடிவில் இவர்களுக்கு முன் அறிகுறியாகத் தெரியவரும். இந்த முன் அறிகுறியின் கட்டளைப்படி தொலைதூர இடங்களுக்கும் கூட்டமாக நடந்தே செல்கின்றனர். இவர்களால் கொலை செய்யப்படும் நபர், இவர்களின் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குச் சாதகமான சூழலில் எதிர்ப்படுவார். இந்தக் கொலைச் செயல் நடந்து முடிந்தவுடன் இவர்களின் காவல் தெய்வங்களுக்குச் சடங்கு செய்யப்படும். அந்தத் தெய்வத்திற்காகக் கொலை நடந்த இடத்திலிருந்து மண் எடுத்துச் செல்லப்படும். இந்தக் கும்பலுக்கு என்று தனி மொழியே உண்டு. அதே போல, குறிப்பிட்ட குறியீடுகளையும் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவின் தொலைதூரப் பகுதியிலுள்ள இதன் உறுப்பினர்கள் இந்தக் குறியீட்டின் மூலம் ஒருவரை ஒருவர் அடையாளம் கண்டு கொள்வர். இந்தக் கூட்டத்தில் வயதாகிப் போனவர்கள் அல்லது கொள்ளை நடவடிக்கைகளில் சுறுசுறுப்பாகப் பங்காற்ற முடியாதபடி பலவீனமாய்ப் போனவர்கள் மற்றவர்களுக்கு ஒற்றர்களாகவும் காவலாளிகளாகவும் சமையல்காரர்களாகவும் பணியாற்றுவர். திறமையான அமைப்பு வடிவம், தங்கள் செயல்முறைகள் பற்றிய இரகசியம், பாதுகாப்பு முறைகள், முக்கியமாக மதப்போர்வை ஆகியவற்றின் மூலம் தங்கள் கொலைக்ளை மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். இதனால் நூற்றாண்டுக் காலமாகத் தங்கள் தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்து வரமுடிகிறது. இந்திய ஆட்சியாளர்களான இந்துக்களும் முகமதியர்களும் இவர்களின் வழிப்பறிக் கொள்ளையை ஒரு முறையான தொழிலாகவே மதித்து வந்தனர் என்பது பெரும் உண்மையாகும். இவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு வரி கட்டி

வந்தனர். அரசாங்கம் இவர்களைத் தண்டிக்காமல் விட்டு விட்டது.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் ஆகும்வரை இந்த வழிப்பறிக் கொள்ளையர்களை அடக்குவதற்கு எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. 1835இல் 382 வழிப்பறிக் கொள்ளையர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டனர். 1836 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டனர் அல்லது ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். 1879இல்கூட 344 வழிப்பறிக் கொள்ளையர்கள் அரசாங்கத்தின்கீழ்ப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தனர். 1904 வரை அரசாங்கத்தில் வழிப்பறி மற்றும் கொள்ளைத்துறை என்ற ஒன்று செயல்பட்டு வந்தது. 1904இல் மத்தியக் குற்றப் புலனாய்வுத்துறை இதைத் தன் பொறுப்பில் எடுத்துக்கொண்டது. குற்றப்பரம்பரையினர் ஒரு குழுவாகச் செயல்படும் சாத்தியம் இல்லை என்ற போதிலும் கொள்ளையடிப்பதையே தங்கள் பிரதானத் தொழிலாகச் செய்துவந்தது நீடித்தது.

இந்த இரண்டு வகுப்புகளுக்கும் அப்பால் தீண்டத்தகாதவர் என்ற மக்கள் பிரிவும் உண்டு. தீண்டத்தகாதவர்களுக்கும் கீழே நெருங்கக்கூடாதவர் என்ற ஒரு பிரிவு உண்டு. யாரைத் தொட்டால் தீட்டுப்பட்டுவிடுமோ அவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள். குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குள் வந்தாலே தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்பவர்கள் நெருங்கக்கூடாதவர்கள் ஆவர். நாயாடிகள் நெருங்கக்கூடாதவர்கள் என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். நாய்களைச் சாப்பிடும் இவர்கள் இந்துக்களிலேயே மிகத் தாழ்ந்த சாதியினர். இவர்கள் பிச்சை கேட்டு விடாப்பிடியாகக் கூக்குரல் இடுவார்கள். எந்த ஒரு நபரும் நடந்து சென்றாலோ, வாகனம் ஓட்டிச் சென்றாலோ அல்லது படகில் சென்றாலோ அவர்கள் குறிப்பிட்ட தூரம் சென்றபின்தான், இவர்கள் அப்பாதையில் செல்ல வேண்டும்.

இவர்களுக்கு ஏதாவது தரப்பட்டால் அப்பொருள் தரையில் வைக்கப்பட்டபின் வைத்த நபர் குறிப்பிட்ட தூரம் சென்ற பின்னால், பணிவோடு வந்து அதை அவர்கள் எடுத்துச்செல்ல வேண்டும்.

இவர்களைப்பற்றித் தர்ஸ்டன் கூறுவதாவது: சோரனூரில் இருக்கும் இந்த நாயாடிகளை நான் ஆய்வு செய்தபோது தீண்டாமையின் காரணமாக மூன்று மைலில் கடக்கவேண்டிய ஒரு தூரத்தை, பல மைல்களைக் கொண்ட நீண்ட சுற்று வழிப் பாதையின் மூலம் கடந்து செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன்." நெருங்கத் தகாதவர்கள் என்ற பிரிவுக்கும் கீழே காணத்தகாதவர்கள் என்ற ஒரு பிரிவு உண்டு.

சென்னை மாகாணத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் புரத வண்ணார்கள் என்ற சாதியினர் காணத்தகாதவர்கள் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். "பகல் நேரத்தில் வெளியே வர அவர்களுக்கு அனுமதியில்லை. காரணம், அவர்கள் பார்வையில் பட்டாலே தீட்டுப்பட்டுவிடும். இந்தத் துரதிர்ஷ்டசாலிகள் இரவில் மட்டுமே நடமாட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்ததால் வலைக்கரடி, கழுதைப் புலி ஆகியவற்றைப் போல இரவுக்குப் பின் குகையிலிருந்து கிளம்பி விடிவதற்குள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று விடவேண்டும்" என்று சொல்லப்படுகிறது.

இத்தகைய பிரிவினரின் மொத்தத் தொகையை எண்ணிப் பாருங்கள். தொல்குடி மக்கள் 2½ கோடி, குற்றப்பரம்பரையினரின் எண்ணிக்கை 45 லட்சம், தீண்டத்தகாதவர் எண்ணிக்கை 5 கோடி. இதன் மொத்தக் கூட்டுத்தொகை 7 கோடியே 95 லட்சம். இவர்கள் எத்தகைய தார்மீக—பொருளாதார—சமூக—ஆன்மீக—வீழ்ச்சியில் இந்துயிசத்தால் சூழப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதைப் பாருங்கள். "தங்கள் நாகரிகம் மற்ற

எல்லா நாகரிகங்களைக் காட்டிலும் பழமையானது; தங்கள் இந்துமதம் மற்ற எல்லா மதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது" என இந்துக்கள் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அப்படியென்றால் இந்தப் பிரிவு மக்களை முன்னேற்ற, அவர்களுக்கு நம்பிக்கையையும் அறிவையும் தர இந்துயிசம் ஏன் தவறிவிட்டது? இந்துயிசம் அவர்களைப் பண்படுத்தக்கூடத் தவறி விட்டதேன்? கோடிக்கணக்கான மக்கள் வெட்கப்படத்தக்க வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளவும் குற்ற நடவடிக்கைக்குத் தள்ளப்படவும் காரணமாயிருக்கும் போது, எப்படி இது (இந்துயிசம்) கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாளா நின்றது? இதற்கெல்லாம் என்ன பதில்? தீட்டைப்பற்றிய பயம் இந்துயிசத்தை விழுங்கி விட்டது என்பதே இதற்கான ஒரே பதில். தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளும் சக்தி இதற்கில்லை. (மற்றவர்களுக்கு) தொண்டாற்றுவது என்பதற்கான தூண்டுதல் இந்துயிசத்தில் இல்லை. ஏனெனில், இது அதன் இயல்பிலேயே மனிதத்தன்மையில்லாத ஒன்றாகவும் ஒழுக்கநெறி அற்றதாகவும் இருக்கிறது. இதனை மதம் என்று அழைப்பதே தவறான சொல் வழக்காகும். ஒரு மதம் எதற்காக இருக்கிறதோ அதற்கு நேர் எதிரான தத்துவம் தான் இந்துயிசம்.

குறிப்புகள்

1. கல்விபற்றிய கலைக்களஞ்சியம் — முன்றோவின் 'தத்துவம்' என்ற கட்டுரை.
2. 'மதத்தின் தத்துவம்', பக். 1-2, ஆக்ஸ்போர்டு.
3. இயற்கை இறையியல் என்பது தனித்த ஆய்வுத் துறை. இதன் காரணகர்த்தா பிளேட்டோ ஆவார். பார்க்க: சட்டங்கள்.
4. 'நன்னெறியாளரின் நம்பிக்கை'—ஏ.இ: டெய்லர் பக். 19.
5. 'யூதர்களின் மதம்' (1927)
6. ஸ்மித்
7. ஸ்மித்
8. ஸ்மித்
9. ஸ்மித்
10. 'வாழ்க்கை மரம்'—கிரௌபய், பக். 5.
11. இரு நன்னெறிகள்
12. நீதிபற்றிய மற்றும்மோர் விளக்கத்திற்குப் பார்க்க: 'பயன்பாட்டு வாதம்'—ஜே.எஸ்.மில்.
13. 'நவீன அரசாங்கத்தில் சதந்திரம்'—லஸ்கி.
14. 'யூதர்களின் மதம்' பக். 269.
15. 'நீட்சேயிலிருந்து இட்லர் முடிய'— எம். பி. நிக்கோலஸ்.
16. 'தர்மவிதிகளின் மூலாதாரம் என்ற முறையில் ஸ்மிருதிகள் தகுதி'—பேரா. அல்டேக்டர், திரு. கேன் நினைவு கட்டுரைத்தொகுப்பு, பக். 18-23

17. 'சுவதயா' என்ற மராத்திய இதழில் திரு. யஷ்வந்த் ராமிகிருஷ்ணடேட் எழுதிய கட்டுரையைப் பார்க்க, முதல் ஆண்டு, பக். 18-21.
18. 'நன்னெறி' தொகுப்பு நூல்—கிரெவ்ஸ், டப்டஸ்.
19. 'பரிணாமமும் நன்னெறியும்', பக். 63.
20. அதே. பக். 64.
21. மாடர்ன் ரிவ்யூ, சூலை, 1912.
22. கிப்பர்ட் சொற்பொழிவுகள், 1878, பக். 317.
23. 'பயனற்ற மதத்தின் வினைப்பயன்'—அடல்பி, சனவரி, 1941.
24. இந்தத் தகவலுக்கும் இதர தகவல்களுக்கும் பார்க்க: 'இந்திய மக்கள் கணக்கெடுப்பு', 1931, தொகுப்பு-1.
25. பிரிட்டானிகா கலைக்களஞ்சியம், 11ஆவது பதிப்பு, தொகுதி: XXVI, பக். 896.

பு

குறிப்புகளுக்காக

"இந்தியாவில் ஏன் சமூகப் புரட்சி நடக்கவில்லை என்ற கேள்வி ஓயாது என்னைத் துன்புறுத்தி வருகிறது. இதற்கு ஒரே பதில்தான் என்னால் தரமுடியும். துயரமான நால்வர்ண முறையானது கீழ்மட்ட வர்ண இந்துக்களை நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்காவண்ணம் முழுக்கவே தகுதி அற்றவர்களாக்கிவிட்டது. அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்த முடியாது. ஆயுதம் ஏந்தாமல் கலகம் செய்யமுடியாது. இவர்களெல்லாம் உழவர்களாக இருக்கிறார்கள் அல்லது உழவர்களாக இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தங்கள் விளைச்சலை ஆயுதம் தாங்கியவர்களோடு பரிமாறிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் எந்த ஆயுதமும் இல்லை. ஆகவே மற்றவர்கள் அவர்களை ஆண்டு வருகிறார்கள். நால்வர்ண முறையின் காரணமாக அவர்களால் கல்வி கற்கமுடியாது. தங்கள் மீட்சி குறித்து அல்லது அதற்கான வழிமுறை குறித்து அவர்களால் சிந்திக்கமுடியாது. அவர்கள் கீழான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து தப்புவதற்கான வழிமுறைகளை அறிந்திருக்கவில்லை; தப்புவதற்கான வழிமுறைகளையும் பெற்றிருக்கவில்லை. நிரந்தரமான அடிமைத்தனத்தோடு பிணைக்கப்பட்டது தங்களுடைய தப்பிக்க முடியாத தலைவிதி என்று அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்..."

— அண்ணல் அம்பேத்கர்